

ကျင့်ကြံနည်းများ

အခန်း တစ် အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

I သမာဓိဆောက်တည်နည်း (စိတ်ကို စင်ကြယ်စေသောနည်း)

၁. လူတို့တွင် လောကီရမက်များရှိကြ၍ ယင်းမှတစ်ဆင့် သံသယဖြစ်မှုနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ ဖြစ်ပွား ကြရလေသည်။ လောကီရမက်အနှောင်အဖွဲ့မှ ကျွတ်လွတ်နိုင်စေရန် နည်းလမ်းငါးခု ရှိလေသည်။

ပထမ၊ ၎င်းတို့သည် သေချာစွာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ကြည့်ရှုမှတ်သားချက်များအပေါ် အခြေခံထားသော မှန်ကန်သည့်အတွေးအခေါ်များရှိကြ၍ အကျိုးအကြောင်းနှင့်တကွ ယင်း၏ အရေးပါမှုကို မှန်ကန်စွာ နား လည်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်၏ရမက်နှင့် တွယ်တာမှုများမှ ဆင်းရဲဒုက္ခများ အကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်ပေါ် လာ၍ ရမက်နှင့်တွယ်တာမှုများမှာလည်း ငါဟူသော မိမိကိုယ်၏ မှားယွင်းသော တွေ့မြင်မှုများနှင့် ဆက် စပ်နေကာ၊ အကျိုးနှင့်အကြောင်း နိယာမ၏ အရေးပါမှုကို လျစ်လျူရှုကာ ဤသို့သော မှားယွင်းသည့် အတွေးအခေါ်များ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤလောကီရမက်များကို စိတ်အတွင်းမှ ဖျောက်ပစ် နိုင်မှသာလျှင် ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိနိုင်ပေမည်။

ဒုတိယ၊ ဤမှားယွင်းသော အထင်အမြင်များနှင့် ယင်းမှတစ်ဆင့်ဖြစ်သော လောကီရမက်များကို ဂရုတစိုက်နှင့်စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းခြင်းဖြင့် ဖယ်ရှား ပစ်နိုင်လေသည်။ ထိရောက်သော စိတ် ချုပ်ထိန်းမှုဖြင့် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ အရေခွံနှင့် စိတ်တို့၏ နှိုးဆော်မှုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆန္ဒ ရမက်များကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ကြပြီး၊ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် လောကီရမက် အပေါင်းတို့ကို အမြစ်မှ နေ၍ ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်လေသည်။

တတိယ၊ အရာခပ်သိမ်းတို့ကို (ယာနိသော မနသီကာရ- နှလုံးသွင်း)

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

သင့်တော်စွာ အသုံးပြုရေး နှင့် ပတ်သက်သည့် မှန်ကန်သော အတွေးအခေါ် ရှိရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမာ- အစားအစာနှင့် အဝတ် အထည် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သက်တောင့်သက်သာရှိမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုအတွက် မစဉ်းစားပဲ ကိုယ် ခန္ဓာ၏ လိုအပ်ချက်အတွက်သာ စဉ်းစားရမည် ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားသည် အပူနှင့် အအေးဒဏ် တို့မှ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကာကွယ်ရန်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အရက်ကို ဖုံးကွယ်ရန်တို့အတွက် လိုအပ်ပေသည်။ အစား အစာသည် အမှန်တရားရရှိရေးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာဝသို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် လိုအပ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော မှန်ကန်သည့် တွေးခေါ်စဉ်းစားနည်းမှတစ်ဆင့် လောကီရမက်များ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခြင်း မရှိပါပေ။

စတုတ္ထ၊ (ခန္တီ) သည်းခံချုပ်တည်းနိုင်ရန် ဆည်းပူးလေ့ကျင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ အပူနှင့်အအေး၊ အစာငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းတို့ကို သည်းခံနိုင်ရန် လေ့လာရမည်ဖြစ်သည်။ ဆဲဆိုခြင်း၊ ပြောင် လှောင်ခြင်းများကို ခံရချိန်တွင် သည်းခံနိုင်ရန် လေ့လာရမည်ဖြစ်သည်။ သည်းခံမှုကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို လောင်ကျွမ်းနေသော လောကီရမက်မီးများကို ငြိမ်းသတ်နိုင်လေသည်။

ပဉ္စမ၊ (အသေဝနာစ ဗာလာနံ) အန္တရာယ်အပေါင်းကို ကြည့်မြင်၊ ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန် လေ့လာရ မည်ဖြစ်သည်။ ပညာရှိသူက မြင်းရိုင်းများ သို့မဟုတ် ခွေးရူးများနှင့် လွတ်ကင်းရာတွင် ရှောင်နေကြသကဲ့ သို့ မကောင်းသောလူများနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို မပြုသင့်ဘဲ ပညာရှိများက ရှောင်ကွင်းနေသော နေရာများ သို့လည်း မသွားသင့်ပါပေ။ ဆင်ခြင်သတိထားမှုကို လက်ကိုင်ကျင့်သုံးပါက ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း လောင် ကျွမ်းနေသော လောကီရမက်မီးလည်း ငြိမ်းကျသွားပေမည်။

၂. လောကတွင် လိုအင်ရမက်ငါးရပ်ရှိလေသည်။ မျက်စိများက တွေ့မြင်ရသည့် ရုပ်ပုံများမှ ထွက်ပေါ် လာသော လိုအင်ရမက်များ၊ နားမှကြားရသောအသံများမှ နှာခေါင်းက ရှူရှိုက်မိသော အမွှေးရနံ့များမှ လျှာက ခံစားမိသော အရသာများမှ တွေ့ထိမှုကြောင့် ကောင်းစွာခံစားရသော အာရုံမှ လိုအင်ရမက်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လိုအင်ရမက်အတွက် ဤကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့မှ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ စည်းစိမ်ချစ်မြတ် နိုးမှု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ကိုယ်ခန္ဓာ၏ စည်းစိမ်မြတ်နိုးမှု သြဇာလွှမ်းခြင်းခံရသူ အားလုံးလိုလိုတို့သည် စည်းစိမ်၏ နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော မကောင်းမှုများကို သတိမမူမိကြပဲ တောအုပ်ထဲ၌ မုဆိုး၏ ထောင်ချောက်တွင် အမိခံရသော သမင်တစ်ကောင်ပမာ၊ မာရ်နတ်၏ ထောင်ချောက်ထဲ၌ အမိခံကြရလေသည်။ အမှန်မှာ အာရုံငါးပါးမှ ထွက်ပေါ်လာသော လိုအင်ရမက် ငါးပါးတို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော ထောင်ချောက်များ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းထောင်ချောက်များ၌ အမိခံနေရသောလူများသည် လောကီ ရမက်များ၏ နှောင်ဖွဲ့ရစ်ပတ်မှုကို ခံရကာ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရလေသည်။ ဤထောင်ချောက်များမှ လွတ်ကင်းနိုင်သော နည်းလမ်းကို ၎င်းတို့ သိရှိသင့်ပေသည်။

၃. လောကီရမက် ထောင်ချောက်တွင်းမှ လွတ်ကင်းနိုင်သော နည်းလမ်း တစ်ခုမျှ မရှိပါပေ။ ဥပမာ အသင်သည် စရိုက်ချင်းကွာခြားလှသော မြွေ၊ မိကျောင်း၊ ၎က်၊ ခွေး၊ မြေခွေးနှင့် မျောက် အစရှိသည့် တိရစ္ဆာန်ခြောက်ကောင်ကို ဖမ်းဆီး၍ ခိုင်ခန့်သော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ကာ လွှတ်ပေး လိုက်သည်ဆိုပါစို့။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ချင်းစီသည် မိမိနည်းဖြင့် မိမိ၏ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ရာ နေရာသို့ ပြန်သွားရန် ကြိုးပမ်းကြပေမည်။ မြွေသည် မြက်ပင် ရှိရာနေရာသို့၎င်း၊ မိကျောင်းသည် ရေရှိရာနေရာ သို့၎င်း၊ ၎က်သည် လေပြင်ထဲသို့ပျံ့တက်ရန်၎င်း၊ ခွေးသည် လူနေကျေးရွာတစ်ခုသို့၎င်း၊ မျောက်သည် သစ်ပင်ပေါများသည့် တောတောင်ရှိရာသို့၎င်း၊ ထွက်ခွာသွားရန် ကြိုးပမ်းကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းရုန်းကန်ကြရာတွင် တစ်ချိန်ချိန်၌ အသန်မာဆုံးသော တိရစ္ဆာန်က ကျန်တိရစ္ဆာန်များကို မိမိသွား လိုရာဖက်သို့ ဆွဲသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤပုံပြင်ထဲရှိ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ပင် လူသားသည်လည်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ထိတွေ့မှု နှင့် ဦးနှောက်တည်းဟူသော အာရုံခြောက်ပါးတို့၏ ဆွဲဆောင်မှုအမျိုးစုံကို ခံကြရ၍ အပြင်းထန်ဆုံးသော လိုအင်ရမက်၏ ချုပ်ထိန်းမှုကို ခံကြရလေသည်။

အကယ်၍ တိရစ္ဆာန်ခြောက်ကောင်စလုံးအား တိုင်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ထားပါက ၎င်းတို့သည် လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ရုန်းကန်ကြမည်ဖြစ်ပြီး၊

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

မောပန်းလာသောအခါ၌ တိုင်ခြေရင်းတွင် လဲလျောင်း နေကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ပင်လျှင် အကယ်၍သာ လူများသည် မိမိတို့၏ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်ရန် လေ့ကျင့်ကြမည်ဆိုပါက အခြားသောအာရုံငါးပါးတို့၏ အနှောင့်အယှက်များ ထပ်မံမံယူမည် မဟုတ်ပါ ပေ။ အကယ်၍ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်မည် ဆိုပါက လူများသည် ပစ္စုပ္ပန်၌၎င်း၊ အနာဂတ်တွင်၎င်း ပျော်ရွှင် ချမ်းသာမှုကို ရရှိနိုင်ပေမည်။

၄. လူတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။ ၎င်းမှာ ကျော် ကြားမှုနှင့် ချီးကျူးမှုများကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျော်ကြားမှုနှင့် ချီးကျူးမှုတို့မှာ နံ့သာပေါင်းကဲ့သို့ပင်၊ မိမိကိုယ်ကို လောင်ကျွမ်းစေ၍ မကြာမီပင် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။ အကယ် ၍ လူများသည် ဂုဏ်ပကာသနနှင့် ပြည်သူတို့၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးမှုကို ရယူနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းကာ၊ အမှန်တရား၏ လမ်းကြောင်းမှ လွဲချော်သွားကြ မည်ဆိုလျှင်၊ ၎င်းတို့သည် ဆိုးဝါးလှသော အန္တရာယ်မျိုး နှင့်ကြုံတွေ့ကာ၊ မကြာမီပင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာပေမည်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ရွှေငွေပစ္စည်းနှင့် အချစ်ရေးကိစ္စရပ်များကို ခုံမင်၍ လိုက်လံရှာဖွေသူသည် ဓားသွားပေါ်ရှိ ပျားရည်ကို လျှာနှင့်လျက်စားသော ကလေးသူငယ်နှင့် တူလေသည်။ ပျားရည်၏ ချိုမြ သောအရသာကို ခံစားနေဆဲမှာပင် လျှာကို ရှုနာစေနိုင်သည့် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပေသည်။ ထိုလူ သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာနေသော လေဆန်ဘက်သို့ မီးရှူးတိုင်ကို သယ်ဆောင်သွားသူနှင့် တူပေသည်။ မီးတောက်များက ၎င်း၏ လက်များနှင့် မျက်နှာတို့ကို မလွဲမသွေ လောင်ကျွမ်းစေမည် ဖြစ်ပေသည်။

လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မောဟတို့ဖြင့် အပြည့်ဖြစ်နေသော မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကို ယုံကြည်ကိုးစား ခြင်းမပြုရပါပေ။ မိမိ၏ စိတ်ကို လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်စေရန် လွှတ်မပေးဘဲ တင်းကြပ်ပိုင်နိုင်စွာ ချုပ်ထိန်းထားရမည် ဖြစ်သည်။

၅. စိတ်ချုပ်ထိန်းမှုကို ပိုင်နိုင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ အခက်ခဲဆုံးသော အရာ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဖြစ်ပေသည်။ အမှန် တရားကို ရှာဖွေသူတို့သည် ရှေးဦးစွာ မိမိတို့ကိုယ်မှ လိုအင်ရမက်မီးအပေါင်းကို ရှင်းလင်း သုတ်သင် ပစ်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ လိုအင်ရမက်သည် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးဖြစ်၍ မြက်ခြောက် များကို သယ်ဆောင်လာသူက မီးကို ရှောင်ရှားသည့်နည်းတူ၊ အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေသူသည် လိုအင် ရမက်မီးကို ရှောင်ရှားရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လှပသော အသွင်ပုံသဏ္ဍာန်များ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ခံရမည် ကြောက်၍၊ မျက်စိ မှိတ်ထားမည်ဆိုပါက မှိတ်မရာ ကျပေမည်။ စိတ်သည်သာလျှင် အရှင်ဖြစ်၍ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားနိုင် ပါက အခြားသောသေးငယ်သည့် လိုအင်ရမက်များ ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် လမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးရန် ခက်ခဲပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့ သို့သော လမ်းကို ရှာဖွေလိုစိတ်မရှိပါက၊ ပိုမိုခက်ခဲမည် ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တရား မရှိပါက အသက်ရှင် ခြင်းနှင့် သေခြင်းဖြစ်သော ဤကမ္ဘာလောကများအတွင်းတွင် အဆုံးအစ မရှိသော ဆင်းရဲဒုက္ခများသာ ရှိပေမည်။

အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် လမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေနေသူသည် လေးလံလှသော ဝန်ကို သယ်ဆောင်ကာ၊ ရွံ့နွံများကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည့် နွားနှင့် တူပေသည်။ အကယ်၍ ၎င်းနွားက အခြားသောအရာများကို ဂရုမပြုဘဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းဖြတ်ကျော်သွားမည်ဆိုပါက၊ ရွံ့နွံများကို ကျော် လွန်ပြီး အနားယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူပင်လျှင် စိတ်ကိုချုပ်ထိန်း၍ မှန်ကန်သော လမ်းစဉ် အတိုင်း လျှောက်လှမ်းနိုင်မည် ဆိုပါက၊ လောဘာရွံ့နွံများ၏ အဟန့်အတားများကို ကျော်လွန်နိုင်မည် ဖြစ်ပြီး၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

၆. အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေသောသူသည် ရှေးဦးစွာ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးမှုများကို ဖယ်ရှား ၍ ဗုဒ္ဓ၏ သွန်သင်ညွှန်ကြားမှု အလင်းရောင်ကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ခံယူလိုသည့် ဆန္ဒရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကအတွင်းရှိ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ရွှေ၊ ငွေနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာများသည် အသိဉာဏ်နှင့် ကောင်းမှုတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်ခြင်း မရှိပါပေ။

ကျန်းမာစွာ ရှိစေရန် မိမိ၏မိသားစုအား စစ်မှန်သောပျော်ရွှင်မှု ရှိစေရန်နှင့် လူတိုင်း အတွက် ငြိမ်းချမ်းမှုရရှိစေရန် မိမိ၏ စိတ်ကို ရှေးဦးစွာစည်းကြပ် ချုပ်ထိန်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏ စိတ်ကို ချုပ် ထိန်းနိုင်သူသည် အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည်ဖြစ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာအပေါင်းသည်လည်း သဘာဝအလျောက် ရရှိလာမည် ဖြစ်သည်။

အဖိုးတန်ရွှေငွေရတနာများကို မြေအောက်မှ တူးဖော်ရရှိသကဲ့သို့ပင်၊ ကောင်းသော လုပ်ရပ်များ မှ ဂုဏ်သိက္ခာ ထွက်ပေါ်လာ၍ သန့်စင်၍ အေးချမ်းသောစိတ်မှ အသိဉာဏ် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်း လှသော လူ့ဘဝကို လုံခြုံစွာ လျှောက်လှမ်းဖြတ်ကျော်နိုင်ရန် အသိဉာဏ် အလင်း ရောင်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကောင်းမှု၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားမှုများကို လိုအပ်ပေသည်။

လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မောဟကို ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ရန် ညွှန်ပြသော ဗုဒ္ဓ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုများသည် ကောင်းမွန်သော သွန်သင်ချက်များဖြစ်၍ လိုက်နာ ကျင့်သုံးသူများသည် ကောင်းမွန်သော ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုများကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

၇. လူသားများသည် ၎င်းတို့၏ တွေးတောစိတ်ကူးမှုဖက်သို့ ရွေ့လျားလိုသည့် သဘောမျိုး ရှိလေ သည်။ အကယ်၍ လောဘကြီးသည့် ကြံစည်တွေးတောမှုများ ပြုလုပ်ပါက ပိုမိုဒေါသကြီးလာကာ လက်စားချေရေးကို စဉ်းစားပါက ခြေထောက်များသည်လည်း ယင်းလားရာဘက်သို့ ဦးတည် ရွေ့လျား လေသည်။

ကောက်ရိတ်ချိန်တွင် လယ်သမားများသည် ၎င်းတို့၏ ကျွဲနွားများကို ချည်နှောင်ထားကြလေ သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွဲနွားများက ခြံစည်းရိုးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ၊ လယ်ကွင်းများ အတွင်းသို့ ဝင် ရောက်သွားခြင်းဖြင့်၊ အချင်းဖြစ်ပွားမှုများ၊ သို့မဟုတ် အသတ်ခံရမှု အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူများသည် မဖြောင့်မတ်ခြင်းနှင့် ကံဆိုးမှုများမှ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန်၊ မိမိတို့၏ စိတ်များကို အစဉ်အမြဲ ကာကွယ်စောင့်ထိန်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မိုက်မဲမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော အတွေးအခေါ်များကို ဖျောက်ဖျက်၍၊ အလှူကောင်းမှုနှင့် ကြင်နာမှုများကို အားပေးသည့် အတွေးအခေါ်များကို မွေးထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

နွေဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာ၍ စိမ်းလန်းစိုပြေသော မြက်ပင်များ အမြောက်အများ ပေါ်ပေါက် နေသောအခါ၊ လယ်သမားများသည် ၎င်းတို့၏ ကျွဲနွားများကို လွှတ်ထားကြလေသည်။ ယင်းသည်တိုင် အောင် ၎င်းတို့သည် ကျွဲနွားများကို ကောင်းစွာ စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေပေသည်။ လူတို့၏ စိတ်များသည် လည်း အလားတူပင် ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးသော အခြေအနေမျိုးအောက်၌ပင်၊ စိတ်ကို စောင့်ထိန်း ကြည့်ရှုရမည် ဖြစ်သည်။

၈. မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ချိန်က ကောသမ္မိ (ကောဗီသံ) မြို့တွင် သီတင်းသုံးနေလေသည်။ ဤမြို့ တွင် ဗုဒ္ဓအား မုန်းတီးသူတစ်ဦးရှိ၍ ၎င်းက ဗုဒ္ဓအကြောင်း မမှန်သတင်းများကို ဖြန့်လွှင့်ရန်၊ ကောက် ကျစ်စဉ်းလဲသူများအား လာဘ်ထိုး၍ လုပ်ဆောင်စေလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေများကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ နောက်လိုက်အခြွေအရံများသည် လုံလောက်သော ဆွမ်းထမင်းများကို ခံယူနိုင်ရန် လွန်စွာ ခက်ခဲ ကြ၍၊ မကောင်းသတင်းများကိုသာ ကြားနေကြရလေသည်။

အာနန္ဒာက ဗုဒ္ဓအား လျှောက်တင်လေသည်။ “တပည့်တော်တို့သည် ဤကဲ့သို့သော မြို့တွင် နေထိုင်ရန် မသင့်ပါ။ အခြားပိုမိုကောင်းမွန်သော မြို့များ ရှိပါသည်။ ဤမြို့မှ ထွက်ခွာ သွားသင့်ပါသည် ဘုရား။”

ဗုဒ္ဓက ပြန်လည်မြွက်ကြားတော်မူသည်မှာ “နောက်မြို့သည်လည်း ဤမြို့ကဲ့သို့ပင် ဖြစ် ငြားအံ့၊ ငါတို့သာလုပ်ရမည်နည်း”

“ထိုအခါတွင်၊ အခြားနောက်တစ်မြို့သို့ သွားကြပါမည်။”

ဗုဒ္ဓက မြွက်ကြားတော်မူ၏။ “ထိုနည်းဖြင့် အဆုံးသတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ အာနန္ဒာ၊ ငါတို့သည် ဤနေရာ၌ ပင်နေ၍၊ ပြစ်တင်ပေဖန်မှုများ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဆုံးခန်းတိုင်သွားသည်အထိ သည်းညည်းခံနေပြီးနောက်မှ၊ အခြား တစ်နေရာသို့ သွားကြမည်”

ဤကမ္ဘာလောကတွင် လာဘ၊ အလာဘ၊ ယသ၊ အယသ၊ ပသံသာ၊ နိန္ဒာ၊ သုခ၊ ဒုက္ခ ဟူသော လောကဓံရှစ်ပါးရှိပေသည်။ အမှန်တရားရပြီးသူသည် ဤကဲ့သို့သော ပြင်ပအရာများ၏ ချုပ်ထိန်းမှုများ ကို မခံရပါပေ။ ယင်းတို့သည် ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ စောလျင်စွာပင် ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။”

II

မွန်မြတ်သောအမှုအကျင့်

၁. အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေသူများသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ စကားနှင့် စိတ်များကို အမြဲပင် သန့်စင်စွာ ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ အစဉ်အမြဲ စွဲမှတ်ထားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ် ခန္ဓာကို သန့်စင်စွာထားရှိနိုင်ရန် သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ခိုးယူခြင်း၊ သို့မဟုတ် သူတပါး သားမယားကို ကျူးလွန်ခြင်းများ မပြုလုပ်ရပါပေ။ စကားပြောဆိုမှုကို သန့်စင်စွာ ထိန်းထားရန် မှာ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်း၊ လှည့်စားခြင်း သို့မဟုတ် အဖျင်းပြောဆိုမှုများကို မပြုလုပ်ရပါပေ။ စိတ်ကိုသန့်စင်စွာ ထိန်းထားရန်မှာ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မှားယွင်းသည့် ထင်မြင်ယူဆချက်အလုံးစုံကို ဖယ်ရှားပစ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

စိတ်က မသန့်စင်ပါက လုပ်ရပ်များသည်လည်း ဇောနိမုချသန့်စင်မည် မဟုတ်ပါပေ။ လုပ်ရပ်များ မသန့်စင်ပါက ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်နှင့်ကိုယ်ခန္ဓာကို သန့်စင်စွာ ထိန်းသိမ်းထားရှိရေး သည် အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

၂. တရံရောအခါက ကြင်နာတတ်မှုနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုတို့ဖြင့် ကျော်ကြားသော ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် မုဆိုးမတစ်ဦးရှိလေသည်။ သူမတွင် ပညာရှိ၍ ဇွဲ၊ ဝီရိယရှိသော အိမ်ဖော်တစ်ဦး ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အိမ်ဖော်က ဤသို့ စဉ်းစားမိ၏။ “ငါ၏ အရှင်သခင်မသည် နာမည်ကောင်း ရှိပေ သည်။ သူမသည်ပင် ကိုယ်သဘာဝက ကောင်း၍လော၊ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကောင်းသ လော၊ သိရှိနိုင်ရန် စမ်းသပ်ကြည့်မည်။”

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အိမ်ဖော်သည် နေ့လည်မွန်းတည့်ချိန်နီးပါးကျမှ အရှင်သခင်မ ရှေ့သို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အရှင်သခင်မသည် စိတ်ဆိုးစွာဖြင့်၊ အိမ်ဖော်အား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလေ သည်။ အိမ်ဖော်က ပြန်လည်ပြောကြားသည်မှာ “ကျွန်မက တစ်ရက် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်ခန့်မျှ ပျင်းရိရုံဖြင့် ထိုမျှလောက် သည်းညည်းမခံနိုင်အောင် မဖြစ်သင့်ပါ” ။ ထိုအခါ

အရှင်သခင်မသည် အထူးပင် အမျက် ထွက်လာ၏။

နောက်တစ်နေ့၌လည်း အိမ်ဖော်သည် အိပ်ရာထ နောက်ကျပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင် သခင်မသည် အထူးပင် စိတ်ဆိုး၍ အိမ်ဖော်အား ဒုတ်ဖြင့် ရိုက်လေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကို လူအမြောက်အများ ကြားသိလာကြ၍၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မုဆိုးမ၏ နာမည်ကောင်းမှာလည်း ပျက်ပြားသွားလေသည်။

၃. လူအမြောက်အများတို့သည် ဤအမျိုးသမီးနှင့် တူလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများ ကျေနပ်အားရဖွယ်ရှိသောအခါ၌ ကြင်နာသနားမှု၊ သိမ်မွေ့မှုနှင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုများ ရှိကြ၍၊ အခြေအနေများ ပြောင်းလဲသွားကာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိသောအခါတွင် အလားတူပင် ပြုမူနေထိုင်ခြင်း ရှိမရှိမှာမူ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် သန့်စင်၍၊ အေးချမ်းသည့်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း ထားရှိကာ မကောင်း သောစကားများကို ကြားသိရချိန်၌ အခြားသူများ၏ မနာလိုမုန်းတီးမှုကို ခံရချိန်၌ သို့မဟုတ် အစား အစာ၊ အဝတ်အစားနှင့် နေအိမ်စသည်တို့တွင် မလုံမလောက် ဖြစ်နေသောအခါ၌ ကောင်းမွန်စွာပင် ဆက်လက်ပြုမူနေထိုင်နိုင်မှသာလျှင်၊ ၎င်းအား လူကောင်းဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများ ကျေနပ်ဖွယ်ရှိမှသာလျှင် ကောင်းသော အလုပ်ကို လုပ် ၍၊ အေးချမ်းသောစိတ်ကို ထားရှိသောသူသည် အမှန်ပင် ကောင်းမွန်သောလူ မဟုတ်ပါပေ။ ဗုဒ္ဓ၏ သွန် သင်ဆုံးမမှုများကို ခံယူ၍၊ ယင်းသွန်သင်ဆုံးမမှုများအတိုင်း မိမိတို့၏ စိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်များကို လေ့ကျင့် ချုပ်ထိန်းနေသူများသာလျှင် အမှန်ပင် ကောင်းမွန်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကာ၊ အေးချမ်းသော သူများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

၄. သုံးစွဲရမည့် သင့်တော်သောစကားလုံးများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန့်ကျင်သော စကားလုံးအတွဲ ငါးတွဲ ရှိလေသည်။ အချိန်အခါနှင့် ဆီလျော်သင့်တော်သော စကားလုံးများနှင့် ဆီလျော်မှု မရှိလှသော စကား လုံးများ၊ အချက်အလက်များနှင့်

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ကိုက်ညီမှုရှိသော စကားလုံးများနှင့် ကိုက်ညီမှုမရှိသော စကားလုံးများ၊ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသော စကားလုံးများနှင့် ယုတ်ရင့်ကြမ်းတမ်းသောစကားလုံးများ၊ အကျိုးရှိသော စကားလုံးများနှင့် ထိခိုက်နှစ်နာစေသော စကားလုံးများ၊ ကြင်နာမှုရှိသော စကားလုံးများနှင့် မုန်းတီး သောစကားလုံးများ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောဆိုလိုသော စကားလုံးများကို ကောင်းစွာ ရွေးချယ်သင့်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းစကားလုံးများကို ကြားသိရသူများသည် အကောင်း သို့မဟုတ် အဆိုး ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲတွင် ကြင်နာကရုဏာစိတ်များဖြင့် အပြည့်ဖြစ်နေပါက မကောင်းသော စကားလုံးများကို ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှ ရိုင်းစိုင်းသော စကားလုံးများကို ထွက်ခွင့်မပြုရပါပေ။ သို့မဟုတ်ပါက ဒေါသနှင့် မုန်းတီးစိတ်များ ထွက်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုသော စကားလုံးများသည် အစဉ်အမြဲပင် ကြင်နာမှုနှင့် ဉာဏ်ပညာရှိမှု စကားလုံးသာ ဖြစ်သင့်ပေသည်။

ကမ္ဘာကြီးရှိ မြေအားလုံးကို ရှင်းလင်းလိုသည့် လူတစ်ယောက်ရှိသည် ဆိုကြပါစို့။ ၎င်းသည် ဂေါ်ပြားနှင့် ဆန်ကောတို့ကို အသုံးပြု၍ မြေကြီးများကို နေရာအနှံ့သို့ ပျံ့လွင့်သွားစေရန် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင် သော်လည်း မဖြစ်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ချေသည်။ မိုက်မဲသော ဤလူကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် စကားလုံးအားလုံးကို ရှင်းလင်းပစ်ရန် မမျှော်လင့်နိုင်ပါပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ကို လေ့ကျင့်၍ အသဲနုလုံးထဲ၌ ကြင်နာမှုများဖြင့် အပြည့် ဖြည့်ထားမှသာလျှင် အခြားသူများ၏ ပြောစကားများကြောင့် မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်နေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပြာပေါ်တွင် ရေဆေးဖြင့် ရုပ်ပုံရေးဆွဲခြယ်သရန် ကြိုးပမ်းပါက ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ ပေ။ မြက်ခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးရှူးတိုင်ဖြင့် မြစ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ ရေများကို ခမ်းခြောက် သွားအောင် မပြုလုပ်နိုင်သကဲ့သို့ ကောင်းစွာ အသားသေပြီးသော သားရေပြားနှစ်ချပ်ကို ပွတ်တိုက်ခြင်း ဖြင့်လည်း ထက်မြက်စူးရှသော အသံမျိုးထွက်ပေါ်လာ မည်မဟုတ်ပါပေ။ ဤပုံမာများကဲ့သို့ပင် လူတို့ သည် မည်ကဲ့သို့သော ကြမ်းတမ်းသည့် စကားမျိုးကို ကြားရသည်ဖြစ်စေ၊

တုန်လှုပ်ထိခိုက်ခြင်းမရှိစေရန်၊ မိမိတို့၏ စိတ်များကို လှေ့ကျင့်သင့်ပေသည်။

၎င်းတို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီးကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်သော ကောင်းကင်ကဲ့သို့ အကန့်အသတ် မရှိသော မြစ်ကြီးကဲ့သို့ နက်ရှိုင်းသော ကောင်းစွာ အသားသေပြီးသော သားရေကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော စိတ်မျိုးဖြစ်အောင် လှေ့ကျင့်ကာ၊ ထိန်းသိမ်းထားရှိသင့်ပေသည်။

အကယ်၍ ရန်သူက အသင့်အား ဖမ်းဆီးကာ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သည့်တိုင်အောင် အသင်သည် စိတ်ဆင်းရဲပါက အသင်သည် ဗုဒ္ဓ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုများကို လိုက်နာနေခြင်း မရှိပါပေ။ မည်ကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး၌မဆို၊ အသင်သည် ဤကဲ့သို့ စဉ်းစားတတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ “ငါ၏ စိတ်သည် မတုန်လှုပ် နိုင်ပေ။ မုန်းတီးမှုနှင့် ဒေါသစကားများ၊ ငါ၏ နှုတ်ခမ်းများမှ ထွက်ပေါ်လာမည်မဟုတ်။ သက်ရှိ သတ္တဝါ အားလုံးအတွက် ကြင်နာကရုဏာ စိတ်များဖြင့် အပြည့်ဖြစ်နေသော စိတ်ထဲမှ ယိုစီးထွက်ပေါ်လာသော ကြင်နာသနားမှု အတွေးအခေါ်များဖြင့် ငါသည် ရန်သူအား ဝိုင်းခြံထားမည်။”

၅. နေ့ခင်းတွင် မီးလောင်၍ ည၌ မီးခိုးအူနေသော ခြံတောင်ပို့တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည့် လူတစ် ယောက်အကြောင်း ပုံပြင်တစ်ခုရှိလေသည်။ ၎င်းသည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း မေးမြန်းရန် ပညာရှိ တစ်ဦးထံသို့ သွားလေသည်။ ပညာရှိက ၎င်းအား ဓားရှည်တစ်လက်ဖြင့် ယင်းတောင်ပို့ကို တူးဆွရန် ပြောလေသည်။ ၎င်းသည်ပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်သောအခါ၊ အဝင်ဂကို ကာထားသည့် ဂိတ်တန်း၊ ရေ ပူဖောင်းအချို့၊ ကောက်ဆွတစ်ခု၊ သေတ္တာတစ်လုံး၊ လိပ်တစ်ကောင်၊ နွားသတ်ဓားတစ်လက်၊ အသား တစ်တုံးနှင့် နောက်ဆုံး၌ အပြင်သို့ ထွက်လာသော နဂါးတစ်ကောင်တို့ကို အစီအစဉ်အလိုက် တွေ့ရလေ သည်။ ၎င်းလူသည် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပညာရှိအား ပြန်လည် ပြောပြသော်လည်း ဤအချင်းအရာ များ၏ အရေးပါမှုကို ပညာရှိက ရှင်းပြကာ ဤသို့ပြောလေသည်။ “နဂါးမှလွဲ၍ ကျန်အရာများ အားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ နဂါးတစ်ကောင်ကိုသာ ချန်လှပ်ထား၍ မထိခိုက် မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်။ ”

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဤပုံပြင်ထဲတွင် ခြင်္သေ့ပိုင်ဆိုင်သည့် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုယ်စားပြုပေသည်။ “နေ့ခင်းတွင် မီးလောင် ၍” သည်နေ့လည်နေ့ခင်း၌ လူများသည် ယခင်ညက စဉ်းစားထားသော အရာများကို လက်တွေ့ ပြုလုပ်တတ်ကြသော အချက်ကို ကိုယ်စားပြုသည်။ “ညဉ့် မီးခိုးအူနေသော” ညအချိန်၌ လူများသည် ယခင်တနေ့က ပြုလုပ်ခဲ့သော ကိစ္စရပ်များကို ပျော်ရွှင်စွာ သို့မဟုတ် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရ သည့်အချက်ကို ညွှန်ပြလေသည်။ ဤပုံပြင်၌ “လူတစ်ယောက်” ဆိုသည်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေသူ လူတစ်ဦးကို ဆိုလိုသည်။ “ပညာရှိတစ်ဦး” သည် ဗုဒ္ဓကို ဆိုလိုသည်။ “မားရှည်တစ်လက်” သည် ထက် မြက်သော အသိပညာ ဉာဏ်ဖြစ်သည်။ “တူးဆွခြင်း” သည် အမှန်တရားကို ရရှိနိုင်ရန် အတွက် ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်မှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

ယင်းပုံပြင်၌ “ဂိတ်တန်း” သည် အဂိဇ္ဇာ (ဂါ) မသိနားမလည်မှုကို ကိုယ်စားပြုသည်။ “ရေပူ ဖောင်း” များသည် ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် ဒေါသဖြစ်မှုများကို ရည်ညွှန်းသည်။ ထို့အပြင် “ကောက်ဆွ” သည် တွေဝေမှုနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ စိတ်မတည်ငြိမ်မှုကို ဖော်ပြသည်။ “သေတ္တာတစ်လုံး” သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ ပျင်းရိမှု၊ စိတ်ပြောင်းလဲမှု၊ နောင်တရမှုနှင့် စိတ်မရှင်းမလင်းဖြစ်မှုများ စုပုံနေကြောင်းကို ညွှန်ပြ သည်။ “နွားသတ်စား” သည် အာရုံ ငါးပါးတို့၏ ပေါင်းစပ်မှုကို ဖော်ပြ၍၊ “အသားတစ်တုံး” သည် လူတစ်ဦးအား ကျေနပ်မှု ရရှိစေရန် စွဲမြဲလုပ်ဆောင်စေသည့် ဆန္ဒရမက်ကို ဆိုလိုသည်။ ဤအရာ အားလုံးတို့သည် လူကို ဥပါဒိဖြစ်စေသဖြင့် ဗုဒ္ဓက “အရာအားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါ” ဟု မြွက်ကြား တော်မူလေသည်။

ထို့အပြင် “နဂါး” သည် လောကီရမက်အပေါင်းကို စွန့်လွှတ်ပြီးသော စိတ်ကို ဖော်ပြပေသည်။ လူတစ်ဦးက မိမိ၏ ခြေအောက်ကို အသိဉာဏ်စားဖြင့် တူးဆွကြည့်ပါက နောက်ဆုံးတွင် နဂါးကို တွေ့ရှိ ရမည် ဖြစ်သည်။ “နဂါးတစ်ကောင်တည်းကိုသာ ချန်လှပ်ထား၍ မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်” ဟူသည်မှာ လောကီရမက်အပေါင်းတို့မှ လွတ်ကင်းသောစိတ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပါဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

၆. ဗုဒ္ဓ၏ နောက်လိုက်တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ပိဏ္ဏောဌသည် အမှန်တရားကို ရရှိပြီးနောက် ၎င်း၏ ဇာတိ ချက်ကြွေဖြစ်သော ကောသမ္မိ (ကောဗိသံ) သို့ မြို့သူမြို့သားများ၏ ကျေးဇူးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ရန် ပြန် သွားလေသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓမျိုးစေ့များကို ပျိုးကြရန် ပျိုးခင်းကို ပြင်ဆင်လိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကောသမ္မိ (ကောဗိသံ) မြို့စွန်၌ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတလျှောက်တွင်ရှိသော ပန်းခြံငယ်လေးတစ်ခုတွင် အုန်းပင်များ အမြောက်အများ ပေါက်ရောက်နေ၍ လေပြေလေညှင်းများလည်း အမြဲမပြတ် တိုက်ခတ်နေ လေသည်။

ပူအိုက်လှသော နွေရာသီနေ့တစ်နေ့တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ အရှင်ပိဏ္ဏောလက ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေစဉ် ဘုရင်ဥဒေနသည် ၎င်း၏ မိဖုရား၊ မောင်းမမိသံများနှင့် အပန်းဖြေရန် ပန်းခြံသို့ ရောက်လာ၍ တေးဂီတသံများနှင့် ပျော်ရွှင်မှုများကို ခံစားပြီးနောက်၊ အခြားသစ်ပင် တစ်ပင်၏အရိပ်၌ လှဲလျောင်းကျိန်းစက်နေလေသည်။

ရှင်ဘုရင်စက်တော် ခေါ်နေစဉ်၊ မိဖုရားများနှင့် မောင်းမမိသံများသည် အပန်းဖြေလမ်းလျှောက် ထွက်ကြရာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသော ပိဏ္ဏောလအား တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှ သော သူတော်စင် (ရဟန္တာ) ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသဖြင့်၊ ၎င်းတို့သည် သွန်သင်ဟောပြောပါရန် ပန်ကြား ကာ၊ ပိဏ္ဏောလ၏ ဟောပြောမှုများကို နားဆင်နေကြလေသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် နိုးလာသောအခါ၌ မောင်းမမိသံများကို လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ၊ ဤသူတော် စင်အား ဝိုင်းရံကာ၊ ဟောပြောမှုများကို နာယူနေကြကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေသည်။ မနာလိုစိတ်နှင့် တဏှာရာဂစိတ်ရှိသူဖြစ်သော ဘုရင်သည် အမျက်ဒေါသထွက်ကာ၊ ပိဏ္ဏောလအား ဆဲဆိုပြောကြား လေသည်။ သူတော်စင် (ရဟန္တာ) ဖြစ်သော အသင်က အမျိုးသမီးများအကြား၌ အတင်းအဖျင်း ပြောဆို နေခြင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါပေ။” ပိဏ္ဏောလသည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်၍ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အမျက်ထွက်နေသော ဘုရင်က ဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ၊

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ပိဏ္ဏောလအား ခြိမ်းခြောက် သော်လည်း သူတော်စင်မှာမူ နှုတ်ဆိတ်နေ၍ ကျောက်ဆောင်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် နေလေသည်။ ထို့ ကြောင့် ဘုရင်သည် ပိုမိုအမျက်ထွက်လာကာ၊ ခြံတောင်ပိုတစ်ခုကို ဖောက်၍ ၊ ခြံများဖြင့် အပြည့် ဖြစ်နေသော အမှိုက်များကို ကျိုးယူကာ၊ ပိဏ္ဏောလကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ပိဏ္ဏောလမှာမူ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်မြဲပင် ထိုင်နေ၍ ဖော်ကားမှုများနှင့် နာကျင်မှုများကို ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် သည်း ညည်းခံနေလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်သည် ၎င်း၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော အပြုအမူများအတွက် ရှက်လာကာ၊ ခွင့် လွှတ်ပါရန် ပိဏ္ဏောလအား တောင်းပန်လေသည်။ ဤအရေးအခင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ သွန်သင်ဆုံးမချက် များသည် ဘုရင်နန်းတော်သို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွားကာ ထိုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

၇. ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဘုရင်ဥဒေနသည် ပိဏ္ဏောလ သီတင်းသုံးနေသော တောအုပ် ရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ ဤသို့မေးမြန်းလေသည်။ "အရှင်ဘုရား၊ ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်နောက်လိုက် အများစု တို့သည် လူငယ်များ ဖြစ်ကြပါလျက်၊ တဏှာရာဂစိတ်များ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို မခံရဘဲ၊ မိမိတို့၏ ကိုယ် ခန္ဓာများနှင့် စိတ်များကို သန့်စင်စွာ အဘယ်ကဲ့သို့ ထိန်းထားနိုင်ကြပါသနည်း။"

ပိဏ္ဏောလ ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူ၏။ "ဘုရင်မင်းကြီး အမျိုးသမီးအားလုံးကို လေးစားကြရန် ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ကြားခဲ့ပေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် အသက်ကြီးရင့်သူ အမျိုးသမီးအပေါင်းအား မိမိ တို့၏ မိခင်များအဖြစ်၎င်း၊ သက်တူရွယ်တူတို့အား အစ်မများ နှမများ အဖြစ်၎င်း၊ အသက်ငယ်ရွယ်သူ များအား သမီးများအဖြစ်၎င်း၊ ကြည့်မြင်ကြရန် ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ဤသွန်သင် ညွှန်ကြားမှုကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ နောက်လိုက် တပည့်များသည် အသက်ငယ်ရွယ်ကြသော်လည်း တဏှာရာဂ စိတ်များ၏ ဆွဲဆောင်မှုများမှ လွတ်ကင်းကာ မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများနှင့် စိတ်များကို သန့်စင်စွာ ထိန်း ထားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။"

"သို့ရာတွင် အရှင်ဘုရား ယောက်ျားဆိုသည်မှာ မိခင် သို့မဟုတ်

သမီးအရွယ်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးအပေါ် မသန့်စင်သော အတွေးမျိုး ရှိနိုင်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်တော်များက ၎င်းတို့၏ ရမက်များ ကို အဘယ်ကဲ့သို့ ချုပ်ထိန်းကြပါသနည်း။”

“ဘုရင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် သွေးပြည်၊ ခွေးနှင့် ဆီကဲ့သို့သော အညစ် အကြေးပေါင်းစုံဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အရာများအဖြစ် ကြည့်မြင်ကြရန် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘုရားက သွန်သင်ဟောပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ တွေးတောကြည့်မြင်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်ရွယ်စေကာမူ၊ စိတ်ကိုသန့်စင်စွာ ထိန်းထားနိုင်ကြပါသည်။”

ဘုရင်က ထပ်မေးပြန်၏။ “ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်ကို လေ့ကျင့်ပြီးဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝပြီး ဖြစ် သော ရဟန်းအတွက် လွယ်ကူမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ထိုကဲ့သို့သော လေ့ကျင့်မှုမျိုး မရှိသေးသူများ အ တွက် ခက်ခဲလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ညစ်ညမ်းမှုများကို သတိထား မှတ်သားရန် ကြိုးပမ်းကြ မည် ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိများမှာမူ လှပသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို ကြည့်ရှုကြမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ သည် အကျည်းတန်မှုများကို ကြည့်ရန် ကြိုးပမ်းကြမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ လှပသောရုပ်ပုံများ၏ ဆွဲ ဆောင်မှုများကိုလည်း ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရား၏ နောက်လိုက် တပည့်တော်များအနက် လူငယ်များက ၎င်းတို့၏ လုပ်ရပ်များကို သန့်စင်စွာ ထိန်းထားနိုင်ရန် အခြားသော အကြောင်းရင်းများ ရှိရမည် ဖြစ်ပါသည်။”

ပိဏ္ဏောလက ပြန်လည်ဖြေကြား၏။ ဘုရင်မင်းကြီး၊ အာရုံငါးပါး၏ တံခါးဝများကို စောင့်ထိန်းရန်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား ဘုရားက သင်ကြားပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှပသော ရုပ်ပုံများနှင့် အရောင်များကို မျက်စိများဖြင့် ကြည့်မြင်သောအခါ၌၎င်း၊ သာယာသောအသံများကို နားဖြင့် ကြားရသောအခါ၌၎င်း၊ သာယာသောအသံများကို နားဖြင့်ကြားရသော အခါ၌၎င်း၊ ဖွေးရနံ့များကို နှာခေါင်းဖြင့် ရှုရှိုက်ရသော အခါ၌၎င်း၊ ချိုမြသောအရာများကို လျှာဖြင့် ခံစားရချိန်၌၎င်း၊ သို့မဟုတ် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော အရာများ ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်သောအခါ၌၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤစွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသောအရာများတွင်၊ တွယ်တာစုံမက်ခြင်းမဖြစ်သကဲ့သို့၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာ မကောင်းသော

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

အရာများကြောင့်လည်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မဖြစ်ရပါပေ။ ဤအာရုံငါးပါးတို့၏ တံခါးဝများကို ကောင်းစွာစောင့်ထိန်းရန် ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ကြား ထားပါသည်။ ဘုရား၏ ဤသွန်သင်ညွှန်ပြမှုကြောင့် လူငယ်တပည့်များပင်လျှင် ၎င်းတို့၏ စိတ်နှင့် ခန္ဓာ ကိုယ်များကို သန့်စင်စွာ စောင့်ထိန်းနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ဘုရား၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုများသည် အမှန်တကယ်ပင် ထူးကဲ ကောင်းမွန်လှပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံအရ လှပသော သို့မဟုတ် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံရပါက သတိတရား မထားလျှင် အာရုံ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် လှုပ်ရှားမိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ရပ်များကို သန့်စင်စွာ ထိန်းထားနိုင်ရန်၊ အာရုံငါးပါး၏ တံခါးဝများတွင် အစဉ်အမြဲ သတိထား စောင့်ထိန်းနေရန်၊ အထူး အရေးကြီး လှပါသည်။"

၈. လူတစ်ဦးသည် ၎င်း၏ အတွေးအခေါ်များကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်လုပ်ဆောင် သည့်အခါတိုင်းတွင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုလည်း အမြဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မတရားပြုမှုကို ခံရသောအခါ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း သို့မဟုတ် လက်စားချေလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ဤကဲ့သို့သော သဘာဝအလျောက် တုန်ပြန်မှုကို အစဉ်အမြဲ ဆန့်ကျင် စောင့်ထိန်းရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် လေဆန်ဖက်သို့ တံတွေးထွေးသည်နှင့်တူ၍ မည်သူ့ကိုမျှ မထိခိုက်ပဲ မိမိကိုယ်ကိုပင် ထိခိုက်လေသည်။ ၎င်းသည် လေတိုက်ခတ်လာရာဖက်သို့ ဖုန်လှည်းကျင်းသည်နှင့်တူ၍ ဖုန်များ ရှင်း မသွားဘဲ မိမိသာလျှင် ညစ်ပေလေသည်။ လက်စားချေလိုသည့် ဆန္ဒကို လိုက်လျောသူ၏ နောက်သို့ ဘေးဥပဒ်များ၊ ကံဆိုးမှုများ အမြဲ ကပ်ပါလာလေသည်။

၉. လောဘကို စွန့်ပယ်၍ အလှူအတန်းပြုသော စိတ်မျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးမှုသည် အလွန်ကောင်းသော လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ မြင့်မြတ်သောလမ်းစဉ်ကို အလေးပေးမှုအပေါ်၊ မိမိ၏ စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်မှုက ပို၍ပင် ကောင်းမွန်

လေသည်။

အတ္တစိတ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သောစိတ်ကို စွန့်ပယ်၍ အခြားသူများအား အကူအညီ ပေးလို သောစိတ်ဖြင့် အစားထိုးသင့်ပေသည်။ အခြားသူအား ပျော်ရွှင်စေရန် ပြုမှုမူသည် ထိုသူက နောက်အခြားသူအား ပျော်ရွှင်စွာပြုလုပ်ပေးရန် စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်၍၊ ထိုကဲ့သို့သော အပြုအမူမှ ပျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ပေါက်ဖွားလာလေသည်။

ကညင်တိုင်တစ်ချောင်းဖြင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကညင်တိုင်များကို မီးထွန်းညှိပေးနိုင်ပြီး၊ ယင်းကညင်တိုင်၏ သက်တမ်းမှာလည်း ကိုသွားမည် မဟုတ်ပါပေ။ ပျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ခွဲဝေ ပေးခြင်းဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ လျော့သွားမည် မဟုတ်ပါပေ။

အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ပထမခြေလှမ်းများကို သတိပြုရမည် ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒရည်မှန်းချက်များ မည်မျှပင် မြင့်မားစေကာမူ၊ တဆင့်ပြီးတဆင့် တက်လှမ်းရမည် ဖြစ်သည်။ အမှန် တရားလမ်းစဉ်သို့ ချီတက်သော လှေခါးထစ်များကို ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်ဘဝ၌ ယနေ့၊ မနက်ဖန်၊ သဘက်ခါ စသည်ဖြင့် တက်လှမ်းသွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၀. ဤလောကတွင် အမှန်တရားလမ်းစဉ်သို့ ချီတက်ရာ၌ ကျော်လွန်သွားရမည့် အခက်အခဲပေါင်း နှစ်ဆယ်ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ဆင်းရဲသော လူတစ်ဦးအတွက် ရက်ရောရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၂) ဘဝင်မြင့်သူ တစ်ဦးအတွက် အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၃) မိမိ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်လွှတ်ကာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၄) ကမ္ဘာတွင် ဘုရားသက်တော် ထင်ရှားရှိနေစဉ် မွေးဖွားလာရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၅) ဘုရား၏ သွန်သင်ဟောပြောမှုကို ကြားနာရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၆) ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အာရုံရမက် ကို ဆန့်ကျင်ကာ စိတ်ကို စင်ကြယ်စွာ ထိန်းထားရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၇) လှပ၍ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော အရာများကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၈) အာဏာရှိသူတစ်ဦးက ၎င်း၏ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းရန်အတွက် အာဏာမသုံးရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၉)

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

အတော်ကားခံရချိန်၌ စိတ်မဆိုးရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၀) ရုတ် ချည်းဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေများ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် အပြစ်ကင်းစင်စွာ နေနိုင်ရန်ခက်ခဲခြင်း၊ (၁၁) ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အနုစိတ် ဆည်းပူးလေ့လာရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၂) အတွေ့အကြုံမရှိသောသူအား အထင်မသေးရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၃) မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၄) မိတ်ဆွေကောင်း ရရှိရန် ခက်ခဲ ခြင်း (၁၅) အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် ကျင့်စဉ်များကို စောင့်ထိန်းလိုက်နာရန် ခက်ခဲခြင်း၊ (၁၆) ပြင်ပအခြေအနေများကြောင့် ဩဇာခံခြင်း ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၇) အခြားသူများ၏ စွမ်း ရည်ကို သိရှိကာ၊ သင်ကြားပေးရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၈) အေးချမ်းသောစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် ခက်ခဲခြင်း (၁၉) အမှန်နှင့် အမှားအကြောင်း ငြင်းခုံပြောဆိုခြင်း မပြုရန်အတွက် ခက်ခဲခြင်း (၂၀) ကောင်းမွန်သော နည်းလမ်းကို တွေ့ရှိလိုက်နာရန် ခက်ခဲခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

၁၁. လူကောင်းများနှင့် လူမိုက်များသည် ၎င်းတို့၏ သဘောသဘာဝချင်း ကွဲပြားကြလေသည်။ လူမိုက်များသည် မကောင်းသောလုပ်ရပ်ကို မကောင်းကြောင်း မသိကြပါပေ။ အကယ်၍ ယင်း မကောင်းမှု အကြောင်းကို သတိပေးပြောပြပါကလည်း ၎င်းတို့သည် ရပ်တန့်မသွားပဲ လုပ်မြဲပင် လုပ်ကြ၍ ထိုကဲ့သို့ မကောင်းကြောင်း သူတစ်ပါး၏ ပြောဆိုမှုကို မခံလိုကြပါပေ။ လူကောင်းများသည် အမှန်နှင့်အမှားကို လွန်စွာဆင်ခြင်သတိထားကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော မှားယွင်းသည့် လုပ်ရပ်များကို ညွှန်ပြ ပြောဆိုသူ များအားလည်း ၎င်းတို့က ကျေးဇူးတင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူကောင်းများနှင့် လူမိုက်များသည် အခြေခံအားဖြင့် ကွဲပြားကြလေသည်။ မိုက်ခဲ သော သူများသည် ကြင်နာကရုဏာထားခြင်း ခံရသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ တန်ဖိုးမထားကြဘဲ ကောင်းသောသူများမှာမူ တန်ဖိုးထားကာ ကျေးဇူးတင်ကြလေသည်။ ပညာရှိသူများသည် ၎င်းတို့၏ တန်ဖိုးထားမှုနှင့် ကျေးဇူးတင်မှုများကို ကြင်နာသနားမှုဖြင့် ပြန်လည် ပေးဆပ်လေ့ရှိကြရာ၊ ကျေးဇူးရှင် တစ်ဦးတည်းသာ မဟုတ်မူ၍ အခြားလူအပေါင်းတို့အား ဖြစ်လေသည်။

III

ပုံတိုပတ်စများမှ သင်ခန်းစာများ

၁. တရံရောအခါက နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများအား လူသူ မရောက်နိုင်သော ဝေးလံ လှသည့် တောတောင်များအတွင်းသို့ စွန့်ပစ်လေ့ရှိသော အလွန်ထူးခြားသည့် ဓလေ့ထုံးစံတစ်ရပ်ကို ကျင့်သုံးလျက်ရှိလေသည်။

ဝန်ကြီးတစ်ဦးသည် အသက်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော ၎င်း၏ဖခင်အား ယင်းထုံးစံအတိုင်း ပြုမူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် မြေအောက်တွင် လျှို့ဝှက်လိုက်ဂူတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ကာ ဖခင်အား ပုတ်ထား၍ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘုရင့်ရှေ့မှောက်တွင် နတ်တစ်ပါးပေါ်လာ၍ ခက်ခဲသော မေးခွန်းတစ်ပုဒ်ကို မေးမြန်းကာ၊ ကျေနပ်ကောင်းမွန်စွာ ဖြေကြားနိုင်ခြင်းမရှိပါက၊ နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ ယင်းပုစ္ဆာမှာ "ဤတွင် မြွေနွယ်ကောင်ရှိသည်။ တစ်ကောင်ချင်းစီ၏ လိင်ကို ပြောပြ ပါ။"

ဘုရင်သော်၎င်း၊ နန်းတော်တွင်းရှိ မည့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသော်၎င်း၊ ယင်းပုစ္ဆာကို ဖြေစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိကြပါပေ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတွင်းရှိ ဖြေဆိုနိုင်သူ မည်သူမဆို ဆုလာဘ်များစွာ ပေးမည်ဟု ဘုရင်က ကြေညာလေသည်။

ဝန်ကြီးသည် ဖခင်ပုန်းအောင်းနေရာသို့ သွားရောက်၍ ပုစ္ဆာ၏အဖြေကို မေးလေသည်။ လူအိုက ပြန်လည်ဖြေကြား၏။ "လွယ်ကူသောပုစ္ဆာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြွေနွယ်ကောင်အား ပျော့ပြောင်းသော ပုစ္ဆာ ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မြွေနွယ်ကောင်အား ပျော့ပြောင်းသော ကော်ဇောပေါ်တွင် ချထားပါ။ လူးလွန်းရွေ့လျား နေသော မြွေသည် အထီးဖြစ်၍ ငြိမ်နေသောမြွေသည် အမဖြစ်သည်။" ဝန်ကြီးသည် ယင်းအဖြေကို ဘုရင်အား လျှောက်ကြားလိုက်သဖြင့် ပုစ္ဆာကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တွင်လည်း နတ်သားက ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာအမျိုးမျိုးကို မေး၍ ဘုရင်နှင့် တစ်ကွ ၎င်း၏ နောက်လိုက်အသင်းအပင်းများ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြပါ။

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဖော်ပြပါ ဝန်ကြီးကသာလျှင် သက်ကြီးရွယ်အို ဖခင်အား မေးမြန်းကာ အမြဲပင် အဖြေပေးနိုင်လေသည်။

အချို့သောမေးခွန်းများနှင့် အဖြေများမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ "အိပ်ပျော် နေသော်လည်း နိုးနေသူအဖြစ် ခေါ်ဆို၍ ၊ နိုးနေသော်လည်း အိပ်ပျော်နေသူအဖြစ် ခေါ်ဆိုခြင်းခံရသူသည် မည်သူနည်း။" "၎င်း သည် အမှန်တရား ရရှိနိုင်ရန် လေ့ကျင့်နေသူဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အမှန်တရားကို စိတ်မဝင်စားသူများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက နိုးနေသူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို ရရှိပြီးသူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ၎င်းသည် အိပ်နေသူဖြစ်သည်။"

"ကြီးမားသော ဆင်တစ်ကောင်၏ အလေးချိန်ကို အဘယ်ကဲ့သို့ ချိန်နိုင်ပါ သနည်း။" "ဆင်ကို လှေတစ်စီးပေါ်တွင် တင်ဆောင်၍ ၎င်းလှေက ရေမျက်နှာပြင်အောက် မည့်သည့်အမှတ်အထိ နှစ်သွား ကြောင်းကို ရေးဆွဲ မှတ်သားထားပါ။ ထို့နောက် ဆင်ကို ကုန်းပေါ် တက်ခိုင်း၍ အလားတူအမှတ်အထိ နှစ် သွားအောင် လှေပေါ် ခဲများ တင်ဆောင်ထားပါ။ ထို့နောက် ဤကျောက်ခဲများကို ချိန်ကြည့်ပါ။"

"ရေတစ်ခွက်သည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေထက် ပိုများသည်" ။ ဟူသော စကားပုံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြပါ။ အဖြေမှာ ဤသို့ပင် ဖြစ်သည်။ "မိမိ၏ မိဘများအား၊ သို့မဟုတ် ဖျားနာနေသူတစ်ဦးအား၊ သန့်စင်ကြည်လင်၍ ကြင်နာမှု အပြည့်ရှိသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရေတစ်ခွက်တိုက်ခြင်းသည် အဆုံးအစရှိ သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ရပေသည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ရေများသည် တစ်နေ့ နေ့၌ ကုန်ခမ်းသွားမည် ဖြစ်သည်။"

နတ်သားသည် အရိုးနှင့်အရေသာ ကျန်ရှိတော့သော ငတ်မွတ်နေသ တစ်ဦးအသွင် ဖန်ဆင်း၍ "ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ဆင်းရဲ ငတ်ပြတ်နေသူ ရှိပါသလား" ဟု မေးလေသည်။ "ဘုရား၊ တရားနှင့် သံဃာတည်းဟူသော ရတနာသုံးပါးကို မယုံကြည်သည့်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၍ လောဘ ကြီးလွန်းလှသောလူသည်၊ မိဘများနှင့်ဆရာများအားလည်း ပေးကမ်းခြင်း မရှိသဖြင့် ပိုမို ငတ်ပြတ်နေရုံ မက၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ပြိတ္တာဘဝသို့

ကျရောက်သွားမည် ဖြစ်ပြီး ယင်းဘဝ၌ပင် အဆုံးမရှိ ငတ်ပြတ်နေမည် ဖြစ်သည်။”

“ဤတွင် ၊ စန္ဒကူးသား ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ရှိသည်။ မည်သည့်အပိုင်းသည် ပင်စည်၏ အောက်ပိုင်း ဖြစ်သနည်း။” “ပျဉ်ပြားကို ရေပေါ် မျှောထားပါ။ အနည်းငယ် ပိုမို နစ်မြုပ်သွားသောအပိုင်းသည် အမြစ်နှင့် ပိုမိုနီးကပ်သည့်အပိုင်း ဖြစ်သည်။”

“ဤတွင်၊ အရွယ်တူ ပုံတူမြင်းနှစ်ကောင် ရှိသည်။ မိခင်နှင့်သားကို အဘယ်သို့ ခွဲခြားနိုင်မည် နည်း” ။ “ မြက်ခြောက် အနည်းငယ် ကျွေးကြည့်ပါ။ မိခင်မြင်းမသည် သားဖက်သို့ မြက်ခြောက်များကို တွန်းပေးပေလိမ့်မည်။”

“ခက်ခဲလှသော ဤမေးခွန်းများအတွက် အဖြေတိုင်းသည် နတ်သားနှင့် တကွ ဘုရင်တို့အား အထူးဝမ်းသာကျေနပ်စေလေသည်။ မြေအောက် လိုက်ကူထဲတွင် ပုက်ထားသော သက်ကြီးရွယ်အို ဖခင် ထံမှ ဤအဖြေများကို ရရှိကြောင်း သိရှိရသည့်ဘုရင်သည် လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ရှိ၍ တောတောင်များထဲ သို့ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား စွန့်ပစ်စေသော ဥပဒေကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းကာ ၎င်းတို့အား ကြင်နာစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားကြရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

၂. မဇ္ဈိမဒေသရှိ “ဝိဒေဟ” မိဖုရားသည် တစ်ခါက အစွယ်ခြောက်ချောင်းရှိသော ဆင်ဖြူတော် တစ်ကောင်ကို အိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။ မိဖုရားသည် ဆင်စွယ်များကို လိုချင်တပ်မက်လှသဖြင့် ရှာယူပေးပါရန် ဘုရင်အား ပန်ကြားလေသည်။ မဖြစ်နိုင်လောက်သော ကိစ္စရပ် ဖြစ်သော်လည်း မိဖုရား အား ချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ဘုရင်သည် ထိုကဲ့သို့သော ဆင်ကို တွေ့ရှိ သတင်းပေးနိုင်သူ၊ မည်သည့်မုဆိုး ကိုမဆို ဆုလာဘ်များစွာပေးမည်ဟု ကြေညာလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အစွယ်ခြောက်ချောင်းရှိသည့် ဆဒ္ဒန်ဆင်တစ်ကောင်သည် ဟိမဝန္တာတောင် တွင် အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေ၍ ဗုဒ္ဓဘာဝသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် တရားကျင့်ကြံနေသော ဆင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းဆင်သည် တစ်ခါက တောနက်ကြီးအတွင်း၌ အရေးပေါ် အခြေအနေနှင့် ကြုံတွေ့နေရသော မုဆိုး

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

တစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဘူး၍၊ ထိုမှဆိုးသည်လည်း ဘေးမသိရန်မခဘဲ မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုလာဘ်များကို အမက်မောလွန်၍ ဆင်၏ ကယ်တင်မှု ကျေးဇူးတရား များကို မေ့လျော့ကာ၊ ၎င်းမှ မဆိုးသည် ဆင်ကို သတ်ဖြတ်ရန်၊ တောတောင်တွင်းသို့ ပြန်လာလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘဝသို့ရောက်ရှိနိုင်ရန် တရားကျင့်ကြံနေသော ဆင်အကြောင်းကို သိရှိသဖြင့်၊ မဆိုးသည် ရဟန်းတော်ကြီးအသွင် သယ်န်းခြုံ၍ ဆင်၏အလစ်ကို ချောင်းကာ၊ အဆိပ်လူးမြှားဖြင့် ပစ်သတ်လေ သည်။

မိမိ သေဆုံးရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆုလာဘ်ရယူရန် လောကီ ရမက်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ သော မဆိုး၏ အကြောင်းကို သိရှိသော ဆင်သည် မဆိုးအပေါ် ကြင်နာသနားကာ အခြားသော လာဘ်စားချေလိုသည့် ဆင်များ၏ အမျက်ဒေါသဘေးဒဏ်မှ မိမိ၏ခြေလက်များ အတွင်း ကွယ်ပုဂံကာ ကာကွယ်ပေးလေသည်။ ထို့နောက် ဆင်က အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မိုက်မဲသော အလုပ်ကို ပြုလုပ်ပါ သနည်းဟု မဆိုးအား မေးလေသည်။ မဆိုးက ဆုလာဘ်အကြောင်း ပြန်ပြောပြ၍ ဆင်၏ အစွယ် ခြောက်ချောင်းကို ရယူလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားလေသည်။ ဆင်သည် ချက်ချင်းပင် အပင် တစ်ပင်ကို ထိုးနှက်ခြင်းဖြင့်၊ အစွယ်ခြောက်ချောင်းကို ချိုး၍ မဆိုးအား ပေးအပ်ကာ၊ ဤသို့ ပြောဆိုလေ သည်။ “ဤပေးလှူမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဘဝအတွက် လှေ့ကျင့်မှုများ ပြီးပြည့်စုံပြီ ဖြစ်၍ သန့်စင်သော ကမ္ဘာတွင် မွေးဖွားလာမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဖြစ်လာသောအခါ အသင်အား လောဘ၊ ဒေါသ နှင့် မောဟ ဟူသော အဆိပ်မြှားသုံးချောင်းကို စွန့်ပယ်နိုင်စေရန် အကူအညီပေးမည်။”

၃. ဟိမန္တတောင်တန်း၏ ခြေရင်းနား၌ရှိသော ဝါးရုံတွင် တရံရောအခါက ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်သည် အခြားသောတိရစ္ဆာန်များ၊ ငှက်ငယ်များနှင့်အတူတကွ နေထိုင်နေလေသည်။ တစ်နေ့ ၌ လေပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သောကြောင့် ခြံတန်းအတွင်းရှိ ဝါးပင်များ ပွတ်တိုက်မှုမှ မီးတောက်လောင် လာသဖြင့် ငှက်များနှင့် တိရစ္ဆာန်များသည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏

ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ကရုဏာသက်မိသော ကြက်တူရွေးသည် ခိုလှုံရပ်နားနိုင်ခဲ့သော ပါးရုံအားလည်း ကျေးဇူးပြန်ဆပ်လိုသဖြင့် ၎င်းတို့အား ကယ်ဆယ်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်လေသည်။ ကြက်တူရွေးသည် အနီးနားရှိ ရေကန်တစ်ခုတွင် မိမိကိုယ်ကို ရေစွတ်၍ မီးပေါ်သို့ ပျံသန်းလာကာ၊ မီးကို ငြိမ်းသတ်ရန်အတွက် မိမိကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်များကို ခါချလေသည်။ ကြက်တူရွေးသည် ပါးရုံအပေါ် ကျေးဇူးတင်စိတ်နှင့် မေတ္တာကရုဏာဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဇွဲရှိရှိဖြင့် ပြုလုပ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့သော ကြင်နာမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု စိတ်ဓာတ်ကို အထက်ကောင်းကင်ဘုံမှ သိကြားမင်းက သိမြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ၊ ကြက်တူရွေးအား ဤကဲ့သို့ပြောလေသည်။ “အသင်သည် ရဲရင့်သောစိတ် ရှိသော်လည်း၊ ရေစက် အနည်းငယ်ဖြင့် ဤမီးကြီးကို အဘယ်သို့ မီးငြိမ်း သတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသနည်း။” ကြက်တူရွေးက ပြန်လည်ဖြေကြား၏။ “ကျေးဇူးတင်ရှိမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်သော အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ထိုမှသည် နောင်ဘဝတိုင် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ပါမည်။” သိကြားသည် ကြက်တူရွေး၏ စိတ်ဓာတ် ကို အထူး မြတ်နိုးချီးမွမ်းကာ၊ နှစ်ဦးပူးပေါင်း၍ မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်လေသည်။

၄. တစ်ရံရောအခါက ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွင် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုနှင့် ဦးခေါင်းနှစ်ခု ရှိသော ၎က် တစ်ကောင် နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဦးခေါင်းတစ်ခုသည် အခြားသော ဦးခေါင်းက ချိုမြ သောသစ်သီးအချို့ကို စားသုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ မနာလိုစိတ် ဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ဤသို့ ပြော လေသည်။ “အကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်ပါသော သစ်သီးကို စားမည်။” သို့နှင့် ၎င်းဦးခေါင်းသည် အဆိပ်ကို စားသုံးသဖြင့် ၎က်တစ်ကောင်လုံး သေဆုံးသွား လေသည်။

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

၅. တစ်ချိန်က မြွေတစ်ကောင်၏ အမြီးနှင့် ခေါင်းတို့သည် မည်သည့်အပိုင်းက အရှေ့ ဖြစ်သင့်ကြောင်း အငြင်းပွားကြလေသည်။ အမြီးက ဦးခေါင်းအားပြော၏။ "အသင်သည် အမြဲပင် အရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသည်။ ၎င်းမှာ တရားမမှုတသဖြင့် တခါတရံ ကျွန်ုပ်အား ဦးဆောင်ခွင့် ပေးသင့်ပါ သည်။" ဦးခေါင်းက ပြန်ဖြေ၏။ "ကျွန်ုပ်က ဦးပိုးဖြစ်သင့်သည်ဆိုသည်မှာ သဘာဝ၏ နိယာမပင် ဖြစ်သည်။ အသင်နှင့် နေရာချင်း မလဲနိုင်ပါ။"

သို့ရာတွင် အငြင်းပွားမှုမှာ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေ၍ တစ်နေ့သောအခါ အမြီးသည် မိမိကိုယ်ကို အပင်တစ်ပင်၌ ရပ်ပတ်ချည်နှောင်ထားခြင်းဖြင့် ဦးခေါင်းအား ရှေ့သို့ မသွားနိုင်စေရန် ဟန့်တားထား လေသည်။ ဦးခေါင်းသည် ရုန်းကန်၍ မောပန်းလာသောအခါ၌၊ အမြီးသည် မိမိဆန္ဒအလျောက် ဦးဆောင် သွားသောအခါ နောက်ဆုံး၌ မြွေသည် မီးပုံတစ်ခုတွင်းသို့ ကျရောက်သွားကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

သဘာဝ လောကတွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အစီအစဉ်တစ်ရပ် အမြဲတည်ရှိနေ၍၊ အရာ ခပ်သိမ်းသည်လည်း မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း တာဝန်ရှိကြလေသည်။ အကယ်၍ ဤအစီအစဉ်ကို ပျက်ပြားအောင် ဖျက်လိုက်ပါက လုပ်ငန်းတာဝန်ပိုင်းသည်လည်း ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားကာ အစီအစဉ် တစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

၆. တရံရောအခါက စိတ်တို၍ စိတ်ပြောင်းမြန်သော လူတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တ၌ လူ နှစ်ယောက်တို့သည် ထိုလူ နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ရှေ့၌ ထိုလူ၏အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ သည်။ လူတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်အား ဤသို့ပြော၏။ "ဤအိမ်ရှင်သည် လူကောင်းတစ် ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ၊ သည်းညည်းမခံနိုင်ပါ။ ဒေါသအလွန်ကြီး၍ အလွယ်တကူ စိတ်တိုတတ်ပါ သည်။" ဤသို့ပြောဆိုသံကို ကြားရသော အိမ်ရှင်သည် အိမ်မှပြေးထွက်လာကာ၊ စကားပြောနေသော လူနှစ်ယောက်အား ပုတ်ခတ်၊

ထိုးနှက် ကန်ကြောက်ခြင်းဖြင့် ဒဏ်ရာရစေလေသည်။

လိမ်မာပါးနပ်သူသည် ၎င်း၏ အမှားများအကြောင်းကို ညွှန်ပြ ပြောဆိုခြင်းခံရသောအခါတွင် ပြန်ပြောင်းစဉ်းစား၍ အမူအကျင့် ပိုမိုကောင်းမွန်လာအောင် ပြုပြင်နေထိုင်လေသည်။ မကောင်းသော အမူ အကျင့်များအကြောင်းကို ညွှန်ပြောဆိုခြင်းခံရသော လူမိုက်မှာမူ၊ ညွှန်ပြောဆိုမှုကို ဂရုမပြုရုံ သာမက၊ အလားတူ အမှားမျိုးကို ထပ်မံ ကျူးလွန်တတ် လေသည်။

၇. တရံရောအခါက ကြွယ်ဝချမ်းသာသော်လည်း မိုက်မဲသောလူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ အခြား သော လူတစ်ယောက်၏ လှပသော သုံးထပ်အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိုလူသည် မနာလို စိတ်ရှိ၍ မိမိလည်း အလားတူပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ၊ ထိုအိမ်အတိုင်း အိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းသည် လက်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဆောက်လုပ် ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ လက်သမားကလည်း သဘောတူလက်ခံ၍ ချက်ချင်းပင် စတင်ကာ၊ အုတ်မြစ်၊ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်တို့ကို ဆောက်လုပ်လေသည်။ ယင်းအချက်ကို တွေ့မြင်မိ သောသူဌေးသည် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဤသို့ပြောလေသည်။ "အုတ်မြစ်ကိုသော်၎င်း၊ ပထမထပ်ကို သော် ၎င်း၊ သို့မဟုတ် ဒုတိယထပ်ကိုသော်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်အလိုမရှိပါ။ လှပသော တတိယထပ်သာ အလိုရှိပါ သည်။ ထိုအထပ်ကို ဆောလျင်စွာ ဆောက်လုပ်ပါ။"

မိုက်မဲသူတစ်ဦးသည် ရလဒ်များကိုသာ အစဉ်အမြဲ တွေးတောစဉ်းစား၍ ကောင်းမွန်သော ရလဒ် မျိုး ရရှိနိုင်ရန်အတွက်လိုအပ်သော ကြိုးပမ်းချက်များကိုမူ သည်းညည်းမခံနိုင် ဖြစ်တတ်လေသည်။ သင့်တော်သော ကြိုးပမ်းချက်မျိုး မရှိပဲနှင့် ကောင်းမွန်သောရလဒ်မျိုး မရရှိနိုင်ပါ။ အုတ်မြစ်၊ ပထမနှင့် ဒုတိယထပ်များ မရှိပဲနှင့် တတိယထပ် မရရှိနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

၈. တရံရောအခါက လူမှိုက်တစ်ယောက်သည် ပျားရည်ကို ကျိုချက်နေ၏။ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် လူမှိုက်က ပျားရည်ကျွေးလိုသောကြောင့် ပူလွန်းလှသော ပျားရည်ကို မီးဖိုပေါ်မှ မချဘဲ အေးသွားစေရန် ယပ်တောင်ဖြင့် ခပ်ပေးလေသည်။ အလားတူပင်၊ ရှေးဦးစွာ လောကီ ရမက်မီးများကို မဖယ်ရှားပဲနှင့်၊ အေးမြသော ပညာဉာဏ် ပျားရည်ကို မရရှိနိုင်ပါပေ။

၉. တရံရောအခါက ဘီလူးနှစ်ကောင်တို့သည် သေတ္တာတစ်လုံး၊ ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းနှင့် ဖိနပ် တစ်ရုံတို့အတွက် တစ်နေ့ကုန် ငြင်းခုံ အချင်းပွားနေကြလေသည်။ ၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော လူ တစ်ဦးက မေးမြန်း၏။ "ဤအရာများအတွက် အဘယ်ကြောင့် အငြင်းပွားနေကြသနည်း။ ၎င်းအရာများ သည် မည်ကဲ့သို့သော ထူးခြားသည့်တန်ခိုးအာဏာများ ရှိနေ၍ အသင်တို့က ရယူပိုင်ဆိုင်လိုကြောင်း အငြင်းပွားခြင်း ဖြစ်သနည်း။"

ဘီလူးများက သေတ္တာအတွင်းမှ အစားအစာ၊ အဝတ် သို့မဟုတ် ရတနာရွှေငွေ အစရှိသည့် အလိုရှိရာပစ္စည်းများကို ရယူနိုင်ကြောင်း၊ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရန်သူအပေါင်းကို နှိမ်နင်းနိုင်ကြောင်းနှင့် ၎င်းဖိနပ် ဖြင့် လေထဲတွင် ပျံသန်းသွားနိုင်ကြောင်း၊ ထိုလူအား ရင်းလင်း ပြောပြလေသည်။"

ထိုလူက ပြော၏။ "အငြင်းပွားရန်မလိုပါ။ အသင်တို့က ခေတ္တခဏမျှ ရှောင်နေမည် ဆိုပါက ပစ္စည်းများကို သင်တို့ နှစ်ယောက်အကြား မျှတစွာ ခွဲဝေပေးနိုင်သည့် နည်းကို ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ သည်။" ထို့ကြောင့် ဘီလူးနှစ်ကောင်တို့သည် ရှောင်တိမ်းသွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့ ထွက်ခွာသွား သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ထိုလူသည် ဖိနပ်ကိုစီး၍ သေတ္တာကို လက်ဝယ်ပိုက်ကာ၊ ကြိမ်လုံးဖြင့် လေထဲသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဘီလူး ဟူသည်မှာ မိတ္တူဝါဒီအယူအဆ မှားယွင်းနေသူများကို ဆိုလိုသည်။ "သေတ္တာ တစ်လုံး" သည် အလှူအတန်းပေးမှုမှ ရရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်သည်။ လှူဒါန်းမှုမှ အဖိုးတန်ရွှေငွေ ရတနာ များ၊ မည်မျှရယူနိုင်သည်ကို

၎င်းတို့နားမလည်ကြပါပေ။ "ကြိမ်တစ်ချောင်း" သည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့် လောကီ ရမက်အပေါင်းကို နှိမ်နင်း အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း မသိရှိကြပါ ပေ။ "ဖိနပ်တစ်ရံ" ဟူသည်မှာ သီလ (၇) ရမက်နှင့် အငြင်းပွားမှုအပေါင်းကို ကျော်လွန်စေနိုင်သည့် သန့်စင်သော အတွေးအခေါ်နှင့် အမူအကျင့်ကို ဆိုလိုသည်။ ၎င်းတို့သည် ဤအကြောင်းများကို မသိရှိ ကြပဲ သေတ္တာတစ်လုံး၊ ကြိမ်တစ်ချောင်းနှင့် ဖိနပ်တစ်ရံကို လှယူ၍ အငြင်းပွားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၀. တရံရောအခါက လူတစ်ယောက်သည် တစ်ဦးတည်း ခရီးထွက်လာလေသည်။ ညနေခင်း၌ လူသူနေထိုင်ခြင်း မရှိသော အိမ်လွတ်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိလာရာ၊ ထိုအိမ်၌ပင် တစ်ညအိပ်ရန် ၎င်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ညသန်းခေါင်အချိန် လောက်တွင် ဘီလူးတစ်ကောင်က အလောင်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာကာ ကြမ်းပေါ်တွင် ချထားလေသည်။ မကြာမီပင် ဘီလူးနောက်တစ်ကောင် ရောက်ရှိ လာ၍ ယင်းအလောင်းမှာ မိမိပိုင် ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားကာ အငြင်းပွား နေကြလေသည်။

ထိုအခါ ပထမမကောင်းဆိုးဝါးက ဆက်လက်ငြင်းခုံနေ၍ အကျိုးထူးမည် မဟုတ်သဖြင့် ခိုင် လူကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခံယူကြရန် အဆိုပြုလေသည်။ ဒုတိယဘီလူးက ယင်းအဆိုပြုချက်ကို သဘောတူ လက်ခံသဖြင့် အခန်းထောင့်တွင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော လူကို တွေ့မြင်၍ မည်သူက ပိုင်ဆိုင်သင့်ကြောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပေးရန် ပြောကြားလေသည်။ ထိုလူသည် အထူး ကြောက်လန့်နေလေ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို ချမှတ်စေကာမူ၊ အရုံးပေးခံရသော ဘီလူးက အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ကာ မိမိအား ကလဲ့စားချေသတ်ဖြတ်မည်ကို ကောင်းစွာ သိရှိထား သဖြင့်၊ မိမိ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း အမှန်အတိုင်းပြောဆိုရန် ၎င်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပြောဆိုပြီးသည့်အခါတွင် ဒုတိယ ဘီလူးသည် စိတ်ဆိုး၍ ထိုလူ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဆွဲဖြတ်ပစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ပထမဘီလူးက အလောင်း၏ လက်ကို ထိုလူအား ပြန်တပ်ပေးလေသည်။ စိတ်ဆိုးနေသော ဘီလူးသည် ထိုလူ၏ ကျန်သောလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖြတ်ပစ်ပြန်ရာ၊ ပထမဘီလူးက အလောင်းမှ ကျန်သော လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ပြန်တပ်ပေးပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်၊ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတို့ကို အသီးသီး ဆွဲဖြတ်ပြီး အလားတူ အလောင်းမှ အစိတ်အပိုင်းများဖြင့် ပြန်တပ်ထားလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ၎င်း ဘီလူးနှစ်ကောင်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကို တွေ့မြင်၍ ကောက်ယူစားသုံးကာ ရီရီမောမောဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

လူမရှိသောအိမ်၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုမိသော ထိုလူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော အဖြစ်ကြောင့် လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလေသည်။ ဘီလူးများက စားသုံးသွားသော ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများသည် ၎င်း၏ မိဘများက ပေးခဲ့သော အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်၍၊ ယခုလက်ရှိ ၎င်း၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများမှာမူ အလောင်းကောင်မှ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အဘယ်သူပါနည်း။ ၎င်း သည် ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို သိရှိသော်လည်း၊ စဉ်းစား၍ နားမလည်နိုင်ပဲ ရူးသွပ်လာသဖြင့်၊ အိမ်မှ ထွက်လာ လေသည်။ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အတွင်းသို့ဝင်၍ ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို ဘုန်းတော်ကြီးများအား လျှောက်ထားလေသည်။ ၎င်း၏ ဇာတ်လမ်းအရ၊ ငါမဟုတ်မှု၏ အဓိပ္ပာယ် အစစ် အမှန်ကို လူများ တွေ့မြင်နိုင်ကြပေသည်။

၁၁. တရံရောအခါက ကောင်းစွာဝတ်ဆင်ထားသော လှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် နေအိမ် တစ်အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူမအား အဘယ်သူဖြစ်ပါသနည်းဟု အိမ်ရှင်က မေး၏။ သူမက ရွှေငွေစည်းစိမ်၏ ဘုရားသခင်မဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။ အိမ်ရှင်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၍ သူမအား ကောင်းစွာ ပြုစုကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေသည်။

မကြာမီပင် အရပ်ဆိုး၍ ဆင်းရဲစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်လေ သည်။ အိမ်ရှင်က အဘယ်သူပါနည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ၊ သူမက ဆင်းရဲခြင်း၏ ဘုရားသခင်မ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။ အိမ်ရှင်သည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် သူမအားအိမ်မှ မောင်းထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း သူမက ထွက်ခွာမသွားပဲ ဤသို့ ပြောလေသည်။ “ရွှေငွေစည်းစိမ် ဘုရားသခင်မသည် ငါ၏ အစ်မဖြစ်သည်။ ငါတို့နှစ်ယောက် မည်သည့်အခါမျှ သီးခြားစီ ခွဲမနေကြရန် သဘောတူညီ ထားကြသည်။ အကယ်၍ သင်က ကျွန်ုပ် အားမောင်းထုတ်မည် ဆိုပါက အစ်မသည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ထွက်သွားရမည်။” အမှန်ပင်လျှင် အရပ်ဆိုးသော အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုပ်ချောသော အမျိုးသမီးသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းတို့သည် ဒွန်တွဲလျက်ရှိလေသည်။ ကံကောင်းခြင်းနှင့် ကံဆိုးခြင်းတို့ ဒွန်တွဲ နေလေသည်။ ကောင်းသောအရာ၏ နောက်တွင် မကောင်းသောအရာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ဤ အချက်ကို လူများ သိရှိနားလည်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မိုက်မဲသောလူများသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြ၍၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူ တို့သည် ယင်းတို့ကို ကျော်လွန်၍ လောကီသံယောဇဉ်များမှ လွတ်ကင်းအောင် ကြိုးပမ်းကြရမည် ဖြစ်သည်။

၁၂. တရံရောအခါက ဆင်းရဲသော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သည် ဇနီးသည်ကို ထားခဲ့၍ စီးပွားရှာရန် အိမ်မှထွက်ခွာသွားလေသည်။ သုံးနှစ်ကြာ ရုန်းကန်ရှာဖွေ၍ ရွှေအသပြာသုံးရာ စုဆောင်းမိသောအခါ၊ နေအိမ်သို့ ပြန်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ လမ်းခရီးတစ်ဝက်တွင် ၎င်းပန်းချီဆရာသည် ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ အလှူအတန်းပေးနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ၎င်းသည် အထူးပင် ခံစားမိပြီး၊ ဤကဲ့သို့ စဉ်းစားလေသည်။ “ယခုအချိန်အထိ ငါသည် ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်း ကိုသာ

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

တွေးခေါ်ခဲ့သည်။ ငါသည် အနာဂတ်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့ပေ။ ဤ နေရာသို့ ငါရောက်လာခြင်းသည် ကံကောင်း၍သာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကုသိုလ် ကောင်းမှုမျိုးစေ့များကို ပျိုးကြရမည် ဖြစ်သည်။” ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားမိကာ၊ ၎င်းသည် စုဆောင်းထားသော ရွှေ အသပြာ အလုံးစုံကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအား လှူဒါန်း၍ ငွေကြေးတစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ မရှိဘဲ နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူက စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေကြေး မပါလာသဖြင့် ပြစ်တင်ဆဲဆိုလေသည်။ မိမိသည် ငွေကြေးအချို့ ရှာဖွေစုဆောင်းထားခဲ့သော်လည်း လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာတွင် ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဆင်းရဲသောပန်းချီဆရာက ပြန်လည် ပြောဆိုလေသည်။ မည်သည့်နေရာ၌ ပုဂံထားပါသနည်းဟု ဇနီးက အတင်းအကြပ် မေးမြန်းသောအခါ ၎င်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများအား လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း ပန်ခံပြောဆို လေသည်။

ဇနီးသည်သည် စိတ်ဆိုး၍ ခင်ပွန်းအား ဆဲဆိုပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ယင်းကိစ္စရပ်ကို ခုံ သမာဓိထံ တိုင်တန်းလေသည်။ ခုံမင်းက ပန်းချီဆရာအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသောအခါ ပန်းချီဆရာသည် မိမိသည် မိုက်မဲစွာ ပြုကျင့်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြာရှည်စွာ ရုန်းကန် လုပ်ကိုင်ပြီး မှ ၎င်းငွေကြေးများကို စုဆောင်းရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းငွေကြေးများကို အနာဂတ် ကံကြမ္မာ ကောင်းမွန်ရေး အတွက် မျိုးစေ့အဖြစ် အသုံးပြုလိုကြောင်း ပြောကြား လေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာ သောအခါ၌ ၎င်းနေရာသည် ကံကြမ္မာကောင်းမွန်ရေးအတွက် ၎င်း၏ ရွှေအသပြာကို မျိုးစေ့အဖြစ် စိုက်ပျိုးသင့်သော လယ်ကွင်းအဖြစ် ထင်မှတ်လေသည်။ ထို့နောက် ၎င်းက ဆက်လက်၍ “ဘုန်းတော် ကြီးများအား ရွှေအသပြာများကို ကျွန်ုပ်လှူဒါန်း သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အတွင်းရှိ လောဘနှင့် ကပ်စေးနေမှု အလုံးစုံကို စွန့်ပစ်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်၍၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု အစစ်အမှန်သည် ရွှေမဟုတ်ဘဲ စိတ်သာဖြစ်ကြောင်း သိရှိနားလည်လာခဲ့ပါသည်” ဟု ပြောကြားလေသည်။

ခုံမင်းသည် ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပြောကြား၍

၎င်းအခြင်းအရာကို ကြားသိရသူ များကလည်း နှစ်သက်သဘောကျစွာဖြင့် ပန်းချီဆရာအား နည်းမျိုးစုံ အကူအညီ ပေးကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းပန်းချီဆရာနှင့် ဇနီးတို့သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

၁၃. သချိုင်းတစ်ခု၏ အနီးတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် တစ်ညသောအခါ၌ သချိုင်းကုတ်တစ်ခုမှနေ၍ ၎င်းအား ခေါ်ဆိုနေသည့်အသံတစ်ခုကို ကြားရလေသည်။ ၎င်းသည် ကြောက်ရွံ့ လွန်းလှ၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုပုံသောကြောင့်၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲရင့်သော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အား ပြောကြားရာ၊ ထိုသူငယ်ချင်းက အသံလာသည့်နေရာကို ညတွင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကြောက်ရွံ့တတ်သည့်လူက တုန်လှုပ်နေသော်လည်း ၎င်း၏သူငယ်ချင်းမှာမူ သချိုင်းသို့ ရောက် ရာ အမှန်ပင် အလားတူအသံသည် သချိုင်းကုတ်တစ်ခုမှ ထွက်လာနေသည်ကို ကြားရလေသည်။ အဘယ် သူဖြစ်၍ ဘာအလိုရှိကြောင်းကို သူငယ်ချင်းက မေးလေသည်။ မြေအောက်မှ လာသောအသံက ပြန်လည်ဖြေကြားသည်မှာ "ကျွန်ုပ်သည် ဖုတ်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာဖြစ်၍ တစ်ယောက် ယောက်အား ပေးကမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ မနေ့ညက လူတစ်ယောက်အား ပေးရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သော်လည်း ထိုလူသည် ကြောက်လွန်းအားကြီး၍ လာမယူရပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုက်တန်သော သင့်အား ပေးပါမည်။ မနက်ဖြန်နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် နောက်လိုက်ခုနစ်ယောက်နှင့်အတူ အသင့်အိမ်သို့ လာခဲ့ပါ မည်။"

သူငယ်ချင်းကပြော၏။ "ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား စောင့်နေပါမည်။ သို့ရာတွင် အသင့်အား အဘယ်ကဲ့သို့ လက်ခံပြုစုရမည်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ပြောပြပါ" ။ အသံက ပြန်လည်ဖြေကြား၏။ "ကျွန်ုပ် တို့သည် သမန်းတော်ဖြင့် လာကြပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ရေရှိသော အခန်းတစ်ခု အဆင်သင့် ပြင်ထားပါ။ အသင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆေးကြော၍ အခန်းကို လှဲကျင်းထားပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နေရာနှင့်

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ဆန်ပြတ်ရှစ်ပန်းကန်ပြင်ထားပါ။ စားသောက်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိကိုယ်ကို ရွှေအိုးများအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်ရန် တစ်ယောက်ချင်းဆီကို အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ် သွားပါ။” ။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဤလူသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆေးကြောသန့်စင်၍ အခန်းကို လှဲကျင်းပြီး နောက် ပြောဆိုလိုက်သည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးရှစ်ပါး ကြွမြန်းလာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကြွမြန်းလာ၍ ၎င်းကလည်း ဧည့်ပတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးချင်းစီအား အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးအားလုံးတို့သည် ရွှေအတိတ်ဖြစ်သော အိုးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ထိုရွာ၌ပင် အလွန်လောဘကြီးသော လူတစ်ယောက်ရှိ၍၊ ဤအကြောင်းကို ကြားသိရသော အခါ ရွှေအိုးများကို ရယူလိုစိတ် ပြင်းထန်နေလေသည်။ ၎င်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးရှစ်ပါးတို့အား နေအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး သည့်နောက် ၎င်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးများအား အလုပ်ပိတ်ထား သော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ရွှေအိုးများအဖြစ် ပြောင်းလဲ မသွားရုံမက လွန်စွာအမျက်ထွက် ကြမ်းတမ်း လာကာ လောဘကြီးသူ၏ အကြောင်းကို ရဲများအား တိုင် တန်းကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အဖမ်းခံလိုက်ရလေသည်။

ကြောက်တတ်သောလူကလည်း သင်္ချိုင်းဂူမှ အသံကြောင့် ရဲရင့်သောလူက ကြွယ်ပ ချမ်းသာ သွားကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ရဲရင့်သောလူ၏ နေအိမ်သို့သွား၍ အသံသည် ရှေးဦးပထမ မိမိကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ရွှေအိုးများသည် မိမိပိုင်သာ ဖြစ်သောကြောင့်၊ မိမိအား ပေးရမည်ဟု လောဘကြီးစွာ တောင်းဆိုလေသည်။ ကြောက်တတ်သောလူသည် ရွှေအိုးများကို သယ်ယူသွားရန် လှပူလိုက်သော်၊ အိုးများထဲ၌ မြွေများအပြည့် ဖြစ်နေပြီး၊ မိမိအားပေါက်ရန် ခေါင်းထောင်နေကြကြောင်း တွေ့ရှိရလေ သည်။

ဤအကြောင်းချင်းရာကို ကြားသိရသော ဘုရင်က ရွှေမိုးများသည်

အမှန်တရားသို့ သွားရာလမ်း

ရဲရင့်သော လူကသာ ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကာ ဤသို့ မြွက်ကြားလေသည်။
"ကမ္ဘာလောကရှိ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ဤသို့ပင် ဖြစ်ချေသည်။
မိုက်မဲသောသူများသည် ကောင်းမွန်သော ရလဒ်များအတွက်သာ လောဘကြီး
နေကြ၍ ဖော်ထုတ်ရန် ရဲစွမ်းသတ္တိမရှိကြသဖြင့်၊ အဆက်မပြတ် ဆုံးရှုံးနေကြ
လေသည်။ ၎င်းတို့သည် စိတ်ထဲ၌ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများကို ရင်ဆိုင်ရန်
ယုံကြည်မှုသော်၎င်း၊ သတ္တိသော်၎င်း မရှိကြပါပေ။ ယင်း စိတ်တစ်ခု တည်းဖြင့်ပင်
စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ချမ်းသာမှုတို့ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။"

အခန်း နှစ် လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

I

အမှန်တရားကို ရှာဖွေခြင်း

၁. အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာ၌ အရေးကြီးသည့် မေးခွန်းအချို့ ရှိလေသည်။ ဤ စင်္ကြံဝဠာကို မည် သည့် ခြပ်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားပါသနည်း။ စင်္ကြံဝဠာသည် ထာဝရပင် တည်ရှိနေပါသလော။ စင်္ကြံဝဠာတွင် အကန့်အသတ်ရှိပါသလား။ ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းကို အဘယ်ကဲ့သို့ စုပေါင်းထား ပါသနည်း။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အဘယ်ကဲ့သို့သော ဖွဲ့စည်းမှုပုံစံသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသနည်း။ အကယ် ၍သာ လူတစ်ယောက်သည် ဤကဲ့သို့သော မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုနိုင်ချိန်အထိ ၎င်း၏ အမှန်တရား ရှာဖွေမှုနှင့် လေ့ကျင့်မှုများကို ရွှေ့ဆိုင်းထားမည် ဆိုပါက၊ ၎င်းသည် အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို မတွေ့ရှိမီ သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာ၊ လူတစ်ဦးအား အဆိပ်လူးမြား ထိမှန်၍ ၎င်း၏ ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများက စုရုံးရောက်ရှိလာကာ၊ မြားကို နှုတ်ပစ်ရန်နှင့် အနာကို ဆေးဝါးကုသပေးရန်အတွက် ဆေးဆရာတစ်ဦး အား ခေါ်ဆိုကြသည် ဆိုပါစို့။

အကယ်၍၊ ဒဏ်ရာရရှိသူက ဟန့်တားကာ "ခဏစောင့်ပါ။ ဤမြားကို အသင်တို့ ဆွဲနှုတ်ခြင်း မပြု မီ အဘယ်သူက ပစ်လိုက်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိရှိလိုပါသည်။ ယောက်ျားလော၊ မိန်းမလော၊ ဂုဏ်သရေ ကြီးမြင့်သူပေလော၊ သို့မဟုတ်ပါက တောင်သူလယ်သမားပေလော၊ လေးကို မည်သည့်အရာဖြင့် ပြုလုပ် ထားပါသနည်း။ ကြီးမားသောလေးလော၊ သို့မဟုတ် သေးငယ်သော လေးလော၊ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ် ထားပါသလား၊ သို့မဟုတ် ငါးလော၊ လေးကြီးကို မည်သည့်အရာဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသနည်း။ ကြီးမျှင် လား၊ သားရေကြီးလား၊ မြားကို ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသလော၊ သို့မဟုတ် ကြိမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါ သလော၊ မည်သို့သော အဖွေးများကို အသုံးပြုထားပါသနည်း။ မြားကို မနှုတ်မီ၊

အကြောင်းအရာ အလုံးစုံကို ကျွန်ုပ်သိလိုပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။

ဤသတင်းအချက်အလက် အလုံးစုံကို မသိရှိနိုင်မီ အဆိပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ ထိုလူ သည် သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။ ပထမလုပ်ရမည့် တာဝန်မှာ၊ မြားကို နှုတ်ပယ်၍ အဆိပ်များ ပျံ့နှံ့ သွားခြင်း မရှိစေရန် ကုသမည် ဖြစ်ပေသည်။ လောကီရမက်မီး ကမ္ဘာကြီးကို အန္တရာယ် ပြုနေချိန်တွင် စကြာဝဠာ၏ ဖွဲ့စည်းမှုသည် အရေးအကြောင်း မဟုတ်ပါပေ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကောင်းဆုံး သော ပုံစံကိုလည်း၊ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန် အရေးမကြီးလှပါပေ။

မွေးဖွားခြင်း၊ အသက်ကြီးရင့်ခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းနှင့် သေခြင်းမီးများကို ငြိမ်းသတ်နိုင်သော နည်း လမ်းတစ်ခုခုကို တွေ့ရှိရချိန်အထိ စကြာဝဠာကြီးတွင် အကန့်အသတ်များ ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် ထာဝရ ဖြစ်ပါသလော ဟူသော မေးခွန်းကို ဆိုင်းငံ့ထားနိုင်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်းများ ရှိနေစဉ်၊ ရှေးဦးစွာ ဤပြဿနာရပ်များကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် နည်းလမ်း ရှာကြံသင့်၍ ယင်းလမ်းစဉ်အတိုင်း ကြိုးစားကျင့်သုံးသင့်ပေသည်။

ဘုရား၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုသည် သိရှိရန် အရေးကြီးသောအရာများကို သင်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ ဆုံးမရန် မလိုသောအရာများကို သင်ပြထားခြင်း မဟုတ်ပါပေ။ အဓိပ္ပာယ်မှာ လူများအား လေ့လာသင့်သည် တို့ကို လေ့လာရန်၊ ဖယ်ရှားသင့်သည်တို့ကို ဖယ်ရှားရန်၊ မည်သည့်အကြောင်းအရာများတွင် အမှန် တရား ရရှိသင့်သည်တို့အတွက် လေ့ကျင့်ရန်တို့ကို သင်ပြထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူများသည် မည်သည့်အရာသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သနည်း။ မည်သည့် ပြဿနာရပ်ကို ရှေးဦးစွာ ဖြေရှင်းသင့်သနည်း။ မည်သည့် ကိစ္စရပ်သည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သနည်း။ စသည်တို့ကို ရှေးဦးစွာ ဆင်ခြင်သင့်ပေသည်။ ဤအရာခပ်သိမ်းကို ပြုလုပ်ရန်၊ ၎င်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ မိမိတို့၏ စိတ်များကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ၎င်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ စိတ်ထိန်းမှုကို လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

၂. ဥပမာ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်အတွင်းရှိ အနှစ်ကို ရယူလိုသဖြင့် တော တွင်းသို့ သွားရောက်ပြီးနောက် မိမိရယူလိုသော အရာကို ရရှိပြီဟု ထင်မှတ်ကာ၊ အကိုင်အခက်များနှင့် အရွက်များကို သယ်ဆောင်လာသည် ဆိုကြပါစို့။ အကယ်၍ ၎င်းသည် ပင်စည်အတွင်းရှိ အနှစ်အစား၊ သစ်ခေါက် သစ်သားများဖြင့်သာ ကျေနပ်မှု ရှိမည်ဆိုပါက မိုက်ခဲရာကျမည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် မြောက်များစွာသော လူများသည် ဤအတိုင်းပင် ပြုလုပ်နေကြ လေသည်။

မွေးဖွားခြင်း၊ အိုခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းနှင့် သေခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတို့မှ ဝေးကွာသွားမည့် လမ်းကြောင်းကို ရှာကြံသူတစ်ဦးသည် ထိုလမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာ၍ အနည်းငယ်မျှ တိုးတက်မှု ရှိကြောင်း သတိပြုမိသည့်အခါ ချက်ချင်းပင် ဝင့်ကြားမောက်မာသွားတတ်လေသည်။ ၎င်းသည် ပင်စည်အနှစ်ကို ရယူလိုသော်လည်း၊ အကိုင်အခက် များနှင့် အရွက်များကို သယ်ဆောင် သွားခြင်းဖြင့် ကျေနပ်မှုရှိသောလူနှင့် တူလေသည်။

အခြားလူတစ်ယောက်သည် အနည်းငယ် ကြိုးစားခြင်းဖြင့် ရရှိလာသော တိုးတက်အောင်မြင်မှု အတွက် ကျေနပ်သွားကာ၊ ဆက်လက် မကြိုးပမ်းတော့ပဲ ဘဝင်မြင့်သွားလေသည်။ ၎င်းသည် ရယူလို သော ပင်စည်အနှစ်အစား၊ သစ်ခေါက်များကိုသာ ယူဆောင်သွားသူ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာမူ၊ စိတ်အနည်းငယ် တည်ငြိမ်လာ၍ အတွေးအခေါ်များကလည်း ပိုမို ထင်ရှားပြတ်သားလာကြောင်းကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဝီရိယကို လျှော့ချလိုက်ကာ ဘဝင်မြင့်နေလေသည်။ ၎င်းသည် ရယူလိုသော ပင်စည်အနှစ်အစား အကာသားများကို သယ်ဆောင်သွားသူ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာလည်း အတော်အတန် ဆင်ခြင်သိမြင်နိုင်စွမ်း ရှိကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့်၊ ဘဝင်မြင့်သွားလေသည်။ ထိုသူသည် ပင်စည်အနှစ်အစား၊ အသားအခေါက်များကို ယူဆောင်သွားသူ ဖြစ်လေသည်။ ဤလူအပေါင်းတို့သည် လုံလောက်ပြည့်စုံခြင်း မရှိသော ကြိုးပမ်းမှုဖြင့်

အလွယ်တကူ ကျေနပ်သွားကာ ဝင့်ကြားမောက်မာလာပြီး၊ ၎င်းတို့၏ ဝီရိယများကို လျော့ချလိုက်သဖြင့်၊ အလွယ်တကူပင် အားလပ်ပျင်းရိသည့် ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ ဤလူအပေါင်းတို့သည် မလွဲမသွေပင် ဆင်းရဲ ဒုက္ခများနှင့် ထပ်မံရင်ဆိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာကြံသူများသည် လွယ်ကူသောအလုပ်၊ သို့မဟုတ် ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုခြင်းနှင့် ချဉ်းကပ်မှုဖော်ခြင်းခံရခြင်းဖြင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်အဖြစ် မမျှော်လင့်ရပါပေ။ ၎င်းပြင် ဝီရိယအနည်းငယ်သာ စိုက်ထုတ်၍ တည်ငြိမ်မှု သို့မဟုတ် အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ အနည်းငယ် တိုးပွားမှု အတွက်သာ ရည်ရွယ်ခြင်း မပြုရပါပေ။

ရှေးဦးစွာ အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်းဖြစ်သော ဤလောက၏ အခြေခံကျ၍ အရေးကြီး လိုအပ် သော သဘာဝများကို စိတ်ထဲတွင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ စွဲမြဲမှတ်သားသင့်ပေသည်။

၃. ဤကမ္ဘာကြီးသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဒြပ်ဝတ္ထု မရှိပါပေ။ မသိရှိမှု၊ မှားယွင်းသော တွေးခေါ်ထင်မြင်မှု၊ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တပ်မက်စွဲလမ်းမှုတို့၏ လှုံ့ဆော်ချက်အရ၊ စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုများ သက်သက်ကြောင့် သာလျှင် အကြောင်းရင်းနှင့် အခြေအနေတို့၏ မြောက်များလှစွာသော တိုက်ဆိုင်မှုများသာ ဖြစ်ပေသည်။ ပြင်ပအရာတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ထဲ၌ မှားယွင်းသော ထင်မြင်ချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ပါပေ။ စိတ်၏ အတွင်းမှနေ၍ သံသယဖြစ်မှု၊ တွေဝေမှုများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်၏ လိုအင် ဆန္ဒများ၊ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် တပ်မက်စွဲလမ်းမှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နာကျင်မှုမှ ပေါ်ပေါက်လာ သည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ရုန်းကန်မှုများမှ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်မှုများ ပေါ်ထွန်း ကြီးထွားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ရှာကြံသူများသည် ၎င်းတို့၏ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန်အတွက် ထိုကဲ့သို့သော စိတ်မျိုးကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ရှိရမည် ဖြစ်ပေသည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

၄. အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဘဝအခြေအနေ ပြောင်းလဲမှုများအပေါ် မတည် မငြိမ် ချဉ်းကပ်ပျံ့ဝနေပါသနည်း။ အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဤမျှ ရှုပ်ထွေးသွားအောင် နှင့် အေးချမ်းမှု မရှိအောင် ပြုလုပ်ရပါသနည်း။ အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ပတ္တပစ္စည်း အမြောက်အများကို စုဆောင်းရန် တိုက်တွန်းပါသနည်း။ အသင်သည် လယ်မထွန်မီ အစိတ်စိတ် အပိုင်း ပိုင်း ကျိုးသွားသော ထွန်တုံးနှင့် တူပေသည်။ အသင်သည် အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်း ပင်လယ်ထဲသို့ စတင် ထွက်ခွာလာချိန်၌ပင် ဖြတ်ပစ်သော သင်္ဘောပုနှင့် တူပေသည်။ အကယ်၍ ဤဘဝကို ကောင်းစွာ အသုံးမချပါက၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြန်လည် မွေးဖွားလာခြင်းသည် ဘာအသုံးကျပါသနည်း။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ အသင်သည် တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်အား ရှင်ဘုရင်အဖြစ် မွေးဖွားလာစေခဲ့ပြီး ထို့နောက် အပယ်ခံအဖြစ် မွေးဖွားလာစေကာ တောင်းရမ်း စားသောက်စေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသင်သည် ကျွန်ုပ်အား အထက်ကောင်းကင် ဘုရားများ၏ ဘုံဆောင်တွင် မွေးဖွားလာစေခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု အပြည့်ဖြင့် နေထိုင်စေခဲ့သော်လည်း၊ ယင်းသည်နောက် ငရဲမီးတောက်အတွင်းသို့ ကျဆင်းစေခဲ့ သည်။

မိုက်မဲလှသော အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ ဤသို့ဖြင့် အသင်သည် ကျွန်ုပ်အား လမ်းကြောင်းမျိုးစုံသို့ ခေါ် ဆောင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်သည်လည်း ရိုသေလိုက်နာကာ ငြိမ်နေခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်ကို ကြားနာပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထပ်မံ၍ နောက်ယှက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရခြင်းများကို မပြုမူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အတူတကွ ရိုကျိုးစွာနှင့် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် အမှန်တရားကို ရှာကြံကြ ပါစို့။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ အကယ်၍ အသင်သည် အရာခပ်သိမ်းမှာ ဒြပ်ပတ္တ၊ မဟုတ်မူ၍၊ ပြောင်းလဲနေ ကြောင်းကို သိရှိနိုင်မည်ဆိုပါက အရာပတ္တများကို ဆုပ်ကိုင်ရယူလိုခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း မရှိရန် လေ့လာ နိုင်မည်ဆိုပါက လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မောဟ အလိုသို့ မလိုက်ပဲ နေနိုင်မည် ဆိုပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ခရီးဆက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ဆန္ဒရမက်နှောင်ကြီးကို

အသိဉာဏ် ဓားဖြင့် ဖြတ်တောက်ခြင်းဖြင့် အခြေအနေပြောင်းလဲမှု၊ အသာရမှုနှင့် ရှုံးနိမ့်မှု၊ အဆိုး သို့မဟုတ် အကောင်း၊ အရှုံးနှင့် အမြတ်၊ ချီးမွမ်းခြင်း သို့မဟုတ် ဆဲဆိုခြင်းတို့ဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ငြိမ်းချမ်း စွာ နေနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်စိတ်ကို ရှေးဦးစွာ နှိုးဆွပေးခဲ့သူမှာ အသင်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အမှန်တရားကို ရှာဖွေရန် အကြံပေးခဲ့သူမှာ အသင်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် အသင်သည် လောဘ၊ စည်းစိမ်သက်သာကို ချစ်မြတ်နိုးမှုနှင့် ပျော်ပါးမှုများကို ထပ်မံ ရှာဖွေစပြု နေပြန်ပါသနည်း။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ အသင်သည် တိကျသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိပဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေပါသနည်း။ သံသယရှိသော ဤ ပင်လယ်ရေပြင်ကြမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ် ကျော်သွားပါရစေ။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုအချိန်ထိ အသင် အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြုကျင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ အသင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလိုအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမည် ဖြစ်၍ အတူတကွ ဘုရား၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုများကို လိုက်နာကြမည် ဖြစ်သည်။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၊ ဤတောင်များ၊ မြစ်များနှင့် ပင်လယ်များသည် ပြောင်းလဲနိုင်ကြ၍၊ နာကျင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ လှည့်စားတတ်သော ဤကမ္ဘာကြီး၏ မည်သည့်နေရာ၌ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ရှာကြရမည် နည်း။ ဘုရား၏ ဆုံးမမှုများကို လိုက်နာ၍၊ အမှန်တရားဟူသော တဖက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကျော်သွားကြပါစို့။

၅. အမှန်တရား လမ်းစဉ်ကို အမှန်တကယ် ရှာဖွေသူများသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားကြ လေသည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ခိုင်မြဲသော သန္တိဌာန်ဖြင့် ချီတက်ကြလေသည်။ အချို့သော သူများ၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းနှင့် အခြားသူများ၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းများကို ခံရစေကာမူ၊ ၎င်းတို့သည် မတုန်မလှုပ်ပဲ ရှေ့သို့ ချီတက်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် လက်သီးဖြင့် အထိုးခံရခြင်း၊ ကျောက်ခဲဖြင့် အပေါက်ခံရခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဓားဖြင့် အခုတ်ခံရခြင်းများကို ခံရသည့်တိုင်အောင် ဒေါသမထွက်ကြပါပေ။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ရန်သူများက သင်တို့၏ ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်သည့်တိုင်အောင်၊ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ရပါပေ။ ခံစားနေရသော အရာများကြောင့် စိတ်ညစ်မှုကို ခွင့်ပြုမည် ဆိုပါက ဘုရားဆုံးမချက်များကို လိုက်နာနေခြင်း မဟုတ်ပါပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကြင်နာကရုဏာနှင့် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်များကို အစဉ်အမြဲ ထုတ်လွှတ်နိုင်ရန် သင်တို့သည် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မတရားမှုများ ခံရသည် ဖြစ်စေ၊ ကံဆိုးမှုများနှင့် ကြုံရသည်ဖြစ်စေ၊ မတုန်မလှုပ် နေနိုင်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားရမည် ဖြစ်၍၊ ဘုရား၏ ဆုံးမချက်များနှင့် ပြည့်စုံနေသောစိတ်ဖြင့် တည်ငြိမ်နေရမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားကို ရရှိနိုင်ရေးအတွက် သင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။ မခံနိုင်သည်ကို ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ သင့်တွင် ရှိသည့်အရာ မှန်သမျှကို အလုံးစုံ ပေးကမ်းရမည်။ အကယ်၍၊ အမှန်တရား ရရှိရေးအတွက် တစ်နေ့လျှင် ဆန်တစ်စေ့သာ စားရမည်ဆိုပါက ထိုအတိုင်း စားရမည်။ အကယ်၍ အမှန်တရား လမ်းစဉ်သည် မီးပုံကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည် ဆိုပါက သင်သည် ရှေ့သို့ ချီတက်သွားရမည်။

သို့ရာတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အခြားသောရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုအတွက်၊ ဤအရာ များကို မပြုလုပ်ရပါပေ။ ပညာရှိသောလုပ်ရပ်၊ မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်၍သာ လုပ်ဆောင်သင့်ပေသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ခွန်အား၊ သို့မဟုတ် သက်သာမှုများကို လုံးဝ မဆင်ခြင်မစဉ်းစားပဲ ဖျားနာနေသော ကလေးအတွက် မိခင်က ပြုစုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ပင်၊ ကြင်နာကရုဏာစိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်သင့်ပေသည်။

၆. ရှေးသရောအခါက မိမိ၏ တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် မိမိ၏ နိုင်ငံကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ရှင်ဘုရင် တစ်ပါးသည် ဉာဏ်ပညာရှိစွာနှင့် ကြင်နာစွာဖြင့် အုပ်ချုပ်လေသောကြောင့် နိုင်ငံသည်လည်း ကြွယ်ဝ၊ ချမ်းသာစွာနှင့်၊ အေးချမ်းစွာရှိလေသည်။ ဘုရင်သည် ဉာဏ်ပညာ တိုးတက်လာရေးနှင့် အမှန်တရား ရရှိရေးတို့အတွက် အမြဲပင် ရှာကြံ ကြိုးစားနေလေသည်။ တန်ဖိုးရှိသော

သွန်သင်ညွှန်ပြမှုများသို့ ဦး ဆောင် လမ်းပြနိုင်သူအား ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်မည်ဟုပင် ဘုရင်က ကြေညာထားလေသည်။

ရှင်ဘုရင်၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုနှင့် ပညာရှာမှုတို့ကို နောက်ဆုံးတွင် အစောင့်အရှောက် နတ်များက သတိပြုမိလာကြသော် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဘီလူးသရဲ အသွင်ဖန်ဆင်းထား သော ဘုရားတစ်ဆူသည် (ထေရဝါဒတွင်မူ ဤကဲ့သို့ အယူအဆမျိုး မရှိပါ) ဘုရင့်နန်းတော်၏ တံခါးဝ တွင် ပေါ်လာကာ၊ မြင့်မြတ်သော အဆုံးအမတစ်ရပ် ရှိသောကြောင့် ဘုရင့် ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါရန် ပြောလေသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားရသောဘုရင်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ကြိုဆိုလက်ခံ၍ သွန်သင်ညွှန်ပြပါရန် ပန်ကြားလေသည်။ ဘီလူးသည် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အသွင်မျိုးဖြင့် မိမိ ကြိုက်နှစ် သက်သော အရာကို မစားရမီ သင်ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ပြောကြားကာ အစားအစာပေးရန် တောင်း ဆိုလေသည်။ အကောင်းဆုံးသော အစားအစာများကို ကမ်းလှမ်းသော်လည်း ဘီလူးက ပူနွေးသော လူသားနှင့် သွေးများကို စားသောက်ရမှ ဖြစ်မည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောဆိုနေလေသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသား က ၎င်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လည်းကောင်း၊ မိဖုရားကလည်း မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်းကောင်း ပေးကမ်းကြ သော်လည်း၊ ဘီလူးသည် ကျေနပ်တင်းတိမ်မှုမရှိပဲ၊ ဘုရင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တောင်းဆိုလေသည်။

ဘုရင်က မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပေးကမ်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားလေ သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာကို မစွန့်လှူမီ တရားတော်ကို ရှေးဦးစွာ ကြားနာခွင့်ပြုရန် ပန်ကြားလေ သည်။

ဘီလူးသည် အောက်ပါ တရားတော်ကို ဟောတော်မူလေသည်။ "စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုများသည် တဏှာရာဂမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့မှု များသည်လည်း တဏှာရာဂမှပင် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တဏှာရာဂကို စွန့်ပယ် သူများသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း သို့မဟုတ် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိ ကြပါပေ" ။ ရုတ်ချည်းပင် ဘီလူးသည် ပုံမှန်ကို ပြန်လည် ဖန်ဆင်းလိုက်၍

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

မင်းသားနှင့် မိဖုရားတို့သည်လည်း မူရင်း ကိုယ်ခန္ဓာများအတိုင်း ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

၇. တရံရောအခါက ဟိမဝန္တာတောင်တွင် အမှန်တရားလမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေနေသူ ရသေ့တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ၎င်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရွှေငွေ ရတနာအပေါင်းကို၎င်း၊ အထက်ကောင်းကင်ဘုံ၏ သာယာ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ အပေါင်းကို၎င်း၊ ဂရုမစိုက်ပဲ စိတ်၏တွေဝေမှု၊ သံသယဖြစ်မှု၊ လှည့်စားမှုအပေါင်းကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်မည့် တရားတော်ကို ရှာကြံနေလေသည်။

ထိုလူ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် စိတ်ရင်းစေတနာ မှန်ကန်မှုတို့အတွက် နတ်ကောင်းနတ်မြတ် များက ဂရုပြုမိကာ၊ ၎င်း၏ စိတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်သား တစ်ပါးသည် ဘီလူးအသွင် ဖန်ဆင်းကာ ဟိမဝန္တာတောင်တွင် ပေါ်လာပြီး၊ သီချင်းသီဆိုနေလေသည်။ “အရာခပ်သိမ်း ပြောင်းလဲ၍ အရာခပ်သိမ်း ပေါ်လာကာ အရာခပ်သိမ်း ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားသည်။”

အမှန်တရားရှာဖွေသူ ရသေ့သည် ဤသီချင်းကို ကြားရ၍ အထူး ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ၎င်းသည် ရေငတ်နေသောအခါ၌ အေးမြသော စိမ့်စမ်းရေကို တွေ့ရှိရသကဲ့သို့ သို့မဟုတ် မမျှော်လင့်ပဲ နှင် လွှတ်ခံလိုက်ရသော အကျဉ်းသားကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိလေသည်။ ရသေ့သည် မိမိကိုယ်ကို ဤသို့ ပြော၏။ “ငါသည် နှစ်ရှည်လများ ရှာကြံလာခဲ့သော၊ စစ်မှန်သည့်တရားတော်ကို တွေ့ရှိရပေပြီ။” ၎င်း သည် အသံ လာရာဖက်သို့ လိုက်ရှာကြည့်ရာ၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော ဘီလူးကို တွေ့ရလေ သည်။ ဇေဝဇပါဖြစ်ကာ ၎င်းသည် ဘီလူးထံ ချဉ်းကပ်လာ၍ ဤသို့ပြောလေသည်။ “ငါ ယခု ကြားလိုက် ရသော တရားတော်သီချင်းကို သီဆိုသူသည် အသင်ပါလော၊ ဟုတ်ပါက ထပ်မံ သီဆိုပြပါ။”

ဘီလူးက ပြန်ဖြေ၏။ “ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သီချင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခုမစားရမီ မသီဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ် အလွန်ဝိုက်ဆာနေပါသည်။”

ထိုရသေ့က သီချင်းကို ထပ်မံဆိုပြပါရန်၊ အထူးစိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တောင်းပန်၍၊ ဤသို့ပြော၏။ “၎င်းသီချင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးခြားမြင့်မြတ်လှသော အဓိပ္ပာယ်ရှိ၍၊ ယင်းသွန်သင်ညွှန်ပြ ချက်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရှာဖွေနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ကြားရသေး၍၊ ပိုမို ကြားသိပါရစေ” ။

ဘီလူးက ထပ်ပြောပြန်၏။ “ကျွန်ုပ်သည် ဗိုက်အလွန်ဆာနေပါသည်။ အကယ်၍ လူသားတစ်ဦး ၏ ပူဇွန်သောအသားနှင့် သွေးများကို စားသုံးရပါက သီချင်းကို အပြီးသတ် သီဆိုပါမည်” ။

သွန်သင်ဟောပြောမှုကို ကြားသိလိုစိတ် ပြင်းထန်လှသော ထိုရသေ့က သွန်သင်မှုများကို ကြားသိရပြီးသည့်အခါတွင် မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို စားသုံး နိုင်ပါသည်ဟု ဘီလူးအား ကတိပေးလေသည်။ ထိုအခါတွင် ဘီလူးက ဂါထာကို ရွတ်လေသည်။

အရာခပ်သိမ်း ပြောင်းလဲ၍၊
အရာခပ်သိမ်း ဝေါ်လာကာ၊ အရာခပ်သိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
လုံးဝ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ရှိသည်။
ဘဝနှင့် ချုပ်ငြိမ်းမှု နှစ်ရပ်စလုံးကို ကျော်လွန်သောအခါ။

ဤသီချင်းကို ကြားရသောအခါ၊ ထိုရသေ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောက်ဆောင်များနှင့် သစ်ပင် များတွင် ရေးမှတ်ပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ အေးချမ်းစွာ တက်၍၊ မိမိကိုယ်ကို ဘီလူး၏ ခြေရင်း နားသို့ ကျရောက်သွားစေရန်၊ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘီလူးသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဖြစ်၍၊ ၎င်း၏ နေရာ၌ တန်ခိုးကြီးသော နတ်ကောင်းနတ်များက ထိုလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ခံယူလိုက်လေသည်။

၈. တရံရောအခါက အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှာဖွေနေသော ဗာဟိယဒါ ရူစီရိယဆိုသူ ရှိလေသည်။ ၎င်းသည် အမြတ်အစွန်း သို့မဟုတ် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုင်ရာ ဆွဲဆောင်မှု အပေါင်း ကို စွန့်လွှတ်၍၊ အသက်ကို

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

စွန့်ကာ၊ အမှန်တရား လမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေနေလေသည်။ တစ်နေ့တ၌ အထက်ကောင်းကင်ယံမှ အသံတစ်ခုက ၎င်းအား ဤသို့ ပြောလေသည်။ "ဗာဟိယဒါ ရူစီရိယ၊ အရှေ့ဖက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်သွားပါ။ အပူ သို့မဟုတ် အအေးတို့ကို ဝရမစိုက်ပါနှင့်။ လောကကြီး၏ ချီးကျူးမှု သို့မဟုတ် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှုတို့ကို အာရုံမမူပါနှင့်။ အကောင်း သို့မဟုတ် အဆိုးဟူသော ခွဲခြားမှုများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနှင့်။ အရှေ့သို့သာ ဆက်သွားပါလော့။ ပေးလုံလှသော အရှေ့အရပ်တွင် အသင်သည် စစ်မှန်သော ဆရာတစ်ဦးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး၊ အမှန်တရားကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်" ။

ဗာဟိယဒါ ရူစီရိယသည် တိကျလှသော ဤညွှန်ကြားချက်ကို ရရှိသဖြင့်၊ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် အရှေ့ဖက်သို့ ခရီးထွက်လာလေသည်။ ညအချိန် ရောက်လာသောအခါ၊ ၎င်း သည် ကြံကြိုက်ရာ နေရာ၌၊ တစ်ခါတစ်ရံ လူသူကင်းမဲ့သော ကွင်းပြင်တွင်၎င်း၊ သို့မဟုတ် တောကြီး မြက်မဲတွင်၎င်း၊ အိပ်စက်ရလေသည်။ တိုင်းတစ်ပါး၌ သူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍လည်း၊ ၎င်းသည် နိပ်စက်ညှင်း ပန်းမှုအမျိုးမျိုးကို ခံရလေသည်။ တခါက ၎င်းသည် မိမိကိုယ်ကို ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချခဲ့ရပြီး၊ ဗိုက်ဆာလှ သဖြင့် မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှ အသားကို ရောင်းချခဲ့ရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် စစ်မှန်သောဆရာကို တွေ့ရှိရကာ၊ သွန်သင်ညွှန်ပြပါရန် ပန်ကြားလေသည်။

အမှန်တရား လမ်းစဉ်ကို ရှာဖွေသည့် လမ်းခရီး၌ အခက်အခဲ အမြောက်အများနှင့် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသဖြင့် ဗာဟိယဒါ ရူစီရိယသည် ၎င်း၏ဖြစ်ရပ်မှာ "ကောင်းသောအရာများသည် တန်ဖိုးကြီးမြင့်သည်" ဟူသော ဆိုရိုးနှင့် ကိုက်ညီနေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ၎င်းသည် ဆရာအား ပူဇော်ကန်တော့ရန် အတွက်၊ ပန်းများနှင့် အမွှေးတိုင်များကို ဝယ်ယူနိုင်ရန် ငွေမရှိပါပေ။ ၎င်းသည် ငွေရရှိရန်အတွက်၊ အလုပ် လုပ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း၊ မည်သူမျှ ၎င်းအား ငှားရမ်းခြင်း မပြုကြပါပေ။ ၎င်း၏ လုပ်ဆောင်ချက် မှန် သမျှကို မာန်နတ်သားများက တားဆီးဟန့်တားနေသယောင် ဖြစ်လေသည်။ အမှန်တရားသို့ သွား ရောက်ရာ လမ်းစဉ်သည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်း၍ အသက်ပင် ဆုံးရှုံးနိုင်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဗာဟိယဒါ ရူစီရိယသည် ဆရာရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိ

လာသောအခါ၌ လည်း အခက်အခဲသစ် တစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပြန်လေသည်။ ၎င်းသည် ရေးသားမှတ်သားထားရန် အတွက် စက္ကူသော်၎င်း၊ စုတ်တံသော်၎င်း၊ မင်သော်၎င်း မရှိပါပေ။ ထိုအခါ ၎င်းသည် လက်ဆစ်၌ သွေးကို ဖောက်ထုတ်၍ မိမိ၏သွေးဖြင့် ရေးမှတ်လေ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၎င်းသည် အဖိုးအနဂ္ဂ ထိုက်တန် လှသော အမှန်တရားကို ရရှိခဲ့လေသည်။

၉. ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက သုနေဟု ခေါ်သော လူငယ် တစ်ယောက်သည်လည်း အမှန်တရား ကို ရရှိလိုသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာဖွေကြိုးစားလေသည်။ ၎င်းသည် တံငါသည်တစ်ဦးထံမှ ပင်လယ်ရေပြင် အကြောင်းကို လေ့လာသိရှိခဲ့လေသည်။ ဆေးဆရာတစ်ဦးထံမှ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော လူနာအပေါ် ထားရှိရမည့် သနားကြင်နာမှုကို လေ့လာ သိရှိခဲ့လေသည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာတစ်ဦးထံမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ ချွေတာစုဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် အမှန်တရားသို့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း၌ ရရှိသော သေးငယ်သည့် ကောင်းမှု၊ အကျိုးမှန်သမျှကို ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် အထူးလိုအပ်ကြောင်း တွေးတောမိလေသည်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်း၍ အေးချမ်းသောစိတ်သည် အခြားသောစိတ်များကို သန့်စင်စေရန်နှင့် အေးချမ်း စေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်သော ထူးခြားသည့် စွမ်းပကားရှိကြောင်းကို ၎င်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးထံမှ လေ့လာသိရှိရလေသည်။ ၎င်းသည် တစ်ခါက ထူးခြားကောင်းမွန်လှသော ဥပမိ ရုပ်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရှိ၍ သူမ၏ ကြင်နာတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို စွဲမြဲမှတ်သားမိ သဖြင့်၊ ယင်းအမျိုးသမီးမှတစ်ဆင့် ပေးလှူမှုသည် အသိဉာဏ်ရှိမှု၏ အသီးအပွင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ သိရှိခဲ့ရ လေသည်။ တစ်ခါက၊ ၎င်းသည် လှည့်လည်သွားလာနေသော အသက်ကြီးရင့်သူ ရသေ့တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရှိ ရာ၊ ထိုရသေ့က တစ်နေရာရာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန်အတွက် ဓားများဖြင့် အပြည့်ဖြစ်သော တောင်ကို ကျော်တက်ရ၍ မီးတောက်လောင်နေသော တောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်ရကြောင်း ၎င်းအား ပြောပြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိမိ

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

တွေ့မြင်ကြားသိရသော အရာခပ်သိမ်းတို့မှ စစ်မှန်သော သင်ခန်းစာများကို ရယူနိုင်ကြောင်း၊ သုနေသည် ၎င်း၏ အတွေ့အကြုံများမှ ပညာရရှိလေသည်။

သုနေသည် ဆင်းရဲ၍ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းနေသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးထံမှ သည်းညည်းခံ မှုကို လေ့လာသိရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် လမ်းပေါ်တွင် ကစားနေကြသော ကလေးသူငယ်များကို တွေ့ မြင်ရာမှ ရိုးသားသောပျော်ရွှင်မှု သင်ခန်းစာကို ရရှိခဲ့လေသည်။ အခြားသူများ လိုချင်သည့်အရာကို လို ချင်ကြောင်း တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိကြသော သိမ်မွေ့၍ မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချထားသည့်သူများထံမှ ၎င်းသည် ကမ္ဘာ ကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ရေး လျှို့ဝှက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လေ့လာသိရှိခဲ့လေသည်။

၎င်းသည် အမွှေးတိုင်တွင်းရှိ ဒြပ်များ ရောယှက်ပေါင်းစပ်ထားခြင်းကို ကြည့်၍ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ နေထိုင်မှုကို၎င်း၊ ပန်းများကို စီစဉ်ထားရှိမှုမှ ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်းကို၎င်း၊ သိရှိနားလည်ခဲ့လေ သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သုနေသည် တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားစဉ် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ခေတ္တ ရပ်နား၊ အနားယူနေလေသည်။ ထိုအခါ ၎င်းသည် အနီးနားရှိ ပြုလဲ၍ ဆွေးမြေ့နေသော သစ်ပင်ဟောင်း ကြီးတစ်ပင်မှ သေးငယ်လှသော အပင်သစ်လေး ပေါက်ထွက်လာနေကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဘဝ ၏ မရေရာမှုသဘော၊ သင်ခန်းစာကို ရရှိခဲ့လေသည်။

နေ့ခင်း၌ ထွက်သောနေရောင်နှင့် ညဉ့်ထွက်သော မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်လေးများက ၎င်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို အမြဲပင်ရွှင်လန်းဆန်းသစ်စေလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုနေသည် ၎င်း၏ ရှည်လျားလှသော ခရီးစဉ်၊ အတွေ့အကြုံများမှ သင်ခန်းစာများ ရရှိခဲ့လေသည်။

အမှန်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူများသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ကို ရဲတိုက်ကြီးများအဖြစ် မှတ်ယူ ကာ၊ မွမ်းမံတန်ဆာဆင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့ စိတ်များ၏ ရဲတိုက်တံခါးများကို ဘုရား အတွက် ကျယ်ပြန့်စွာ ဖွင့်ထားရမည်ဖြစ်ပြီး ဘုရားအား အတွင်းဆုံးသော အပိုင်းအထိ ပင်ရောက်လာပါ ရန် ယုံကြည်မှု အမွှေးတိုင်နှင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုပန်းများဖြင့် ပေးလှူပူဇော်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

II

ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်းများ

၁. အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူများအတွက် နားလည်သဘောပေါက်ကာ လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်း သုံးမျိုးရှိလေသည်။ ပထမ၊ သီလ (လက်တွေ့ပြုမှု၊ နေထိုင်မှုအတွက် စည်းကမ်း များ)၊ ဒုတိယသမာဓိ (စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မှန်ကန်စွာ ချုပ်ထိန်းခြင်း) နှင့် တတိယ၊ ပညာ (ဉာဏ် ပညာ ရှိမှု) ဖြစ်လေသည်။

သီလ (စည်းကမ်းများ) ဟူသည်မှာ အဘယ်နည်း။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် သာမန်လူတစ်ဦး ဖြစ်စေ၊ အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူဖြစ်စေ၊ ကောင်းမွန်သော ပြုမူနေထိုင်မှုအတွက် အတွေးအခေါ် သဘောတရားများကို လိုက်နာရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ၎င်း၏ စိတ်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတို့ကို ချုပ်ထိန်း၍ အာရုံငါးပါး တံခါးဝများကို စောင့်ထိန်းရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အသေးအဖွဲမျှသာ ဖြစ်သော မကောင်း မှုများကို ရွံ့ကြောက်၍ အစဉ်အမြဲပင် ကောင်းသော လုပ်ရပ်များကိုသာ လုပ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်သည်။

သမာဓိ (ဝါ) စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ချုပ်ထိန်းမှုဟူသည်မှာ အဘယ်နည်း။ လောဘနှင့် မကောင်းသော ဆန္ဒရမက်များ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် စောလျင်စွာ ဖျောက်ဖျက်၍၊ စိတ်ကို သန့်စင်စွာ နှင့် တည်ငြိမ်စွာ ချုပ်ထိန်းထားရေးကို ဆိုလိုပေသည်။

ဉာဏ်ပညာဟူသည် အဘယ်နည်း။ သစ္စာတရား လေးပါးကို ကောင်းစွာ နားလည်၍၊ စိတ်ရှည်စွာ ဖြင့် လက်ခံသော အသိဉာဏ်ပညာ ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် ယင်း၏ သဘောကို သိရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခ၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်မြစ်ကို သိရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ၏ နိဂုံးချုပ်ကို သိရှိခြင်းနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ၏ အဆုံး သို့ ရောက်စေသော မြင့်မြတ်သော လမ်းစဉ်ကို သိရှိခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဤ ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်းလမ်း သုံးသွယ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လိုက်နာသူများအား ရဟန်း (ဝါ) ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်များဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ဥပမာ - နွားကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဍာန် မရှိပဲ၊ အသံလည်းမရှိ၊ ဂျီလည်းမရှိသည့် မြည်းတစ်ကောင်သည် နွားတစ်အုပ်၏ နောက်သို့လိုက်၍ “ကြည့်ပါလော့၊ ငါလည်း နွားတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်” ဟုပြောသည် ဆိုကြပါစို့။ ၎င်းအား ယုံကြည်မည့်သူ ရှိပါမည်လော။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ကျင့်ကြံအားထုတ် နည်းသုံးရပ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း မရှိပဲ၊ မိမိသည် အမှန်တရားကို ရှာကြံနေသူ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်နောက်လိုက် ဖြစ်သည်ဟု ကြွားပါပြောဆို မည်ဆိုပါက အလားတူ မြည်းကဲ့သို့ပင် မိုက်မဲ ရာကျမည် ဖြစ်သည်။

လယ်သမားတစ်ဦးသည် ဆောင်းဦးပေါက်၌ ကောက်ပင်များကို ရိတ်သိမ်းခြင်း မပြုမီ ရှေးဦးစွာ မြေထွန်းခြင်း၊ မျိုးစေ့ကြခြင်း၊ ရေပေးသွင်းခြင်းနှင့် နွေဦးပေါက်ရာသီ၌ ထွက်ပေါ်လာသော ပေါင်းပင်များ ကို နှုတ်ပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူသည် ကျင့်ကြံအား ထုတ် နည်းသုံးရပ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးရမည် ဖြစ်သည်။ လယ်သမားတစ်ဦးသည် အဖူးအငုံများကို ယနေ့ တွေ့မြင်ရ၍၊ မနက်ဖြန်၌ အပင်များကို တွေ့ပြီး၊ သဘက်၌ ရိတ်သိမ်းရန် မမျှော်လင့်နိုင်ပါပေ။ ထိုနည်းတူပင် အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူ တစ်ဦးသည် လောကီရမက်များကို ယနေ့ဖယ်ရှားပစ်၍ သံယောဇဉ်များနှင့် မကောင်းသော ဆန္ဒရမက်များကို မနက်ဖြန်တွင် ဖယ်ရှားကာ၊ သဘက်၌ အမှန် တရားကို ရရှိရန် မမျှော်လင့်နိုင်ပါပေ။

မျိုးစေ့များကို ကြံပြီးသည့်နောက်နှင့် ရာသီဥတု ပြောင်းလဲသောအချိန်၊ အပင်မှ အသီးအပွင့်များ ဖူးပွင့်လာချိန်တို့၌ လယ်သမားက ပျိုးပင်များကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရသကဲ့သို့ပင်၊ အမှန် တရားကို ရှာဖွေသူသည်လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်း သုံးရပ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် စိတ်ရှည်စွာ နှင့် ဖွံ့ဖြိုးစွာဖြင့်၊ အမှန်တရားမြေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၂. စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို မြတ်နိုး၍ အာရုံ၏ ဆန္ဒရမက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိနေသ၍ ကာလ ပတ်လုံး အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိစေမည့် လမ်းစဉ်တလျှောက်၊ ချီတက်လျှောက်လှမ်းရန် ခဲယဉ်းပေ သည်။ ဘဝစည်းစိမ်ကို ခံစားမှုနှင့်

အမှန်တရားလမ်းစဉ်ကို ခံစားမှုများအကြား ကျယ်ပြန့်လှသော ကွာခြားမှု ရှိနေလေသည်။

အထက်က ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ စိတ်သည် အရာခပ်သိမ်း အလုံးစုံ၏ ပင်မဇစ်မြစ် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စိတ်သည် လောကီရေးရာများတွင် ပျော်မွေ့ခံစားနေမည်ဆိုပါက အထင်မှားမှုများ နှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ မလွဲမသွေ ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်ပြီး၊ အကယ်၍ စိတ်သည် အမှန်တရားလမ်းစဉ်၌ ပျော်မွေ့ခံစားမည် ဆိုပါက ပျော်ရွှင်မှု၊ ချမ်းသာမှု၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုနှင့် အမှန်တရား သိရှိမှုများ၊ မလွဲ မသွေ ပေါ်ထွက်လာမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူများသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ကို သန့်စင်စွာ ထိန်းသိမ်းထားရှိ၍ ကျင့်စဉ်သုံးရပ်ကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်ထိန်းကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအတွေး အခေါ်များကို ထိန်းသိမ်းထားရှိပါက စိတ်၏ တည်ငြိမ်မှုကို ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ တည်ငြိမ်မှုကို ရရှိပါက အသိဉာဏ်ကိုလည်း အလားတူပင် ရရှိနိုင်၍၊ အသိဉာဏ်ဖြင့် အမှန်တရားကို ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပေ သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤနည်းလမ်းသုံးမျိုး (သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပညာ) သည် အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိ ရန် စစ်မှန်သော လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤလမ်းစဉ်များကို မလိုက်နာသဖြင့် လူများသည် နှစ်ရှည်လများ၊ စိတ်၏ တွေပေမှု၊ သံသယ ဖြစ်မှုများကို တိုးပွားစေခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့သည် လောကီလူသားများနှင့် အငြင်းမပွားကြဘဲ၊ အမှန် တရားကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် စိတ်ကို သန့်စင်စေရန်၊ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပေ သည်။

၃. ဤကျင့်ကြံအားထုတ်နည်း သုံးမျိုးကို စစ်ဆေးလေ့လာကြည့်မည်ဆိုပါက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ စဉ်းစား လေ့လာရမည့် အမြင်လေးရပ်၊ မှန်ကန်သော လုပ်နည်းလုပ်ဟန် လေးရပ်၊ အသုံးပြုရမည့် စွမ်းအားငါးရပ် နှင့် ပါရမီခြောက်ပါး (၇) အပြစ်ကင်းစင် ကောင်းမွန်သော ကျင့်စဉ်ခြောက်ရပ်၊ ပေါ်ထွက်လာမည် ဖြစ်ပေ သည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် မှန်ကန်သော အမြင်၊ မှန်ကန်သော အတွေး၊ မှန်ကန်သော အပြော၊ မှန်ကန် သော ပြုမူမှု၊ မှန်ကန်သော အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုမှု၊ မှန်ကန်သော ကြီးပမ်းမှု၊ မှန်ကန်သော သတိ ပြုမှုနှင့် မှန်ကန်သော စိတ်အာရုံပြုမှုတို့ကို ဆိုလိုပေသည်။

မှန်ကန်သော အမြင်ထဲတွင်၊ သစ္စာတရားလေးပါးကို အနုစိတ်ကောင်းစွာ နားလည်ခြင်း၊ အကျိုး နှင့်အကြောင်း နိယာမကို ယုံကြည်၍ ရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် ဆန္ဒရမက်များ၏ လှည့်ဖြားမှုကို မခံရခြင်းများ ပါဝင်ပေသည်။

မှန်ကန်သော အတွေးသည် ဆန္ဒရမက်ကို စွဲမက်မြတ်နိုးခြင်း မပြုရန်၊ လောဘာမကြီးရန်၊ ဒေါသ မထွက်ရန်နှင့် ထိခိုက်နစ်နာစေသော အလုပ်မျိုးကို မပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော အပြောဆိုသည်မှာ လိမ်လည်သော စကား၊ အဖျင်းဖြစ်သော စကား၊ ဆဲဆိုသော စကားနှင့် နှစ်ခွဖြစ်သော စကားများကို ရှောင်သွားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော ပြုမူမှုဆိုသည်မှာ အသက်သတ်ခြင်း၊ ခိုးပုတ်ခြင်းနှင့် သူတပါး သားမယားကို ကျူးလွန်ခြင်းများ မပြုလုပ်ရေးကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုမှု ဆိုသည်မှာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဘဝနေ ထိုင်မှုမျိုးကို ရှောင်ရှားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော ကြီးပမ်းမှု ဆိုသည်မှာ မှန်ကန်သော ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို ဦးတည်၍ ဇွဲဝရိယ ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကြီးပန်း အားထုတ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော သတိပြုမှုဆိုသည်မှာ သန့်စင်၍ စာနာစဉ်းစားတတ်သော စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထား ရှိခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

မှန်ကန်သော စိတ်အာရုံပြုမှု ဆိုသည်မှာစိတ်၏ သန့်စင်သော အနုစိတ်သာရကို ဖော်ထုတ်ရန် အတွက် အာရုံစူးစိုက်ရန် စိတ်ကို မှန်ကန်စွာနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းသိမ်းထားရှိခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

၄. စဉ်းစားလေ့လာရမည့် အမြင်လေးရပ်မှာ ပထမ၊ သံယောဇဉ် စွဲမက်မှုအလုံးစုံကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာကို သန့်စင်ခြင်းမရှိဟု တွေးခေါ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအာရုံတွင် နာကျင်မှု သို့မဟုတ် ပျော်ရွှင်မှုများကို ခံစားရသည်ဖြစ်စေ၊ အာရုံများသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ၏ ပင်ရင်းဖြစ်အဖြစ် ယူဆရန် ဖြစ် သည်။ တတိယမှာ၊ စိတ်သည် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲရွေ့လျားနေသည်ဟု နားလည်ရန် ဖြစ်သည်။ စတုတ္ထမှာ ကမ္ဘာလောကရှိ အရာခပ်သိမ်းအလုံးစုံတို့သည် အကြောင်းရင်းနှင့် အခြေအနေများ၏ ရလဒ် ကြောင့်ဖြစ်၍ မည်သည့်အရာမျှ ထာဝရ မပြောင်းလဲပဲ ရပ်တည်နေခြင်းမရှိဟု ထင်မြင်ရန် ဖြစ်သည်။

၅. မှန်ကန်သော လုပ်နည်းလုပ်ဟန် လေးရပ်မှာ ပထမ၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှ စတင် ပေါ်ပေါက်လာ ခြင်း မရှိစေရန် ကာကွယ်တားဆီးခြင်း၊ ဒုတိယ-မကောင်းမှုများ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ဖယ်ရှား ရှင်းလင်းပစ်ခြင်း၊ တတိယ-ကောင်းသော လုပ်ရပ်များကို လုပ်ဆောင်ရန် အားပေးဖန်တီးခြင်း၊ စတုတ္ထ - စတင်ပြီးဖြစ်သော ကောင်းသည့်လုပ်ရပ်များကို ဆက်လက် တည်ရှိစေရန်နှင့် တိုးပွားလာစေရန် အားပေး ခြင်းတို့ဖြစ်လေသည်။ ဤလုပ်နည်းလုပ်ဟန် လေးရပ်ကို ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်သည်။ (ထေရာဂါဒ အယူအဆအရ သမ္မပဓာန် ၄ပါးကို ဆိုလိုပါသည်။ တည်းဖြတ်ရေးအဖွဲ့.)

၆. စွမ်းအားငါးရပ်တို့မှာ (ထေရာဂါဒ အယူအဆအရ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာထိ၊ ပညာကို ဆိုလို ပါသည်။ တည်းဖြတ်ရေးအဖွဲ့.) ပထမ၊ ယုံကြည်စိတ်၊ ဒုတိယ - ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်လိုစိတ်၊ တတိယ - ဆင်ခြင်တွေးခေါ်စိတ်၊ စတုတ္ထ - စိတ်ကိုစူးစိုက်ထိန်းချုပ်နိုင်မှု စွမ်းရည်နှင့် ပဉ္စမ - ရှင်းလင်း ပြတ်သား သော အသိဉာဏ်ပညာကို ထိန်းသိမ်းထားရှိနိုင်စွမ်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ ဤစွမ်းအား ငါးရပ်တို့သည် အမှန် တရားကို ရရှိနိုင်ရန် လိုအပ်သော စွမ်းအားများ ဖြစ်ပေသည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

၇. ပါရမီခြောက်ပါး (၇) အမှန်တရားရရှိရေးအတွက် အပြစ်ကင်းစင် ကောင်းမွန်သော ကျင့်စဉ် ခြောက်ရပ်တို့မှာ ဒါန (ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း)၊ သီလ (အတွေးအခေါ် သဘောတရားများကို ထိန်းသိမ်း ထားရှိခြင်း)၊ ခန္တီ (ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း) ၊ ဝီရိယ (ကြိုးပမ်းခြင်း) ၊ သမာဓိ (စိတ်ကို စူးစိုက်ထိန်းချုပ်ခြင်း) နှင့် ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ ဤကျင့်စဉ်များအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သံသယဖြစ်မှု ကမ်းခြေမှသည် အမှန်တရား ကမ်းခြေသို့ ကူးဖြတ်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဒါန (၇) ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း လုပ်ရပ်သည် ကပ်စေးနဲမှုကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လေသည်။ အတွေးအခေါ် သဘောတရားများကို ကျင့်သုံး လုပ်ဆောင်ပါက အခြားသူများ၏ စည်းစိမ်ကောင်းမွန်မှုများကို အစဉ်အမြဲ လိုက်နာထောက်ထားမည် ဖြစ်သည်။ ခန္တီ ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိရန် ကျင့်ကြံခြင်းသည် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းသော သို့မဟုတ် အမျက်ထွက်သောစိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်ပေသည်။ ဝီရိယ - ကြိုးပမ်းမှုကို ကျင့် သုံးခြင်းသည် ဇွဲ၊ ဝီရိယရှိမှုနှင့် သစ္စာရှိမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သမာဓိ၊ စိတ်အာရုံစူးစိုက်ထိန်းချုပ်မှုကို ကျင့်ကြံခြင်းသည် လေလွင့်၍ အချည်းနှီးဖြစ်သော စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနိုင်သည်။ ဉာဏ်ပညာရှိစွာ ကျင့်ကြံ ခြင်းသည် မှောင်မိုက်၍ ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်ကို ကြည်လင်၍ ဖောက်ထွင်းကြည့်မြင်နိုင်သော စိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးနိုင် လေသည်။

ဒါန (ပေးကမ်းခြင်း) နှင့် သီလ (သဘောတရားများကို ထိန်းသိမ်းထားရှိခြင်း) တို့သည် ရဲတိုက် ကြီးတစ်ခုကို ဆောက်ရန်အတွက် လိုအပ်သော အောက်ခြေအုတ်မြစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ခန္တီ (ခံနိုင်ရည် ရှိခြင်း)နှင့် ဝီရိယ (ကြိုးပမ်းခြင်း) တို့သည် ပြင်ပရှိ ရန်သူများ၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပေးသော ရဲတိုက် ကြီး၏ နံရံများပင် ဖြစ်သည်။ သမာဓိ (စိတ်ကိုစူးစိုက်ထိန်းချုပ်ခြင်း) နှင့် ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း တို့သည် အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတို့၏ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်မှုများမှ ကာကွယ်ပေးသော မိမိကိုယ်ပိုင် သံချပ်ကာ ပတ်စုံ ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အဆင်ပြေသောအခါတွင်မှ

ပေးလှူခြင်း၊ သို့မဟုတ် မပေးခြင်းထက်၊ ပေးကမ်းရသည်က ပိုမိုလွယ်ကူ အဆင်ပြေ၍ ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်ပါက ၎င်းသည် ပေးလှူခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ စစ်မှန်သော ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှု မဟုတ်ပါပေ။ စစ်မှန်သော ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှု သည် မေတ္တာရပ်ခံခြင်း မပြုမီ၊ ကြင်နာသနားတတ်သော အသံနလုံးမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်၍၊ ရံဖန် ရံခါမဟုတ်ဘဲ အစဉ်အမြဲ ပေးကမ်းမှု ဖြစ်သည်။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းပြီးသည့်နောက်၌၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နောင်တရခြင်း၊ သို့မဟုတ် မိမိကိုယ်ကို ချီးကျူးခြင်း စိတ်ဓါတ်များ ရှိပါက၊ စစ်မှန်သော အလှူ မဟုတ်ပါပေ။ စစ်မှန်သော အလှူသည် လှူဒါန်းမှု ပြုသူအဖြစ် မိမိကိုယ်ကိုသော်၎င်း၊ လက်ခံရရှိသူကိုသော်၎င်း၊ အလှူပစ္စည်းကိုသော်၎င်း၊ အလှူပေးစဉ် ဝမ်းနည်းစရာများကို မေ့ပျောက်ကာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပေးလှူခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်မှန်သော ပေးလှူမှုသည်၊ မိမိ၏ သန့်စင်သောကြင်နာမှု အသံနလုံးမှ တစ်ပြိုင်တည်း အလို အလျောက် ပေါက်ဖွားလာခြင်းဖြစ်၍၊ တစ်ခုခုသောအကျိုး ကျေးဇူးကိုရရှိရန် မျှော်မှန်းခြင်းမရှိဘဲ အတူ တကွ ဘဝသံသရာမှ လွတ်ကင်းရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ နွမ်းပါးသူများပင်လျှင်၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်သော ဒါန ခုနစ်ပါး (ပေးလှူမှု ခုနစ် မျိုး) ရှိလေသည်။ ပထမမှာ၊ ရုပ်ပိုင်းအလှူ ဖြစ်လေသည်။ ဤပေးလှူမှုများထဲတွင်၊ အမြင့်မားဆုံးမှာ၊ အောက်ပါပုံပြင်၌ ဖော်ပြထားသကဲ့သို့၊ မိမိ၏ အသက်ကို ပေးလှူခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယမှာ၊ စိတ်ပိုင်းအလှူ ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်မှာ ကြင်နာကရုဏာထားသော နှလုံးသား စိတ်ဓါတ်ကို အခြားသူ များအား ပေးလှူခြင်းဖြစ်သည်။ တတိယမှာ၊ မျက်စိများကို ပေးလှူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ၊ အခြား သူများအား တည်ငြိမ်မှု အေးချမ်းမှု ရှိစေရန်၊ ကြင်နာမှုအပြည့်ရှိသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စတုတ္ထမှာ၊ ရုပ်သွင်ပေးလှူမှု ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ အခြားသူများအား၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သော အသွင်ဖြင့် ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်၊ ကြည့်မြင်စေမှု ဖြစ်သည်။ ပဉ္စမမှာ၊ နှုတ်ခမ်းအလှူ ဖြစ်သည်။ ဤသည် မှာ၊ အခြားသူများအား ကြင်နာရင်းနှီးသော စကားလုံးများဖြင့်၊ ပြောဆိုမှုပင် ဖြစ်သည်။ ဆဌမမှာ၊ နေရာ ပေးလှူမှု ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ၊ မိမိ၏

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

နေရာကို အခြားသူများအား ပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သတ္တမမှာ၊ ခိုလှုံမှု ပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ အခြားသူများအား၊ မိမိနေအိမ်တွင် ညအိပ် တည်းခိုခွင့်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့သော ပေးလှူမှုမျိုးကို လူတိုင်း လူတိုင်းတို့က၊ ၎င်းတို့၏ နေ့စဉ် စားသောက်နေထိုင်မှုဘဝတွင် လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနိုင်ကြပေသည်။

၈. တရံရောအခါက၊ သတ္တဟု ခေါ်သော မင်းသားတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ တနေ့သောအခါတွင် ၎င်းသည် နောင်တော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ တောကစားရန် တောထဲသို့ သွားလေသည်။ ၎င်းတို့သည် တောထဲ တွင်၊ မိမိကိုယ်တိုင် မွေးထားသော ကျားငယ်လေးခုနှစ်ကောင်ကို စားသောက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေဟန် ရှိသော ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသည့် ကျားမတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

နောင်တော်နှစ်ဦးတို့က ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြသော်လည်း၊ သတ္တမင်းသားမှာမူ၊ ကျားငယ်လေးများ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကာ၊ မိမိ ကိုယ်ကို အစားခံရန် ကျားမရှေ့သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

သတ္တမင်းသားသည်၊ ဤကဲ့သို့ ပေးလှူမှုလုပ်ရပ်ကို အလိုအလျောက် ရုတ်ချည်းပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ် သော်လည်း၊ ၎င်း၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ဤသို့ စဉ်းစားနေလေသည်။ ‘ဤ ခန္ဓာကိုယ်သည် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲနေ၍၊ တည်မြဲမှု မရှိပါပေ။ ငါသည် စွန့်ပစ်လိုစိတ် မရှိဘဲနှင့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး နေခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင်၊ ယခုအခါ၌ ငါသည် အမှန်တရားရရှိနိုင်ရန်အတွက်၊ ဤကျားမအား ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေးလှူမည်’ ။ သတ္တမင်းသား၏ ဤသို့သောအတွေးသည် အမှန်တရား ရရှိရန်အတွက်၊ စစ်မှန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖော်ပြနေလေသည်။

၉. အမှန်တရားကို ရှာဖွေသူတိုင်းက ချစ်ခင်မြတ်နိုးရမည့် ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးရှိလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနှင့် ဥပေက္ခာတို့ ဖြစ်လေသည်။ မေတ္တာ (ကြင်နာဂရုဏာရှိမှု) ကို မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် လောဘကို ဖယ်ရှားနိုင်သည်။ ကရုဏာကို မြတ်နိုးလျှင် ဒေါသကို နူးညံ့မှုဖြင့် ဖယ်ရှား ပစ်နိုင်သည်။ ဥပေက္ခာ (မိမိစိတ်ကို ခံစားမှုကင်းအောင် ထားခြင်း) ကို မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်၊ ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ခွဲခြားသောစရိုက်ကို ဖယ်ရှား ပစ်နိုင်သည်။

လူများအား ပျော်ရွှင်စေရန်နှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှု ရှိစေရန် ပြုလုပ်ခြင်းသည် မေတ္တာကြင်နာ ကရုဏာမှုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ လူများအား ပျော်ရွှင်စေရန်နှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲစေရန် မပြုလုပ်နိုင်သော အရာမှန်သမျှကို ဖယ်ရှားခြင်းသည် ကရုဏာမှုကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ပျော်ရွှင်မှုစိတ်ဖြင့် လူတိုင်းက ပျော်ရွှင် ခြင်းနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုဖြစ်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရခြင်းသည် မုဒိတာပင် ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းက ပျော်ရွှင်၍ ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှု ရှိသောအခါတွင်၊ အေးချမ်းမှုကြီး တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၍၊ လူတိုင်းအပေါ် တူညီသော ခံစားချက်မျိုးကို ထားရှိနိုင်လေသည်။

ဤဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးကို ချစ်မြတ်နိုးကာ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခနှင့်ချစ်ခြင်း-မုန်းခြင်းစိတ်တို့ကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သော်လည်း၊ အလွယ်တကူ လုပ်ဆောင်နိုင်သည့်အရာ မဟုတ်ပါပေ။ မကောင်းသောစိတ်သည် အိမ်စောင့်ခွေး ကဲ့သို့ပင်၊ စွန့်ပစ်နိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၍၊ ကောင်းသောစိတ်သည် တောထဲရှိ သမင်တကောင်ကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားရန် လွယ်ကူလှပေသည်။ သို့မဟုတ်၊ မကောင်း သောစိတ်သည် ကျောက်တွင် ထွင်းထားသော စာများကဲ့သို့ ပယ်ဖျက်ပစ်ရန် လွန်စွာခက်ခဲလှ၍၊ ကောင်းသောစိတ်သည် ရေထဲတွင် ရေးထားသော စာများကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်လေသည်။ အမှန်ပင်လျှင် အမှန်တရား ရရှိရန်အတွက် လေ့ကျင့်မှုသည်၊ ဘဝတွင် အခက်ခဲဆုံးသောအရာ ဖြစ်လေ သည်။

၁၀. တရံရောအခါက၊ ချမ်းသာသည့် မိသားစုတွင် မွေးဖွားလာသော်လည်း၊

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ချို့တဲ့နေသော၊ သောဏဟုခေါ်သည့် လူငယ်တဦး ရှိလေသည်။ ၎င်းသည်အမှန်တရားရရှိကာ၊ ဘုရား၏ တပည့်တဦး ဖြစ်လာရန်အတွက်၊ စိတ်ဓါတ် အထူး ပြင်းပြနေလေသည်။ ၎င်းသည် အထူး ကြိုးစား ကျင့်ကြံသဖြင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် ခြေ၌ သွေးများထွက်လာလေသည်။

ဘုရားသည် ၎င်းအား သနား၍ ဤသို့ မြွက်ကြားတော်မူလေသည်။ `ငါ့သား၊ သောဏ၊ အသင်သည် အိမ်တွင် စောင်းတီးအတတ်ကို လေ့ကျင့် သင်ကြားဖူးပါသလော။ စောင်းကြိုးသည် တင်းလွန်းလျှင် သော်၎င်း၊ လျော့လွန်းလျှင် သော်၎င်း၊ အသံကောင်း ထွက်လာမည် မဟုတ်ပါ။ စောင်းကြိုးများကို သင့်တော်စွာ တင်းထားမှသာလျှင် ကောင်းမွန်သော တေးသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

အမှန်တရားရရှိရန် လေ့ကျင့်ခြင်းသည်၊ စောင်းကြိုးများကို အလျှော့အတင်း ညှိခြင်းနှင့် အတူတူ ပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ ကြိုးများကို လျှော့လွန်းစွာ သို့မဟုတ် တင်းလွန်းစွာ ညှိခြင်းဖြင့် အမှန်တရားကို မရရှိနိုင်ပါ။ အသင်သည် စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ဉာဏ်ပညာရှိစွာ လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

သောဏသည် ဤစကားလုံးများ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်သဘောပေါက်၍၊ နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တရားရရှိပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၁. တရံရောအခါက၊ လက်နက်ငါးမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ သုံးစွဲတတ်သော မင်းသားတဦး ရှိလေသည်။ တနေ့သောအခါတွင်၊ ၎င်းသည် ပစ်ခတ်လေ့ကျင့်ပြီး အိမ်သို့ အပြန်လမ်းခရီး၌၊ လက်နက်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် မဖောက်ထွင်းနိုင်သော အရေခွံရှိသည့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့လေသည်။

ဘီလူးကြီးက လိုက်လာသော်လည်း၊ မင်းသားသည် စိုးစဉ်းမျှ မကြောက်ရွံ့ပါပေ။ ၎င်းသည် မြှား တစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သော်လည်း၊ ဘီလူးကြီးသည် လုံးဝ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိပါပေ။ ထိုအခါ၊ မင်းသားသည် လှံဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် လှံသွားသည် ဘီလူးကြီး၏ အရေခွံကို ဖောက်ထွင်း နိုင်ခြင်း မရှိပါပေ။ ထို့နောက် မင်းသားသည် တုတ်ချောင်း၊ သံချွန်ရည်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သော် လည်း၊ ဘီလူးကြီးမှာမူ လုံးဝထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိပါပေ။

မင်းသားသည် စားဖြင့် ခုတ်ပြန်၏။ စားသာလျှင် ကျီးသွားလေသည်။ မင်းသားသည် လက်သီးဖြင့်၎င်း၊ ခြေဖြင့်၎င်း၊ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်သော် လည်း အချည်းနီးသာ ဖြစ်ချေ၏။ ဘီလူးကြီးသည် ၎င်းအား ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ၊ မင်းသားသည် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနီးသာ ဖြစ်ချေ သည်။

ဘီလူးကြီးက ပြော၏။ ‘အသင်ခုခံနေ၍ ဘာမျှအရာရောက်မည်မဟုတ်၊ အသင့်ကို ငါ စားတော့ မည်’ မင်းသားက ပြန်ဖြေ၏။ ‘ငါ၏ လက်နက် အလုံးစုံကို အသုံးပြုပြီး ဖြစ်၍ ၊ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပြီ ဟု အသင် ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ပေမည်။ သို့ရာတွင်၊ ငါ့၌ ဝရဇိန် လက်နတ်တခု ကျန်ရှိနေဆဲ ဖြစ် သည်။ အကယ်၍ အသင်သည် ငါ့ကို စားအံ့၊ ငါသည် အသင့်ကို အသင်၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ နေ၍ သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပစ်မည်။’

မင်းသား၏ သတ္တိကြောင့် ဘီလူးကြီးသည် တုန်လှုပ်သွားကာ၊ ဤသို့မေးမြန်း၏။ ‘အသင် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်နိုင်မည်နည်း’ မင်းသားက ပြန်ဖြေ၏။ ‘အမှန်တရား၏ တန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့် ပြုလုပ် မည်’ ။

ထိုအခါ၊ ဘီလူးကြီးသည် မင်းသားကို လွှတ်ကာ၊ အမှန်တရားအကြောင်း သွန်သင်ပြပါရန် တောင်းပန်လေသည်။

ဤပုံပြင်၏ သွန်သင်ချက်သည်၊ နောက်လိုက်တပည့်များအား ဇွဲရီရိယ ရှိစွာဖြင့် ကြိုးပမ်းကြရန် နှင့် အခက်အခဲ၊ ကျရှုံးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော်လည်း၊ ကြောက်ရွံ့အလျှော့ပေးခြင်း မပြုကြရန် တို့အ တွက် အားပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

၁၂. ရွံ့ရှာမှန်းတီးဖွယ်ကောင်းသော မိမိကိုယ်ကို အမွန်းတင်မှုနှင့် အရှက်ကင်းမဲ့မှု နှစ်မျိုးစလုံးသည် လူသားကို ထိခိုက်ကျူးလွန်ခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ဂုဏ်သရေပျက်ပြားမှုနှင့် အရှက်ခွဲမှုတို့သည် လူသားများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် လေသည်။ လူများသည် ၎င်းတို့၏ မိဘများနှင့်ဆရာသမားများ၊ အသက်ကြီးရင့်သူ များအား၎င်း၊ အစ်ကိုနှင့်အစ်မများအား၎င်း၊ ရိုသေလေးစားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် ဂုဏ်သရေပျက်မှုနှင့် အရှက်ကွဲမှုများကို ခံစား

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစား သုံးသပ်ပြီးသည့်နောက်၊ အခြားသောသူများကို ကြည့်မြင်၍ မိမိ ဂုဏ် သိက္ခာ ထိန်းကာ၊ ရှက်ကြောက်တတ်ခြင်းသည် ကောင်းမွန်သော လုပ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍၊ လူတစ်ဦးသည် နောင်တရတတ်သော စိတ်ဓါတ်မျိုးရှိပါက၊ ၎င်း၏ဒုစရိုက်များသည် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်၍ နောင်တရတတ်သော စိတ်ဓါတ်မျိုးမရှိပါက၊ ဒုစရိုက်များသည်လည်း ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး ထာဝရ ပဋိခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

မှန်ကန်သော တရားတော်ကို ကြိမ်ပေါင်းများစွာကြားနာ၍၊ ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ၊ မိမိကိုယ် နှင့် ဆက်စပ်နေပုံကို နားလည်သဘောပေါက်သော သူသာလျှင် တရားတော်ကို နာခံနိုင်၍၊ အကျိုးရှိနိုင် ပေသည်။

မှန်ကန်သော တရားတော်ကို နားဆင်ရုံသာ နားဆင်၍ အရမယူတတ်လျှင်၊ အမှန်တရားကို ရှာဖွေ၍ တွေ့ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါပေ။

အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေသူတစ်ဦးအတွက်၊ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု)၊ ရှက်ကြောက်မှု၊ နှိမ့်ချမှု၊ ဝီရိယ (ကြိုးပမ်းမှု) နှင့်ပညာရှိမှုတို့သည် စွမ်းအား ပင်မဖော်ပြကြီးများ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းတို့အနက်၊ ပညာရှိမှု သည် အကြီးမားဆုံးသော စွမ်းအားဖြစ်၍၊ ကျန်ဖော်ပြကြီးများမှာလည်း ပညာရှိမှုနှင့် ဆက်စပ်နေလေသည်။ အကယ်၍၊ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေသူတစ်ဦးသည် လောကီရေးရာများကို ဂရုစိုက်၍၊ အဖျင်းစတား ပြောခြင်းကို ခုံမင်နှစ်သက်ကာ၊ အအိပ်ကြူးနေမည် ဆိုပါက၊ ၎င်းသည် အမှန်တရား လမ်းစဉ်မှ ဝေးကွာ သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၃. အမှန်တရား ရရှိရန်အတွက်၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာတွင်၊ အချို့သော သူများသည် အခြားသူများ ထက် စောလျင်စွာ အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဦးစွာ အမှန်တရား ရရှိသွားသူများကို ကြည့်မြင်ခြင်းဖြင့်၊ စိတ်ဓါတ် ကျဆင်းသွားရန် မသင့်ပါပေ။

မြှားပစ်ခြင်းကို လေ့ကျင့်နေသူတစ်ဦးသည် လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်တတ်

ကျွမ်းရန် မမျှော်လင့်ဘဲ၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် လေ့ကျင့်သွားပါက၊ တဖြည်းဖြည်း လက်ဖြောင့်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထား လေသည်။ မြစ်သည် ချောင်းငယ်လေးမှ စတင်လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာ ကာ၊ နောက်ဆုံး၌ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်သွားလေသည်။

ဤဥပမာများကဲ့သို့ပင်၊ ဇွဲဂီရိယဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျင့်ကြံ အားထုတ်သူသည် အမှန်တရား ကို ရရှိရန် သေချာပေသည်။

အထက်က ရှင်းပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ မျက်စိအစုံကို ဖွင့်ထားပါက၊ နေရာတစ်ကာ၌၊ အမှန် တရားများကို တွေ့မြင်နိုင်သဖြင့်၊ အမှန်တရားရရှိနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများသည် အန္တရာယ် ဖြစ်လေသည်။

တရံရောအခါက၊ အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိနေသူတစ်ဦး ရှိလေသည်။ ၎င်းသည် အမွှေးရနံ့များ သွားလာနေခြင်းမရှိ၊ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းလည်း မရှိကြောင်းကို ဆင်ခြင်သတိပြုမိ လေသည်။ ဤသေးငယ်သော ဖြစ်ရပ်လေးမှတစ်ဆင့်၊ ထိုလူသည် အမှန်တရားကို ရရှိသွားလေသည်။

တရံရောအခါက၊ လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်တွင် ဆူးစူးဝင်နေလေသည်။ နာကျင်မှု ဒဏ်ကို ခံစားမိသော ထိုလူက၊ ယင်းနာကျင်မှုသည် စိတ်၏ တုန်ပြန်ချက်သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေးတောမိလေ သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်မှသည်၊ စိတ်ကို မချုပ်ထိန်းနိုင်ပါက၊ အထိန်းမရ ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး၊ အောင်မြင်စွာ ချုပ်ထိန်းနိုင်ပါက၊ သန့်စင်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ တွေးတောမိလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အတွေးများမှ တစ်ဆင့်မကြာမီပင် ထိုလူသည် အမှန်တရားကို ရရှိသွားလေသည်။

တရံရောအခါက၊ လွန်စွာ လောဘကြီးသော သူတစ်ဦးရှိလေသည်။ တနေ့သ၌ ထိုလူသည် လောဘကြီးလှသော ၎င်း၏ စိတ်အကြောင်းကို တွေးတောနေရာ၊ လောဘကြီးသော အတွေးများသည်၊ အသိဉာဏ်ဖြင့် လောင်ကျွမ်း ပျောက်ပျက်သွားနိုင်သော ရွှေဘော်စာလွှာစာမူနန်းများသာ ဖြစ်ကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောမိလေသည်။ ယင်းအတွေးများသည် ထိုလူအတွက် အမှန်တရားကို ရရှိရန် လမ်းစ ဖြစ် လေသည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

‘အသင်၏ စိတ်ကို ရေချိန်ညီအောင် ထိန်းထားပါ။ အကယ်၍ စိတ်က ရေချိန်ညီ ဖြစ်နေပါက၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်း ရေချိန်ညီဖြစ်နေပေမည်’ ဟူသော ရှေးဟောင်းဆိုရိုး စကားတစ်ခု ရှိလေ သည်။ ဤစကားလုံးများကို စဉ်းစားပါ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကွဲပြားခြားနားမှုအလုံးစုံသည် စိတ်၏ခွဲခြားသော အမြင်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ပါ။ ဤစကားလုံးများအထဲတွင် အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် လမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှိနေလေသည်။ အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိနိုင်သော လမ်းများသည် အမှန်တကယ်ပင် အန္တရာယ် ဖြစ်လေသည်။

III

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုလမ်းကြောင်း

၁. ဘုရား၊ တရားနှင့် သံဃာတည်း ဟူသော ရတနာသုံးပါးတွင် ခိုလှုံသူများအား ဘုရားတပည့်များဟု ခေါ်၏။ ဘုရားတပည့်များသည် သီလ (အတွေးအခေါ် သဘောတရား)၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု၊ ဒါန (ပေးလှူခြင်း) နှင့် ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းတည်း ဟူသော၊ စိတ်ချုပ်ထိန်းနည်း ပုံစံလေးရပ်ကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြလေသည်။

ဘုရား၏ နောက်လိုက်တပည့်များသည် သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြု၊ ခိုးယူခြင်း မပြု၊ သူတပါး သားမယား ကို ကျူးလွန်ခြင်း မပြု၊ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြု၊ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်း မပြု ဟူသော သီလငါးပါးကို စောင့်ထိန်းကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်များသည်၊ ဗုဒ္ဓ၏ ဉာဏ်ပညာကြီးမြတ်မှုအပေါ် ယုံကြည်မှု ရှိကြလေသည်။ ၎င်းတို့ သည် လောဘကြီးမှုနှင့်ကပ်စေ့နေမှုတို့မှ ကင်းဝေးစေရန် ကြိုးပမ်းကြ၍ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးနိယာမကို နားလည်ကြ၍ ဓေတ္တခဏသာ စိတ် ထဲတွင် စွဲမှတ်မထားဘဲ၊ ပညာရှိစွာ ပြုမူကျင့်ကြံလေသည်။

အရှေ့ဖက်သို့ ယိမ်းနေသော သစ်ပင်သည် အရှေ့သို့ပင် လဲကျမည် ဖြစ်ရာ၊ ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော် များကို ကြားနာ၍ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများသည်လည်း၊ မလွဲမသွေပင်၊ ဗုဒ္ဓ၏ ဘုရားသာသနာတွင် မွေးဖွားလာကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ (တနည်းဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံနိုင်ကြမည်။ တည်းဖြတ်ရေးအဖွဲ့)

၂. ဘုရား၊ တရားနှင့် သံဃာတည်း ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများအား ဘုရား၏ နောက်လိုက်တပည့်တော်များဟု အထက်က ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိသူဖြစ်၍၊ ယင်းဉာဏ်တော်ကို အသုံးပြုကာ၊ လူသားအပေါင်း တို့အား ဟောပြောကယ်တင်လေသည်။ တရားသည် အမှန်တရားဖြစ်၍၊ အမှန်တရား၏ အနှစ်သာရနှင့် ယင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြသည့် သွန်သင်မှု ဖြစ်သည်။ သံဃာသည် ဘုရားနှင့် တရားတို့ကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြသူများ၏ သာသနာရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရား၊ တရားနှင့် သာသနာရေးအဖွဲ့တို့ကို သီးခြားစီ ဖြစ်သော နေရာသုံးခု သဖွယ် ပြောဆိုကြသော်လည်း၊ ၎င်းတို့သည် အမှန်မှာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားသည် တရားဖြင့် ပေါ်လွင်၍၊ သံဃာက တရားကို ဖော်ထုတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားကို ယုံကြည်၍၊ သာသနာရေး အဖွဲ့ကို ချစ်မြတ်နိုးမှုသည် ဘုရားအား ယုံကြည်ခြင်းပင် ဖြစ်၍ ဘုရားအား ယုံကြည်မှု၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လည်း တရားကို ယုံကြည်မှုနှင့် သာသနာရေးအဖွဲ့ကို ချစ်မြတ်နိုးမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူများသည် ဘုရားအား ယုံကြည်မှုရှိပြီး တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံရုံမျှဖြင့်ပင် လျှင်၊ အမှန်တရား ရရှိကာ၊ လွတ်မြောက်နိုင်ကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိသူဖြစ်၍၊ လူ အပေါင်းတို့အား၊ မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးသဖွယ် ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓအား မိမိ၏ မိဘအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားသူသည်၊ ဗုဒ္ဓကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ အမှန်တရားကို

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ရရှိလေသည်။

ဗုဒ္ဓကို ဤကဲ့သို့ သဘောထားသူများသည် ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိကာ၊ ဗုဒ္ဓ ကျက်သရေ၏ မွှေးရနံ့ပတ်ဖြန်းမှုကို ခံရမည် ဖြစ်လေသည်။

၃. ကမ္ဘာ့လောကကြီးထဲတွင်၊ ဗုဒ္ဓအား ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည်ထက် အကျိုးအမြတ် ပိုများသော အရာ မရှိပါပေ။ ဗုဒ္ဓ၏အမည်ကို ကြားနာရုံမျှဖြင့်၊ ယုံကြည်ကာ၊ တစ်ခဏတာမျှ ပျော်ရွှင်ရုံဖြင့်၊ မခန့်မှန်း နိုင်လောက်သော အကျိုးကျေးဇူး ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး၌ မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့် ပြည့်နေစေကာမူ၊ ဗုဒ္ဓ၏ ဆုံးမမှုကို ရှာကြံ ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ပျော်ရွှင်အောင် ပြုလုပ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားကို ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်သည့် ဆရာတစ်ဦးကို တွေ့ရှိရန် ခက်ခဲမည် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓတဆူ အား ဖူးတွေ့ရန် ပိုမိုခက်ခဲမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓ၏ ဆုံးမမှုများကို ယုံကြည်ရန် အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌၊ အသင်သည် တွေ့ဆုံရန် ခက်ခဲသော ဗုဒ္ဓအား တွေ့ဆုံပြီး ဖြစ်၍၊ ကြားနာ ရန် ခက်ခဲသောအရာကိုလည်း၊ အသင့်အား ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်၊ အသင်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓအား ယုံကြည်ကိုးကွယ်သင့်ပေသည်။

၄. ရှည်လျားသော လူ့ဘဝခရီးတွင်၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် အကောင်းဆုံးသောအဖော် ဖြစ်လေ သည်။ ၎င်းသည် လမ်းခရီး၌ အကောင်းဆုံးသော ဖျော်ယာမကာဖြစ်၍၊ အကြီးမားဆုံးသော ဥစ္စာနေ ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည်၊ တရားကို ခံယူသော လက်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ကောင်းမှု အပေါင်းကို ခံယူရာ၊ သန့်စင်သောလက် ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လောကီရမက် အညစ် အကြေးအပေါင်းကို လောင်ကျွမ်း ပျက်စီးစေသော မီးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဝန်ထုပ်ကို ဖယ်ရှား၍ ဦး ဆောင်

လမ်းပြပြုသော လမ်းပြ ဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လောဘ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ဂုဏ်မာနများကို ဖယ်ရှားပစ်လေသည်။ ၎င်းသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုနှင့် သူတပါးအား ရိုသေ လေးစားရန် သင်ကြားပေးလေသည်။ ၎င်းသည် အခြေအနေများ၏ ချုပ်နှောင်မှုမှ လွတ်မြောက်စေလေသည်။ ၎င်းသည် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ရဲစွမ်းသတ္တိပေးလေသည်။ ၎င်းသည် ဆွဲဆောင်မှုများကို ကျော်လွန်နိုင်စေရန် စွမ်းအားပေးလေသည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လုပ်ရပ်များကို တောက်ပြောင်စွာနှင့် သန့်ရှင်းစွာ လုပ်နိုင်စေရန် စွမ်းဆောင် ပေးလေသည်။ ၎င်းသည် စိတ်ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကြွယ်ဝစေလေသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လောဘ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ဂုဏ်မာနများကို ဖယ်ရှားပစ်လေ သည်။ ၎င်းသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုနှင့် သူတပါးအား ရိုသေလေးစားရန် သင်ကြားပေးလေသည်။ ၎င်း သည် အခြေအနေများ၏ ချုပ်နှောင်မှုမှ လွတ်မြောက်စေလေသည်။ ၎င်းသည် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင် ရန် ရဲစွမ်းသတ္တိ ပေးလေသည်။ ၎င်းသည် ဆွဲဆောင်မှုများကို ကျော်လွန်နိုင်စေရန် စွမ်းအားပေးလေသည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လုပ်ရပ်များကို တောက်ပြောင်စွာနှင့် သန့်စင်စွာ လုပ်နိုင်စေရန် စွမ်းအားပေး လေသည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် လုပ်ရပ်များကို တောက်ပြောင်စွာနှင့် သန့်စင်စွာ လုပ်နိုင်စေရန် စွမ်းဆောင်ပေးလေသည်။ ၎င်းသည် စိတ်ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကြွယ်ဝစေလေသည်။

ခရီးတာရှည်လျား၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်အခါ၌ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် အားပေးချက် တစ်ရပ်ဖြစ်၍ အမှန်တရားသို့ ရောက်ရှိစေလေသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ခံစားချက်များကို ဖြစ်ပေါ် စေ၍ ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အား ဖေးမထားသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မာကြော၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော စိတ်များကို ပျော့ပြောင်းစေပြီး ၊ ကျွန်ုပ်တို့အား ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသော စိတ်ဓါတ်နှင့် နားလည်မှုရှိသော

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ကြင်နာသနားမှုစိတ်ကို ပေးလေ သည်။

၅. ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုရှိသူသည် ကြားရသော အရာအားလုံး၌ ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော် ပါရှိနေကြောင်း သိရှိနိုင်သည့် အသိဉာဏ်ကို ရရှိလေသည်။ ယုံကြည်မှုရှိသူသည် အကြောင်းရင်းနှင့် အခြေအနေများ နိယာမရအရ၊ အရာခပ်သိမ်းတို့၏ ရုပ်ပုံများထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၍ လိုက်လျောညီထွေ၊ အေးချမ်းစွာ လိုက်နာနေထိုင်နိုင်သည့် သည်းညည်းခံမှုကို ရရှိကြောင်း၊ အသိဉာဏ်ကို ရရှိလေသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည်၊ ခဏတာမျှဖြစ်သော ဘဝ၏ မတည်မြဲမှုနှင့် မည်သည့်အခြေအနေ မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရစေကာမူ၊ အံ့သြခြင်းသို့မဟုတ် ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်၊ အခြေအနေများနှင့် ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန် များက မည်ကဲ့သို့ပင် ပြောင်းလဲစေကာမူ၊ ဘဝ၏ စစ်မှန်မှုသည်၊ အမြဲပင် မပြောင်းမလဲပဲ တည်ရှိနေ ကြောင်း အသိဉာဏ်ကို ရရှိစေလေသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုတွင် အရေးကြီးသော အင်္ဂါရပ်သုံးခုရှိလေသည်။ နိမ့်ကျ၍ သည်းခံသော မိမိ ကိုယ်ကိုနိမ့်ချမှု၊ အခြားသောသူများ၏ ကောင်းမှုများအတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုနှင့် စစ်မှန်သော လေးစားမှုတို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓပေါ်ထွက်လာမှုကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံမှုတို့ ဖြစ်လေသည်။

လူတို့သည် ဤယုံကြည်မှု၏ အင်္ဂါရပ်များကို ပျိုးထောင်သင့်လေသည်။ ၎င်းတို့သည်၊ မိမိတို့၏ ညံ့ကွက်များနှင့် မသန်စင်မှုများကို ဂရုပြုရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အရှက်အကြောက် ရှိ၍၊ မိမိတို့၏ မကောင်းမှုများကို ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အခြားသူများ၏ ကောင်းသော အကျင့်စရိုက်နှင့် လုပ်ရပ်များကို သိရှိနားလည်၍၊ ဇွဲဝီရိယ ရှိစွာဖြင့် ကြိုးပမ်းကျင့်သုံးကာ၊ ကောင်းမှုကို ကောင်းမှုအဖြစ် ချီးကျူးရမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အမြဲပင် အလိုအလျောက် ဗုဒ္ဓနှင့်အတူတကွ လုပ်ဆောင်၍၊ ဗုဒ္ဓနှင့် နေထိုင်လိုသော ဆန္ဒမျိုး ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ယုံကြည်မှုစိတ်သည် စစ်မှန်သောစိတ် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်

နက်ရှိုင်းလှသော စိတ်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးအာဏာဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ သန့်စင်သော ကမ္ဘာပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရရန် အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သောစိတ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓသည် လူများအား သန့်စင်ကမ္ဘာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်၊ ၎င်းတို့အား သန့်စင်သွား စေရန်၊ ၎င်းတို့အား မိမိကိုယ်ကိုတွေ့ပေမှု၊ သံသယဖြစ်မှုမှ ကာကွယ်တားဆီးရန် ယုံကြည်မှုအား တန်ခိုး စွမ်းအားပေးထားလေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အမည်ကို ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး၌ ရိုးကျူးပြောဆိုသည်ကို ကြားရချိန်၌ ခေတ္တခဏမျှသာ ယုံကြည်မှုရှိစေကာမူ၊ ၎င်းတို့သည် ဗုဒ္ဓ၏ သန့်စင်ကမ္ဘာသို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားခြင်းခံရ မည်ဖြစ်ပေသည်။

၆. ယုံကြည်မှုသည် လောကီရမက် စိတ်သို့ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းလိုက်သော အရာတခုခု မဟုတ်ပါပေ။ ၎င်းသည် စိတ်တွင်းရှိ ဗုဒ္ဓသဘာဝကို ဖော်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓကို နားလည်သဘောပေါက်သော သူသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဗုဒ္ဓပင်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအား ယုံကြည်မှု ရှိသူသည်လည်း ဗုဒ္ဓပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင်၊ လူတိုင်းတယောက်၏ ဗုဒ္ဓသဘာဝကို ဖော်ထုတ်ရယူရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ အစဉ်အမြဲ ပင်၊ လောဘဒေါသနှင့် လောကီတဏှာရမက်များ အတက်အကျ ဖြစ်နေသည့်အကြား၌ ၊ သန့်စင်သော စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် ခက်ခဲလေသည်။ သို့တိုင်အောင်၊ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ယုံကြည်မှုက စွမ်းဆောင်ပေးလေသည်။

အဆိပ်ရှိသော ဧရန္ဒပင်များ ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်တောထဲတွင် ဧရန္ဒပင်များသာ ပေါက်ရောက်၍ မွှေးရနံ့သင်းကြိုင်သော စန္ဒကူးပင် (နံ့သာဖြူပင်)များ ပေါက်ရောက်မည် မဟုတ်ဟု ပြောကြ လေသည်။ အကယ်၍ စန္ဒကူးပင်တစ်ပင်က ဧရန္ဒသစ်တောထဲ၌ ပေါက်ရောက်နေမည် ဆိုပါက ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုနည်းတူပင်၊ လူတို့၏ အသဲနလုံးထဲ၌၊ ဗုဒ္ဓအပေါ် ယုံကြည်မှုများ ရှင်သန် ပေါက်ဖွားလာမည် ဆိုပါက၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် တစ်ရပ်ပင်

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓအား ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည့် ယုံကြည်မှုကို အမြစ်ခွဲ ယုံကြည်မှု ဟု ခေါ်လေသည်။ ၎င်းသည် လူသားတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နိုင်ရန် အမြစ် မရှိသော်လည်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာကရုဏာ စိတ်ထဲတွင် ပေါက်ရောက်နိုင်ရန် အမြစ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

၇. ထို့ကြောင့် ယုံကြည်မှုသည် အသီးအပွင့်ရှိ၍ သန့်စင်မွန်မြတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မိုက်မဲသော စိတ်ထဲတွင် ယုံကြည်မှုနီးကြားလာရန် ခက်ခဲလေသည်။ အထူးသဖြင့်၊ ယုံကြည်မှုကို ဟန့်တားသည့် လူ့စိတ်၏ နောက်ကွယ်အရိပ်ထဲတွင် ငြောင့်ငါးစင်း (ဝါ)သံသယဖြစ်မှု ငါးရပ် ရှိလေသည်။

ပထမ၊ ဘုရား၏ အသိဉာဏ်ကို သံသယဖြစ်ခြင်း၊ ဒုတိယ၊ ဘုရား၏ တရားတော်ကို သံသယ ဖြစ်ခြင်း၊ တတိယ၊ သံဃာတော်ကို သံသယဖြစ်ခြင်း၊ စတုတ္ထ၊ သိက္ခာပုဒ် (ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်)ကို ယုံကြည် စိတ်ချရပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်ခြင်းနှင့် ပဉ္စမ ဘဝင်မြင့်၍ သည်းညည်းမခံသော စိတ်ရှိသူတဦးက ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို နားလည်သဘောပေါက်၍ လိုက်နာကျင့်သုံးနေသော အခြားသူများ၏ စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းကို သံသယ ဖြစ်နိုင်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်၊ သံသယထက် ပိုမိုဆိုးဝါးကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော အရာ မရှိပါပေ။ သံသယသည် လူများကို ကွဲကွာစေလေသည်။ ၎င်းသည် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုများကို ပြိုကွဲပျက်စီးစေ၍၊ သာယာကောင်းမွန်သော ဆက်ဆံမှုများကို ပျက်ပြားစေသော အဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် စနေနှင့် စနင်းဖြစ်ကာ၊ နာကျင်စေသော ဆူးငြောင့်ဖြစ်၍၊ သတ်ဖြတ်သေကြေစေသော ဓားဖြစ်လေသည်။

ယုံကြည်မှု၏ အစကို လွန်ခဲ့သော ခေတ်ကာလများစွာကပင် ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာ ကရုဏာစိတ်က စိုက်ပျိုးပေးခဲ့လေသည်။ ယုံကြည်မှုရှိသူတစ်ဦးသည် ဤအချက်ကို သဘောပေါက်၍၊ ဗုဒ္ဓ၏ ကောင်းမှုအတွက်၊ ဗုဒ္ဓအား အထူးကျေးဇူး

တင်သင့်လေသည်။

မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ကရုဏာစိတ်ကြောင့်၊ ယုံကြည်မှု ရှင်သန်နိုးကြားလာခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ရှေးခေတ် ကာလများစွာကတည်းက၊ လူ့စိတ်ထဲရှိ၊ မသိရှိမှု အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းကာ၊ သန့်စင်သော ယုံကြည်မှု အလင်းရောင်ကို ပေးခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓ၏ မေတ္တာကရုဏာတော်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ သင့်ပါပေ။

သာမန်လူနေမှုဘဝတွင် ရှိနေစေကာမူ၊ ဗုဒ္ဓ၏ ကရုဏာတော်များ၊ ခေတ်ကာလ ကြာညောင်း စွာ အဆက်ပြတ် တည်ရှိနေမှုကြောင့် ယုံကြည်မှုများ ရှင်သန်နိုးကြားလာ၍၊ သန့်စင်ကမ္ဘာတွင် မွေးဖွား လာနိုင်လေသည်။

ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင်၊ မွေးဖွားလာရန် အမှန်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။ တရားကို ကြားနာရန် ခက်ခဲပေသည်။ ယုံကြည်မှုရှိလာရန် ပိုမိုခက်ခဲပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်းသည် ဘုရား၏ တရားတော်များကို ကြားနာရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသင့်ကြပေသည်။

IV

ဗုဒ္ဓ၏ တရားစကားများ

၁. သူသည် ကျွန်ုပ်အား မတရားပြုမှု၏၊ ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်ရယ်မော၏၊ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်ခတ်၏ ၊ဤကဲ့သို့ တွေး၍ ဤကဲ့သို့ အတွေးများကို စွဲမြဲလက်ခံနေသ၍ ကာလပတ်လုံး ဒေါသသည်လည်း ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

စိတ်ဆိုးသော အတွေးများကို စွဲမြဲလက်ခံနေသ၍ ကာလပတ်လုံး၊ ဒေါသသည် မည်သည့် အခါမျှ ပျောက်ကွယ်သွားမည် မဟုတ်ပါပေ။ စိတ်ဆိုးသည့် အတွေးအခေါ်များကို မေ့ပျောက် လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ဒေါသသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ထားခြင်းမရှိပါက၊ သို့မဟုတ်

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ပျက်စီးယိုယွင်းနေပါက၊ အိမ်တွင်းသို့ မိုးရေယိုကျလာမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ လောဘသည်လည်း ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်ထားခြင်း မရှိသော၊ သို့မဟုတ် မထိန်းချုပ်နိုင်သော စိတ်အတွင်းသို့ ပင်ရောက်လာလေ သည်။

လေလွင့်ပျင်းရိနေမှုသည် သေခြင်းသို့ ရောက်ရှိရန် လမ်းတိုဖြစ်၍၊ ဇွဲဂီရိယရှိမှုသည် အသက်ရှင်နေထိုင်မှု၏ လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။ မိုက်မဲသော လူများသည် ပျင်းရိကြ၍၊ ပညာရှိ သော လူများသည် မြှားလုပ်သူ တစ်ဦးသည်၊ ၎င်း၏ မြှားများကို ဖြောင့်တန်းနေစေရန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေသည်။ ပညာရှိသောသူသည် ၎င်း၏ စိတ်ကို ဖြောင့်မတ်နေစေရန်၊ ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းလေသည်။

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသော စိတ်သည်၊ အမြဲပင် တက်ကြွနေ၍၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ခုန်ကူးကာ၊ ချုပ်ထိန်းရန် ခက်ခဲလေသည်။ သို့ရာတွင်၊ တည်ငြိမ်သော စိတ်သည် အေးချမ်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသင့်ပေသည်။

မကောင်းသော လမ်းစဉ်သို့ ဖြားယောင်းဆွဲဆောင်ခြင်းခံရမှုမှာ၊ ရန်သူကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မိမိ၏ စိတ်ကို လောဘ၊ ဒေါသနှင့်မောဟတို့မှ ကာကွယ်စောင့်ထိန်းနိုင်သူသည် စစ်မှန်၍ တာရှည်တည်မြဲသော ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစားရလေသည်။

၂. သာယာချိုမြသော စကားလုံးများကို ပြောဆို၍၊ လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း မရှိပါက၊ မွှေးရနံ့မရှိသော လှပသည့် ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်ချေမည်။

ပန်း၏ ရနံ့သည် လေဆန်ဘက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားခြင်း မရှိပါပေ။ သို့ရာတွင် လူကောင်း တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် လေဆန်ဖက်သို့ပင် ဆန်တက်ကာ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးသို့ ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။

အိပ်မပျော်သော လူတစ်ဦးအတွက်၊ ညတာသည် ရှည်လျားဟန် ရှိ၍၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ခရီးသည်တစ်ဦးအတွက်မူ ခရီးလမ်းသည် ရှည်လျားလေသည်။ မှန်ကန်သည့်သွန်သင် ဆုံးမမှုကို မသိသော လူတစ်ဦး

အတွက်၊ တပေ့လည်လည်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားရသော အချိန် ကာလသည် ကြာရှည်ဟန် ရှိလေသည်။

ခရီးသွားသောအခါ၊ မိမိနှင့် စိတ်ချင်းတူသူ သို့မဟုတ် ပိုမိုကောင်းမွန်သော စိတ်ရှိသူ၊ အဖော်နှင့် သွားသင့်လေသည်။ လူမိုက်နှင့် သွားသည်ထက်၊ တစ်ယောက်တည်း သွားသည်က ပိုကောင်းလေသည်။

စိတ်ရင်းကောင်းမရှိသော၊ ဆိုးသွမ်းကောက်ကျစ်သည့် သူငယ်ချင်းသည် တိရစ္ဆာန်တစ် ကောင်ထက်ပင်၊ ပိုမိုကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းလေသည်။ တောရဲတိရစ္ဆာန်ရိုင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိစေမည် ဖြစ်သော်လည်း မကောင်းသောမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းသည် စိတ်ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိစေမည် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်သ၍ ကာလပတ်လုံး၊ 'ငဲ့သား' 'ငဲ့သမီး' 'ငဲ့ပစ္စည်း' 'ငဲ့ဥစ္စာ' ဟူသော အတွေးခေါ်မျိုးကို စဉ်းစားတွေးတောနေခြင်းမှ အဘယ်ကဲ့သို့ ကျေနပ်အားရ မှု ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ မိုက်မဲသောသူသည် ထိုကဲ့သို့သော အတွေးမျိုးကို စဉ်းစားတွေးတော လေ သည်။

မသိမိုက်မဲ၍၊ လူမိုက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခြင်းသည် မသိမိုက်မဲ၍၊ ပညာရှိသည်ဟု ထင်မှတ် ခြင်းထက် ပိုကောင်းလေသည်။

ဖွန်းသည် ဟင်း၏အရသာကို မခံစားနိုင်ပါပေ။ ထိုနည်းတူပင်၊ လူမိုက်တဦးသည် ပညာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းသည့်တိုင်အောင်၊ ပညာရှိမှုကို နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါပေ။

လတ်ဆတ်သောနွားနို့သည် အလွယ်တကူ ခဲပျစ်သွားခြင်း မရှိပါပေ။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် များသည်လည်း ချက်ခြင်းရလဒ် ထွက်ပေါ်လာမည် မဟုတ်ပါပေ။ မကောင်းသည့် လုပ်ရပ်များ သည် ပြာဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသော မီးခဲကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ ဆက်လက်တောက်လောင်နေကာ၊ နောက်ဆုံး၌ မီးလောင်မှုကြီးကို ဖြစ်ပွားစေလေသည်။

အထူးအခွင့်အရေးများ၊ ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း၊ အမြတ်အစွန်းရရှိခြင်း၊ သို့မဟုတ်

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ဂုဏ်သိက္ခာ များကို လိုလားတပ်မက်သောသူသည် မိုက်မဲရကျပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ယင်းကဲ့ သို့သော ဆန္ဒရမက်များသည် မည်သည့်အခါမျှ ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခများကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေမည် ဖြစ်ပေသည်။

အမှားများနှင့် ချို့ယွင်းချက်များကို ညွှန်ပြကာ မကောင်းမှုများကို အပြစ်တင်ပြောကြားသော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးအား၊ ဖုံးကွယ်နေသော ရတနာများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ပြသူ တစ်ဦးသဖွယ်၊ ရိုသေလေးစားရမည် ဖြစ်သည်။

၃. ကောင်းမွန်သော သွန်သင်ဆုံးမမှုကို ခံယူရ၍၊ ပျော်ရွှင်သောလူသည် အေးချမ်းစွာ အိပ်စက် နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ၎င်း၏ စိတ်သည် သန့်စင်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်သမားတစ်ဦးသည်၊ ၎င်း၏ သစ်သားဘောင်ကို ဖြောင့်တန်းနေစေရန် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်လေသည်။ မြားလုပ်သောသူသည် မြားတန်များ အချိုးအဆ ကောင်းမွန်စေရန် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်လေသည်။ ရေမြောင်းတူးဖော်သူသည် ရေများ ကောင်းမွန်စွာ စီးဆင်းနိုင်စေရန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေသည်။ ထိုနည်းတူပင်၊ ပညာရှိသောသူသည် ချောမွတ်မှန်ကန်စွာ လှုပ်ရှား နိုင်စေရန်၊ မိမိ၏ စိတ်ကို ကြိုးစားချုပ်ထိန်းလေသည်။

ခိုင်မာသော ကျောက်ဆောင်သည် လေကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ပါပေ။ ပညာရှိသူ တစ်ဦး၏ စိတ်သည် ဂုဏ်ပြုခံရခြင်း၊ သို့မဟုတ် မတရားပြုမှုခံရခြင်းတို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါပေ။

မိမိကိုယ်ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် စစ်ပွဲတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရန်သူများကို အောင်နိုင်ခြင်းထက် ပိုမိုကြီးမားသော အောင်ပွဲ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ရက်တာသာ နေထိုင်၍၊ ကောင်းမွန်သော တရားတော်များကို ကြားနာရခြင်းသည်၊ ထိုကဲ့သို့သော တရားတော်များကို မသိရှိဘဲနှင့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ နေထိုင်ရခြင်းထက် ပိုမို ကောင်း မွန်လေသည်။

မိမိကိုယ်ကို ရိုသေသူများသည် မကောင်းသော ဆန္ဒရမက်များ နောက်သို့ မလိုက်မိစေရန် အတွက်၊ အမြဲပင် ကာကွယ်စောင့်ထိန်းနေကြရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်သက်တာတွင်၊ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်ဖြစ်စေ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ သို့မဟုတ် သက်လတ်ပိုင်း၌ သို့မဟုတ် အသက်ကြီးရင့်ချိန်၌ ပင်ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်စိတ်ဓာတ် နိုးကြားသင့်ပေသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးသည်၊ အစဉ်အမြဲပင်၊ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မောဟမီးများဖြင့် တောက် လောင်နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဘေးအန္တရာယ်များမှ တတ်စွမ်းသ၍ ဆောလျင်စွာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ရေမြုပ်ကဲ့သို့၎င်း၊ ပင့်ကူမျှင်အိမ်သို့၎င်း၊ ညစ်ပေနေသော အိုး တလုံးထဲရှိ အညစ်အကြေးကဲ့သို့၎င်း တူလေသည်။ လူတို့သည် မိမိတို့စိတ်၏ သန့်စင်မှုကို အစဉ်အမြဲပင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် သင့်လေသည်။

၄. မကောင်းမှု မှန်သမျှကို ရှောင်ကွင်းခြင်း၊ အကောင်းကိုရှာဖွေခြင်း၊ စိတ်ကို သန့်စင်အောင် ထိန်းထားခြင်း၊ ဤသည်တို့မှာ ဗုဒ္ဓတရားတော်၏ အနှစ်သာရပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းမှုတွင်၊ သည်းညည်းခံမှုသည် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်၍၊ သည်းညည်းခံနိုင်သူ သာလျှင်၊ နောက်ဆုံး၌ အောင်ပန်းဆွတ်နိုင်လေသည်။

လူတို့သည် အာယာတစိတ် ရှိလာသည့်အခါတွင်၊ အာယာတစိတ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းနေချိန်တွင်၊ ဝမ်းနည်းမှုကို ဖယ်ရှားရမည် ဖြစ်သည်။ လောဘရမက် ပြင်းထန် နေချိန်၌၊ လောဘကို ဖယ်ရှားပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သော၊ သန့်စင်သည့် ဘဝမျိုးတွင် နေထိုင်ရန် အတွက်၊ ပေါ့ကြယ်လှသည့် ရွှေငွေပစ္စည်း အမြောက်အများတို့တွင်၊ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း တစ်ခုမျှ မရှိဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ရှိသည့်အရာနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း သည် ရွှေငွေပစ္စည်း အမြောက်အများ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက်၊

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

သာလွန်ကောင်းမွန်လေသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချရသည်ဟု ယူဆခြင်းခံရမှုသည် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု၏ အစစ်မှန်ဆုံးသော အမှတ် လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို ရရှိခြင်းသည် အမြင့်မားဆုံးသော ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်သည်။

မကောင်းမှုများကို ရွံရှာမုန်းတီးသည့် ခံစားချက်များရှိသောအခါ၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် ခံစားမှုမျိုးရှိသောအခါ၊ ကောင်းမွန်သော သွန်သင်ဆုံးမမှုများကို ကြားနာရ၍ ပျော်ရွှင်မှု ရှိသော အခါ၊ ဤကဲ့သို့သော ခံစားမှုများရှိ၍ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသောအခါ စိုးရိမ်မှုကြောက်ရွံ့မှုများ ကင်းမဲ့နေမည် ဖြစ်သည်။

နှစ်သက်မြတ်နိုးသော အရာများတွင် စွဲမက်နေခြင်းမရှိဘဲ၊ မကြိုက်မနှစ်သက်သော အရာများကို ရွံ့မုန်းစိတ်မထားရှိပါနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် တွယ်တာမှုတို့သည် ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းနှင့် မကြိုက်မနှစ်သက်ခြင်းတို့မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၅. သံချေးသည် သံပေါ်တွင် တက်လာ၍ သံကို ဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ၊ မကောင်း သောအရာသည် လူ၏ စိတ်တွင် ပေါက်ဖွားလာပြီး၊ လူကို ဖျက်ဆီးပစ်လေသည်။

ကောင်းမွန်စွာ ဖတ်ရှုခြင်း မပြုသော စာပေကျမ်းဂန်သည် မကြာမီပင် ဖုန်တက်သွားလေ သည်။ ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်ချိန်၌ မပြုပြင်ဘဲ ထားသော အိမ်သည် ညစ်ပေသွားလေသည်။ ထို နည်းတူပင်၊ ပျင်းရိသောလူသည် မကြာမီပင် ညစ်ပေသွားလေသည်။

မသန့်စင်သော လုပ်ရပ်သည် အမျိုးသမီးကို ညစ်ညမ်းစေလေသည်။ ကပ်စေးနံ့မူသည် လှူဒါန်းခြင်းကို ညစ်ညမ်းစေလေသည်။ မကောင်းသော လုပ်ရပ်များသည် ယခု ပစ္စုပန်ဘဝကို သာမကဘဲ၊ နောင်ဘဝများကိုပါ ထိခိုက်ညစ်ညမ်းစေလေသည်။

သို့ရာတွင် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော ညစ်ညမ်းမှုမှာ အဂိဇ္ဇာ (ဂါ) မသိနား မလည်မှု၏ ညစ်ညမ်းမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ မသိနားမလည်မှုကို မဖယ်ရှားမီ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို သော်ငှင်း၊ စိတ်ကိုသော်ငှင်း၊ သန့်စင်အောင် ပြုလုပ်ရန် မမျှော်လင့်နိုင်ပါပေ။

အရှက်ကင်းခဲ့ခြင်းနှင့် ကျီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းမှု ခံစားချက်မျိုး ကင်းမဲ့စွာ ဖြင့် သူတစ်ပါးအား ထိခိုက်နာကျင်စေခြင်းများကို ပြုလုပ်ရန်မှာ လွယ်ကူပေသည်။

မိမိကိုယ်ကို နိမ့်ချခြင်း၊ ရိုသေမှုနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကိုသိရှိခြင်း၊ စွဲမက်မှုအပေါင်းကို စွန့်ပစ် ခြင်း၊ အတွေးနှင့်လုပ်ရပ်များကို သန့်စင်စွာ ထိန်းသိမ်းပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပညာရှိလာရေးတို့မှာ အမှန် ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။

အခြားသူများ၏ အမှားများကို ညွှန်ပြရန် လွယ်ကူသော်လည်း၊ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အမှားများ ကို ဝန်ခံရန် ခက်ခဲပေသည်။ လူတို့သည် အခြားသူများ၏ ဒုစရိုက်များကို စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ၊ ဖြန့်လွှတ်ပြောဆိုကြသော်လည်း၊ မိမိ၏ ဒုစရိုက်များကိုမူ၊ လောင်းကစားသမားတဦးက ၎င်း၏ အံ့စာအပိုကို ပုဂံထားသကဲ့သို့ ကွယ်ပုဂံထားလေသည်။

ကောင်းကင်သည် ကျေးဇူးငှက် သို့မဟုတ် မီးခိုး သို့မဟုတ် လေမုန်တိုင်းတို့၏ ကြွင်းကျန် သော အမှတ်အရာများကို ထိန်းသိမ်းထားခြင်း မရှိပါပေ။ မကောင်းသော သွန်သင်ဟောပြောမှု တွင် အမှန်တရား မပါရှိပါပေ။ ဤကမ္ဘာ့လောကတွင်၊ မည်သည့်အရာမျှ မတည်မြဲပါပေ။ သို့ရာ တွင် အမှန်တရားရရှိပြီးသော စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါပေ။

၆. စစ်သူကြီးတစ်ဦးက ၎င်း၏ ရဲတိုက်ပင်ပေါက်ကို စောင့်ကြပ်သည့်နည်းတူ၊ လူတို့သည်လည်း ၎င်းတို့၏ စိတ်များကို ပြင်ပမှအန္တရာယ်များမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခဏတာမျှ လျစ်လျူမရှုရပါပေ။

လူသည် မိမိကိုယ်၏ သခင်ဖြစ်သည်။ မိမိ မှီခိုအားထားနိုင်သော အိုအေစစ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိချုပ်ထိန်းရန် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

လောကီအနှောင်အဖွဲ့များမှ စိတ်၏ လွတ်လပ်မှုရရှိရေးအတွက်၊ ပထမ ခြေလှမ်းတစ်ရပ်မှာ မိမိ၏ စိတ်ကို ချုပ်ထိန်း၍ အဖျင်းစကားပြောကြားမှုများကို ရပ်ဆိုင်းကာ၊ အထိုက်အလျောက် နက်နဲစွာ တွေးခေါ်ရမည် ဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

နေသည် နေ့အချိန်ကို ထွန်းလင်းစေလေသည်။ လသည် ညအချိန်ကို သာယာစေလေ သည်။ စည်းကမ်းရှိမှုသည် စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးအား ပိုမိုသိက္ခာရှိစေလေသည်။ ထိုနည်းတူပင်၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တရားထိုင်ခြင်းသည် အမှန်တရား ရှာဖွေသူအား ထင်ရှားသိသာစေလေသည်။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတည်းဟူသော အာရုံငါးပါးကို ကာကွယ် စောင့်ထိန်းနိုင်ခြင်း မရှိသူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ခံရသူသည် အမှန်တရား ရရှိစေရန် လေ့ကျင့်နိုင်သူ မဟုတ်ပါပေ။ မိမိ၏ အာရုံငါးပါးတံခါးပျားကို ခိုင်မြဲစွာ စောင့်ကြပ်၍၊ မိမိ၏ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းထားသူသာလျှင်၊ အမှန်တရားကို ရရှိနိုင်ရန် အောင်မြင်စွာ လေ့ကျင့်နိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

၇. မိမိ၏ ကြိုက်နှစ်သက်သောအရာနှင့် မကြိုက်မနှစ်သက်သောအရာတို့၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံရသောသူသည်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့၏ အရေးပါမှုကို မှန်ကန်စွာ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ၊ ယင်းအခြေအနေတို့၏ ကြီးစိုးခြယ်လှယ်မှုကို ခံရတတ်ပေသည်။ စွဲမက်တွယ်တာမှုတို့မှ လွတ် ကင်းသူသည် အခြေအနေများကို မှန်ကန်စွာ သိရှိနားလည်သဖြင့်၊ ထိုလူအတွက် အရာခပ်သိမ်း သည် အသစ်ဖြစ်၍၊ အရေးပါ အရာရောက်လေသည်။

ဝမ်းနည်းမှု၏ နောက်တွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု လိုက်ပါလာ၍၊ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှု၏ နောက်၌ ဝမ်းနည်းမှု လိုက်ပါလာသော်လည်း၊ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှု၊ ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှု တို့ကို သီးခြားခွဲခြားခြင်း မပြုသောအခါ လွတ်လပ်မှုကို ရရှိနိုင်လေသည်။

ကြိုတင်မျှော်မှန်းကာ၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အတိတ်ကာလအတွက်၊ နောင်တရခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့သည် ဖြတ်တောက်ထားပြီးဖြစ်၍၊ ခြောက်သွေ့ သွားသော ကျူမြက်များနှင့် တူလေသည်။

ကိုယ်နှင့်စိတ်နှစ်ဖြာစလုံးအတွက် ကျန်းမာရေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များမှာ၊ အတိတ်ကာလ အတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်း မပြုဘဲ၊ အနာဂါတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မပြုမူ၍၊ ဒုက္ခအခက် အခဲများကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ခြင်း မပြုဘဲ။

ပစ္စုပန်ကာလ၌ ပညာရှိစွာနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ နေထိုင်ရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတိတ်ကို စွဲလမ်းမနေဘဲ၊ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း မပြုမူ၍၊ လက်ရှိ ပစ္စုပန်ကာလ၌၊ ပညာရှိစွာနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ နေထိုင်ရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတိတ်ကို စွဲလမ်းမနေဘဲ၊ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း မပြုမူ၍ လက်ရှိ ပစ္စုပန် ကာလ၌သာ၊ စိတ်အားရုံစူးစိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။

လက်ရှိတာဝန်ကို ကောင်းစွာ မလွဲမသွေ ထမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်သင့်ပေသည်။ မနက်ဖြန် အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားရန်၊ သို့မဟုတ် ရှောင်လွှဲနေရန် မကြိုးစားပါနှင့်။ ယခု လက်ငင်း လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့်၊ ကောင်းမွန်သော တစ်နေ့တာအဖြစ် နေထိုင်နိုင်ပေသည်။

ပညာ (အသိဉာဏ်) သည် အကောင်းဆုံးသော လမ်းပြဖြစ်၍၊ သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု) သည် အကောင်းဆုံးသော အဖော်ဖြစ်လေသည်။ မသိနားမလည်မှုနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခအမှောင်ထုမှ လွတ် မြောက်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်း၍၊ အမှန်တရားအတွက် အလင်းရောင်ကို ရှာကြံရမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်တို့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မည် ဆိုပါက၊ ထိုလူသည် ယင်းဖြစ်ရပ်ကို ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ရပ်များဖြင့် သက်သေပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်မှာ မွန်မြတ်လှသော တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၊ ယုံကြည်မှုသည် ၎င်း၏ စည်းစိမ်ဖြစ်လာ၍၊ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်း ရှိမှုက၊ ၎င်း၏ ဘဝကို ချိမြသော အရသာကို ပေးကာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပွားများရန်မှာ ၎င်း၏ မွန်မြတ်သော တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေမည်။

ဘဝခရီးလမ်းတွင် သဒ္ဓါ (ယုံကြည်မှု) သည် အာဟာရဓာတ်ဖြစ်၍၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ သည် ခိုလှုံရာနေရာ ဖြစ်ကာ၊ ပညာဉာဏ်ရှိမှုသည် နေ့ခင်းပိုင်း အလင်းရောင်ဖြစ်ပြီး၊ မှန်ကန် သော စိတ်ရှိမှုသည် နေ့ခင်းပိုင်းအလင်းရောင်ဖြစ်ပြီး၊ မှန်ကန်သော စိတ်ရှိမှုသည် ညအချိန်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူတစ်ဦးသည် သန့်စင်သော

လက်တွေ့ကျင့်ကြံနည်း

ဘဝတွင် နေထိုင် ပါက၊ မည်သည့်အရာမျှ ၎င်းအား မဖျက်ဆီးနိုင်ပါပေ။ အကယ်၍ ၎င်းသည် လောဘကို အောင် နိုင်ပြီးပါက၊ မည်သည့်အရာမျှ ၎င်း၏ လွတ်လပ်မှုကို မကန့်သတ်နိုင်ပါပေ။

လူတို့သည် မိမိ၏ မိသားစုအတွက် မိမိကိုယ်ကို မေ့လျော့ထားသင့်ပေသည်။ မိမိ၏ ကျေးရွာအတွက်၊ မိမိ၏ မိသားစုကို မေ့ထားသင့်ပေသည်။ နိုင်ငံအတွက်၊ မိမိ၏ ကျေးရွာကို မေ့ ထားသင့်ပေသည်။ အမှန်တရားအတွက် အရာခပ်သိမ်းကို မေ့ထားသင့်ပေသည်။

အရာခပ်သိမ်းသည် ပြောင်းလဲနေသည်။ အရာခပ်သိမ်းသည် ထွက်ပေါ်လာ၍ ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သေခြင်းနှင့်ရှင်ခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မကျော်လွန်နိုင်မီ၊ ပျော်ရွှင် သော ငြိမ်းချမ်းမှုဟူ၍ မရှိနိုင်ပါပေ။